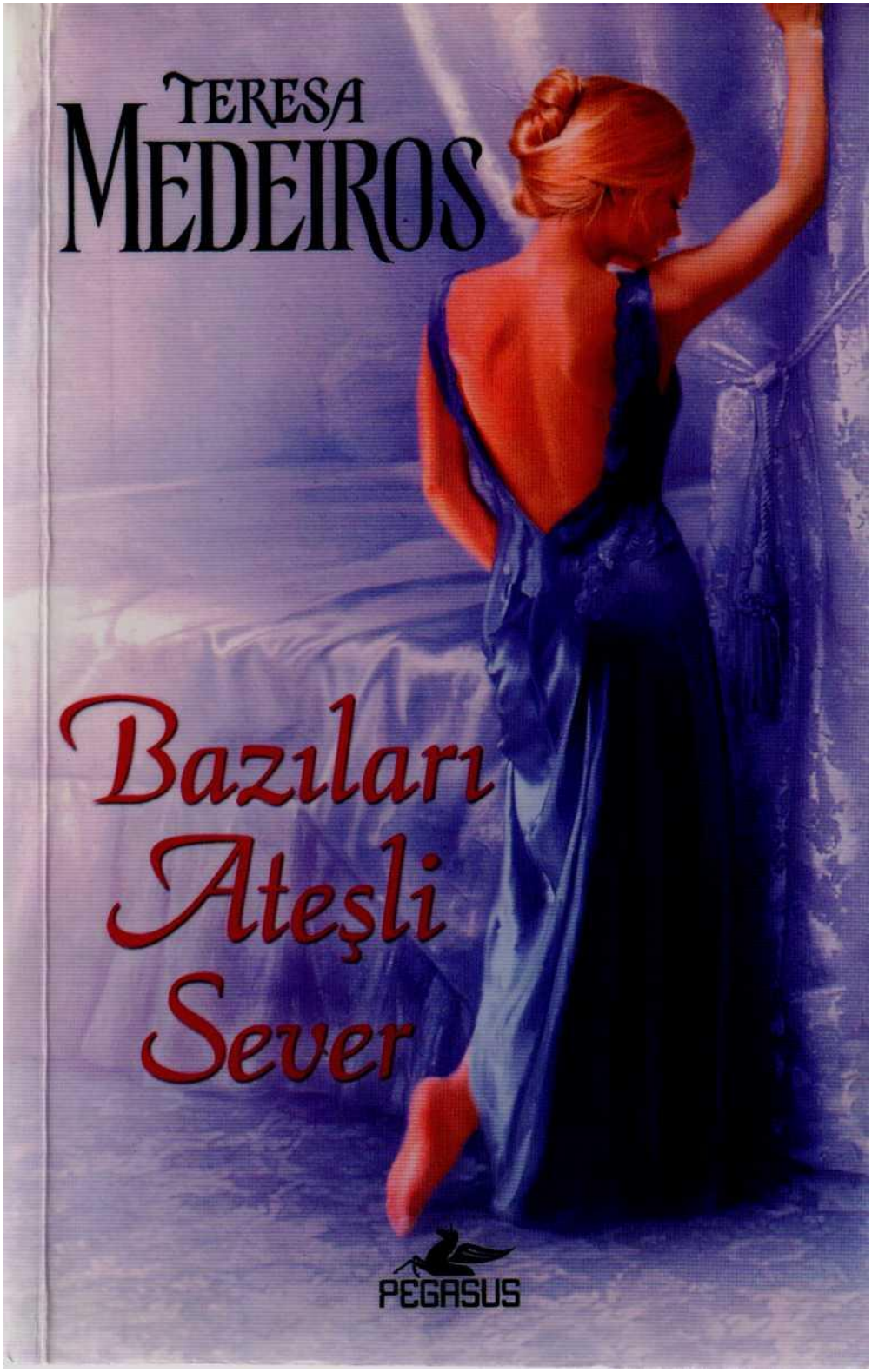

TERESA
MEDEIROS
Bazıları
Ateşli
Sever
PEGASUS

BAZILARI TEHLİKELİ SEVER...

Ailesinin onurunu korumaya karar veren İskoç güzel Catriona Kincaid, yurduna dönebilmek için görgü kurallarını ve kendi güvenliğini hiçe sayarak, hem uslanmaz bir hovarda hem de kötü şöhretli bir soylu olan Simon Wescott'un yardımına başvurur. Üstüne üstlük Simon hapistedir.

Catriona, Simon'ın kendisine yardım etmesi karşılığında ona hem para hem de özgürlük vadeder ancak arsız çapkının çok daha ihtiraslı bir ödül istemeye cüret edebileceği aklına dahi gelmemiştir.

BAZILARI CAZİBELİ SEVER...

Simon ise yıllar önce karşılaştığı oğlansı kız çocuğunun, dikbaşlı ve son derece çekici bir kadın haline geldiğini görünce hayrete düşer. Kimsenin kahramanı olmayacağına dair ettiği yemine rağmen Catriona'nın şövalyesi olmaya karşı koyamaz. Kuzey İskoçya binbir çeşit tehlike ve macera ile onları beklemektedir fakat gerçek tehlikenin, son derece güçlü bir tutkunun pençesine düşen kalplerini tehdit etmekte olduğunu anlayabilecekler midir?

BİRİNCİ BÖLÜM

&

İngiltere

1805

Bir kadın inlemesi, ahırın tavan arasının huzur veren sessizliğini bozmuştu. Catriona Kincaid aniden başını kaldırınca, ensesindeki tüy yumağı tiz bir sesle miyavladı.

Neyse ki aşağıdan gelen diğer bir inilti, kedi yavrusunun sesini bastırmıştı. İnleme sesiyle birlikte gelen kıkırdamanın kime ait olduğunu anlayan Catriona'nm tüyleri ürperdi.

Okumakta olduğu kitabı sıkıca tutarken gölgelerin arasında titreşen gün ışığında dirseğini kullanarak kımıldadı. Kedi yavrusu yırtıcı bir aslan edasıyla saçlarını ısırmaya başladı. Sevimsiz bir kıkırdamayla birlikte kulağına dek ulaşan tempolu soluk seslerini duyunca uzandı ve gözünü tahtaların arasındaki geniş boşluğa dayadı.

Soluk ışıkta bile, kuzeninin kızarmış yüzünün çevresindeki karmakarışık olmuş sarı saçlar ışık hüzmesi gibi parıldıyordu. Kraliyet Donanması subayının ateşli kollarındaki Alice, tavan arasının altındaki bir kapıya çivilenmiş gibiydi. Adam açılmış ağzını soluk tenli boynuna bastırırken, Alice kapalı gözlerini ve anlatılması güç bir açlıkla araladığı nemli dudaklarını açığa çıkarmak ister gibi başını geriye doğru attı.

Catriona'nın ağzı açık kalmıştı. Kibirli kuzeninin, pudrasının bozulması ya da elbisesinin kırışması konusunda bu kadar umursamaz davrandığını hiç görmemişti. Yeni züppe âşığı, onu oldukça büyülemiş olmalıydı.

Catriona'nın meraklı bakışları adamın sırtına kaydı. Genç subayın koyu mavi ceketi kapının yanına fırlatılmıştı. Geniş omuzları, göz alıcı beyazlıktaki gömleğini gergin bir şekilde doldururken, yeleği de belini sarıyordu. Beyaz dar pantolonu daracık kalçalarını, kaslı bacaklarını sararak parlak siyah çizmelerinin içinde kayboluyordu.

Catriona'nın gözlerinin onun kalçalarına tekrar yoğunlaşmasının nedeni, bir heykel kadar güzel olmasından değil, kuzeninin boynuna yaptığı hamlelerle eş zamanlı olarak hafif hafif hareket ediyor olmasıydı. Baştan çıkarıcı, talepkâr ve kışkırtıcı hareketler yapabilen ve günahkâr bir arzunun peşinden giden bu maharetli vücudu yaratmak Tanrı'nın işi olmalıydı. Ya da şeytanın.

Adam, doyumsuz ilgisini Alice'in boynundan aralık dudaklarına çevirdiğinde, Catriona hipnotize olmuşçasına bakakaldı. En cüretkâr rüyalarında bile böylesine bir öpüşmeyi hayal etmemişti.

Bunun, her gece ayrı odalarına çekilmeden önce amcasının, yengesinin isteksizce

uzattığı yanağından öpmesiyle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Arzuyla yalayıp yutulmanın nasıl bir his olacağını merak ederek parmak uçlarını ürperen dudaklarına değdirdi. Kendi anne ve babası duygularını gösterme, kucaklaşma ve öpüşme konusunda oldukça cömert davranırdı. Ancak amcasının yanına geldiğinden beri alnına kuru bir öpücük bile kondurulmamıştı.

Utanmaz adam, kuzeninin dalgınlığından faydalanarak ince uzun parmaklarını elbisesinin dantelli dekoltesinden içeri daldırdı. Alice yarım ağızla karşı çıktı. Catriona gözlerini devirdi. Sabah yaptıkları kahvaltı sırasında, tabaktaki son tütsülenmiş balığı yediği için bile daha fazla söylenmişti. Alice'in itirazı, aldığı bir soluktan ötekine zevk mırıltılarına dönüşmüştü. Sırtını geriye doğru yay gibi gererek, iri göğüslerini subayın becerikli parmaklarına sundu.

Catriona tiksinerek başını çevirmek istese de yapamadı. Bay Garnerin'in sıcak hava balonuyla Vauxhall Bahçesi'ndeki dilberlerin üzerine düşmesinden beri hiç bu denli büyülenmemişti.

Adam şehvet dolu dansına ara vererek Alice'i nazikçe, tam da Catriona'nın tünediği yerin hemen altındaki saman yatağının üzerine götürdü. İçeriye süzülen güneşin hüzmeleri, adamın yüzünde gölgeler oluşturduğundan onu net görmesi mümkün olmuyordu. Görüş açısının dışına çıktıklarında, Catriona hayal kırıklığıyla inlememek için kendini zor tuttu. Bir erkek bir savaş gemisini aynı ustalıkla idare edebilse İngiltere'nin, Napoleon'un deniz kuvvetleri karşısında zafer kazanması garanti olurdu, diye düşündü.

Saman ve giysi hışırtıları merakını artırmıştı. Dizlerinin ve ellerinin yardımıyla sürünerek, kafası çatının köşesine değinceye kadar emekledi.

Hassas ensesine on tane incecik tırnak gömülünceye kadar, omzundaki kedi yavrusunu unutmuştu. Hissettiği acıyı bastırmak için yutkundu ve derin derin nefes alarak kediyi tuttu. Burnuna toz ve polen kaçmıştı. Güçlü bir hapşırık hissi ciğerlerini zorluyordu. Tanrı kendisine üç el bahşetmiş olsaydı bile kediyi tutmak, dengesini korumak ve hapşırığını önlemek arasında karar verebilecek zamanı bulamazdı.

Sonunda dengesini kaybederek, hızla samanlığın üzerine doğru yuvarlandı ve kuzeninin bacakları arasına yerleşmek üzere hazırlanan adamın azametli vücuduna çarptı.

Simon Wescott ensesinde cehennemin sıcak soluğunu hissedebiliyordu.

Bunu ilk kez tecrübe etmediği gibi, son sefer de olmayacak gibiydi. Risk dolu deneyimlerinden öğrendiği kadarıyla, kendilerini gerçekte öyle olsun ya da olmasın erdemli saydıkları kızlarının gardiyanları ilan eden, gözü dönmüş babalar, öfkeli kocalardan çok daha tehlikeliydiler. Şu anda onu korkutan ise, şimdiki babanın üstüne çullanmış olmasıydı ve her an kaslı kollarıyla gırtlağını sıkabilirdi.

Ama sırtındaki şey öylece oraya uzanmış, ensesine doğru hasta bir deniz ayısı

gibi hırlayıp duruyordu.

Yeni tıraş edilmiş saçlarını bir şey kemirmeye başlayınca kafası karıştı. Kaşlarını çattı. Tanrım, yoksa üzerlerine düşen Kont'un midillisi miydi? İhtiyatla arkasına uzanarak başındaki minik zanlıyı aldı. Havada oynaşan pençelerinden sakınmak için onu ensesinden tutuyordu. Küçük, turuncu tüy yumağı tısladı ve yavru bir şeytan gibi ona tükürdü.

Adamın sırtındaki ağırlık kalktı. "Öyle tutulmaktan hiç hoşlanmaz. Yerinizde olsam bırakırdım." Neşeli sesin hoş bir tınısı vardı. Adamın saçlarını okşayan ılık nefesten, hafif bir tarçınlı bisküvi kokusu geliyordu.

Kızın uyarısını yeterince çabuk dikkate almayınca, kedi adamın elinde dönerek dişlerini başparmağının altındaki hassas bölgeye geçiriverdi.

Adam, hayvanı fırlattı ve acıdan bağırmamak için dişlerini sıktı. Ardındaki ağırlık sürünerek uzaklaştı. Altındaki kadın hiddetle çığlık atarak adamı göğsünden itti. Adam hemen üzerinden kalkıp becerikli ellerinin bile zorlanacağı bir hızla kıyafetlerini üzerine geçirdi.

"Seni rezil hayvan!"

Bir anlığına Simon, Alice'in kendisine bağırdığını sandı.

Kadın korsajını yukarı çekerek ayağa kalktı, solgun yanakları öfkeden al al olmuştu. "Seni pis cadı! Ne cüretle beni gözetliyorsun?"

Simon dar pantolonunun üzerindeki samanları silkeledi ve Alice'in öfkesini kime yönelttiğini görmek üzere ayağa kalkıp ardına *baktı. Hiç* pişmanlık *duymuyormuş gibi* görünen bir kız, kudurmuş kediyi sakinleştirmeye çalışıyordu. Biçilmiş buğday başakları gibi yüzünü saran, kızıl sarı saçlı kızın yaşını tahmin etmek zordu. Meraklı kızın zayıf bedeni, eski püskü bir şalla sarılmıştı.

"Gözetlemiyordum." Alice'in belalısı, tavandan sarkan ve ortası kopmuş kitabı gösterdi. Simon başını kaldırdı. Loş ışıkta bile Sör Walter Scott'un "İskoç Sınır Şarkıları" kitabını fark etmişti. "Kitap okuyordum."

Simon'ın gözleri tavan arasında gezinirken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. On üç yaşındayken, hevesli ve değer yargıları pek de sağlam olmayan genç bir hizmetçiyle merakını dindirmemiş olsaydı, o da bu tip muzırlıklar peşinde koşardı muhakkak.

Alice gençlerin bu tip kusurlarını bağışlanamaz görüyordu belli ki. Kaynamaya başlayan bir çaydanlık gibi dişlerinin arasından tıslayarak bakımlı ellerini pençe gibi kıvırıp Catriona'nın üzerine atıldı.

Catriona temkinli bir şekilde ayağa kalkarken, kediyi dürterek tehlikeden uzaklaştırdı. Kulaklarının çabuk sinirlenen kuzeni tarafından yumruklanmasına alışarak büyümüştü, ancak bir şekilde bu gösterişli yabancının önünde aynı muameleye maruz kalma olasılığı, çenesini ve omuzlarını dikleştirmesine neden olmuştu.

Alice kolunu geriye doğru attığında, subay onun önüne geçerek titreyen

omuzlarından yakaladı ve melek gibi bir gülümsemeyle, "Haydi ama Ally. Yalnızca talihsiz bir kaza. Bir zarar gelmedi nasılsa," dedi.

Catriona, adamın gözü pek atılımı yüzünden donakalmıştı. Bu güne dek hiç kimse onu Alice'in zorbalığından korumaya cüret edememişti. Alice'in sataşmaları iyice arttığında, yengesi yapmamasını söyler, bazen amcası mırıldanarak, "Kuzenini sıkıştırma, canım," der ve gazetesinin ardına gömülürdü. Ama ikisi de, nazik teninde, kollarının üst kısmında oluşan yara bereleri görmezlikten gelirdi.

Simon'nın cazibesi, yirmi dört yıllık yaşamında ilk kez işe yaramamıştı. Alice ona döndü, dişlerini öyle bir nefretle açığa çıkardı ki, kedi bile onun yanında evcil kalırdı. Uysal bir güvercinden feryat eden bir şirrete dönüşmesini sessizce izleyen Simon, bir kez daha, asla evlenmeme yeminini tekrarladı.

“Talihsiz mi?" diye kükredi Alice. "Talihsizlik diye bir şey varsa, o da bu yaratığın evimizi işgal etmesidir!" Parmağını suçlarcasına beceriksiz dikizciye doğru salladı. "Babam seni yanına aldığından beri bu aileye sadece utanç getirdin."

Catriona adamın kendisine acıyarak baktığını görünce, neredeyse kenara çekilmesini Alice'in kendisini tokatlamasına izin vermesini dileyecekti.

"O kirli paçavralara sarılıp vahşi bir hayvan gibi etrafta sinsi sinsi dolaşarak, babamın tüm hayatı boyunca elde etmek için çalıştığı her şeyi mahvediyorsun. Seni uyarıyorum, bu günden tezi yok, o çirkin burnunu, ait olduğu o saçma kitaplara gömüp benim işime karışmazsan iyi edersin!"

Alice genç sevgilisinin kollarına dönmek istedi ama adamın hoşnutsuzluğu tavrına yansımış olmalı ki, bu isteğini gerçekleştiremedi. Catriona'ya nefret dolu bir bakış atarken gözyaşlarına boğuldu. "Seni sefil yaratık! Her şeyi mahvettin!"

Eteğinin ucunu yüzüne doğru savurarak kaçarcasına loş ahırdan çıkarken güneş ışığı açık bıraktığı kapıdan içeri doldu. Göz kamaştıran ışıktan korunmak için gözlerini kırpıştıran Catriona, nihayet subayın yüzünü net bir şekilde görmüştü.

O gün ikinci kez nefesi kesiliyordu. Alice'in, onun cazibesine neden karşı koyamadığını şimdi daha iyi anlıyordu. Bal mumundan kanatlarıyla güneşe doğru uçan Yunan tanrısı İkarus'a benziyordu, ancak onun gibi kibri yüzünden cezalandırılmak yerine ödüllendirilmiş gibi bir hali vardı. Şık kesimli, açık renk saçları hafifçe gömleğinin yakasına değiyordu. Güneş, çıkık elmacık kemiklerini pembeleştirmişti ve küçük bir pişmanlıkla gülümseyen muhteşem dudaklarını meydana çıkarıyordu. Dolgun dudakları hafifçe somurtuyormuş görüntüsü vermesine rağmen oldukça erkeksi duruyordu.

Nefesinin tekrar daralmasından korkan Catriona bakışlarını adamın dudaklarından gözlerine kaydırdı. Yosun yeşili gözlerinin derinliklerinde belli belirsiz bir haylazlık gizliydi. Genç kızı büyüleyen bu şeytani gözler, meleksi bir yüzle çevrelenmişti. Adamın görkeminden bir kez daha gözleri kamaşan Catriona başını eğdi.

Onun bu tutumunu üzüntüsüne yoran Simon, eğilen başına doğru uzandı.

"Üzülme delikanlı. Ben de gençliğimde oldukça meraklı bir oğlandım."

Kız, başını aniden kaldırdı ve gözlerine düşen kıvır kıvır perçemi geriye doğru attı. Gözleri yaz sabahları gölden yükselen sis kadar dingin bir gri renkteydi. Gözlerini çevreleyen ipeksi, kıvrık kirpikleri sahibi kadar kadınsı görünüyordu.

Simon yüzünün kızarma yetisi olmadığını zannediyordu fakat boğazından bir sıcaklık yükseliyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, bir kızı baştan çıkarırken yakalanmış olmaktan çok, çocuğun cinsiyetini yanlış anlamış olmak onu daha çok mahcup etmişti.

Dokunaklı özür cümleleri ağzından hep kolayca dökülüverirdi. Bu cümleleri ne kadar iyi kullandığına Tanrı şahitti. Ama şimdi dili ona ihanet ediyordu. Kapıya doğru özlemle baktı. En iyi yaptığı şey hemen kaçmak değil miydi? Gecenin bir yarısında pencereden kaçmak? Sarmaşıklara sarılarak otlara atlamak? Elinde çizmeleriyle çiy düşmüş ıslak otların üzerinde yalınayak koşmak?

"Peşinden gitsenize. Belki sizinle sevişmesi için onu ikna edebilirsiniz hâlâ."

Simon aniden başını kaldırarak onu inceleyen kıza baktı. Kızın ters bakışlarına, kendisininkiyle karşılık vererek, "Senin gibi küstah, küçük bir kız sevişmekle ilgili ne bilir ki?" dedi.

Burnundan soluyan Catriona, "Delikanlılıktan, küçük kıza terfi edebildiğime sevindim. Ama gelecek ay on altı yaşıma basacağımı bilmenizi isterim. Ve sevişmekten gizemli bir şeymiş gibi bahsetmenize de gerek yok Erkek, dişiyi ensesinden ısırarak hareketsiz kalmasını sağlar, sonra da sırtına tırmanır," dedi.

Simon'nın bu sıradışı açıklamayı hazmetmesi biraz zaman aldı. Konuşmaya başlamadan önce birkaç kez boğazını temizlemesi gerekti. "Bu açıklamaya da saygı duyarım fakat daha incelikli bir durum olduğunu söylemek isterim doğrusu. Bu bilgiyi sadece amcanın aygırlarını gözetlemenden edindiğini varsayabilir miyim?"

"Ve erkek kedileri," diye itiraf etti. "Robert the Bruce'un babası bir hayli çapkındır."

Simon'nın kafası karışmıştı, ancak kız tozlu ayaklarına başını sürten kedi yavrusunu eline alınca durumu kavradı. Simon onu incelerken, eski İskoç kahramanın adından bahsetmesi, battaniyeye benzeyen renkleri solmuş ekoseli kumaşı ve etkileyici aksam gibi parçaları birleştirmişti.

"İskoç musun?"

"Evet." Başını geriye atınca, sefil görünümüyle bile bu denli onurlu bir duruş sergilemesi Simon'ın nefesini kesmişti. Toza bulanmış ekose kumaş ve gençliğin verdiği toyluğun altında insanı cezbeden bir güzellik yatıyordu. "Ross amcam gibi son elli yılını bunu inkâr etmekle geçiren birçoğuna rağmen, tüm Kincaid'ler İskoçtur. Ailem Kincaid topraklarını İngilizlere karşı cesurca savunurken öldürüldüğünde daha minicik bir bebekmişim Ağabeyim Connor beni buraya göndermiş. Bu bir lanet."

"Nasıl bir lanet olabilir?" diye nazikçe soran adam, bu kızın gereğinden fazla bir

hayal gücüyle lanetlenmiş olmasından şüphe ediyordu.

"Tabii ki Kincaid laneti!" Omuzlarını dikleştirerek ezberden konuşmaya başladı. "Kincaid'ler gerçek liderlerinin bayrağı altında tekrar toplanıncaya kadar kendi topraklarında yaşayamayacaklar. Yaşlı Ewan Kincaid, bir İngiliz kılıcı göğsüne saplandığı sırada bunu söylemiş."

"Kim kendi akrabalarına böyle kötü bir kaderin yükünü bırakır ki?"

"Büyükbabam -Ewan'in oğluCulloden'daki topraklarım otuz İngiliz gümüşü ve bir kontluk karşılığında sattı."

Simon omuzlarını silkti. "İnsan hayatta kalmak için yapması gerekeni yapar."

Kızın gözleri parladı. "Onursuz yaşamaktansa, ölmeyi tercih ederim,"

Sözleri Simon'da utanç dolu bir titreme etkisi yarattı. Hiçbir ilkeyi asla bu denli canla başla savunmamıştı, tabii kendi zevkiyle ilgili değilse. Ya da babasını çileden çıkarma olasılığı yoksa.

Alışık olmadığı bu duygudan kurtulmak için silkelendi. Ne kadar karşı çıksa da, o daha bir çocuktu. Hayalperest, evine ve bir daha asla göremeyeceği ailesine duyduğu özlemi dindirmek için, romantik saplantıları olan bir çocuk. Amcası çok zengin ve güçlü bir konttu. Kısa zamanda o da saçma hayallere kapılacak, en büyük derdi bir sonraki partide giyeceği elbise ve talibinin mal varlığı olacaktı. Simon bunu düşününce garip bir acı duydu.

"Anladığım kadarıyla amcan İskoç davasında seninle aynı görüşü paylaşmıyor."

Kız kafasını eğdi. "Ross amcam, benim de babam kadar aptal olduğumu ve sürekli hayaller kuracağıma ayaklarımı yere sıkı sıkı basmam gerektiğini söylüyor. Ama yengemin giymemde ısrar ettiği o gülünç terliklerle bunu yapmak çok zor."

Simon onun yenilgiyi kabullendiğini görmeye dayanamadı. Onun tekrar onurlu ve dimdik ayakta durmasını, gözlerindeki cesur ve meydan okuyan ışıltıyı kaybetmediğini görmek istiyordu.

Uzanarak olağanüstü güzelliğini örten buklelerini geriye doğru attı. "Yaşamış olsaydı, eminim baban seninle gurur duyardı."

Catriona gururunun son zerresini yüzünü onun elinden kurtarmak için kullandı. Hiçbir erkek ona bu şekilde bakmamıştı. Sanki dünyada kalan son kız kendisiymiş gibi bakıyordu. Ama daha birkaç dakika önce Alice'e de öyle bakmıyor muydu? Kıskançlıktan yanakları kızararak adamın kollarından kurtuldu ve aralarına uzanamayacağı bir mesafe koydu.

"Eğer niyetin kuzenimi ayartmaksa" dedi kaba bir şekilde, "sabit bir gelirin olmalı. Amcamın bir oğlu olmadığı için Alice ve Georgina'yı sağlam bir eşle evlendirecektir. Siz komutan olana kadar, Alice'in çeyizi ikinizi de idare eder. Tabii ki bunun bir şartı..."

"Yavaş ol bakalım!" Simon elini Robert the Bruce'un dişlerinden uzak tutarak, kızı kolundan yakaladı. "Benim şartlarımı belirlemeden önce, yarın *Belleisle* ile denize açılacağımı bilmeni isterim."

"*Belleisle* mı? O Amiral Nelson'ın komutasındaki gemilerden biri değil mi?"

Kızın dehşete düşmüş hali, resmî üniformasını giymiş olan Simon'ı rahatsız etmişti. Kraliyet Donanması'nın mavi ve beyaz renkli üniformasını gardırobundaki diğer kıyafetler gibi umursamadan giyerdi.

"Nelson çok hoş birisi ve gerçek bir kahramandır. Tabii bir Ingilize göre," diye aceleyle ekledi.

Simon'a doğru utangaç bir bakış attığında, genç adam gözlerindeki pırıltının onu ne kadar hoş bulursa bulsun Nelson'ın kahramanlığına duyduğu hayranlıktan kaynaklanmadığını fark etmişti. Ancak Simon kızın beğenisini hak etmek için hiçbir şey yapmamıştı. Üvey kardeşi olan Richard ailenin kahramanıydı. Yasal mirasçı ve babasının göz bebeği olan oydu. Kendisi ise içkili birkaç gecenin sonrasında genç ve güzel bir opera dansçısının kollarında geçirdiği gecenin talihsiz sonucu olan bir hiçti.

Kızın fal taşı gibi açılmış gözlerindeki garip ifadeyi silmek ve onun hayal ettiği gibi bir adam olmadığım görmesini sağlamak istedi. "Nelson gerçekten de 'çok hoş' bir adam ve donanma onun gibi kahramanlarla dolu. Donanmada Nelson gibi halktan adamlar olduğu gibi, benim gibi kolay elden çıkarılabilecek gayrimeşru çocuklar da var." Ahırın kapısına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Birkaç ay denizde olacağım. Kuzenin benden bir şey beklemezse düş kırıklığına da uğramaz."

Kız burnunu kedinin tüylerine gömdü. "Eğer isterseniz Alice sizi bekleyecektir ama sadık olacağı konusunda garanti veremem. Biraz vefasızdır."

Simon sırıttı. İşte bu bildiği bir oyundu! Kadınların arasındaki hassas rekabet oyunlarını kendi avantajına kullanmayı birçok kez başarmıştı.

Kızın yanağını avucunun içine aldı. Teninin yumuşaklığından etkilenmiş bir halde, yüzünü kendine *doğru* kaldırarak şefkatle inceledi. "Peki ya siz, Bayan Kincaid? Sevdiğiniz adamı ne kadar beklerdiniz?"

"Sonsuza kadar," diye fısıldadı.

Kızın yemini aralarında elektrikli bir hava yaratmıştı. Genç adam beklemediği bir özlemle ürperdi. Öylesine sorduğu sorunun hedefi kendisi oluvermişti. Kız gözlerini ona doğru kaldırdığında, nemli dudakları davetkârlıkla harmanlanmış bir masumiyetle aralanmıştı.

Bir çocukla ettiği tehlike dolu flörtten kaçmak için ani bir hareketle elini indirdi. Kızla göz göze gelmekten kaçınarak ceketini omzuna attı, sonra da Alice'in tutkulu bir anda başından fırlattığı subay şapkasını aldı ve bacağına vurarak silkeledi. "Beni bekleyen hangi kadın olursa olsun, boşa zaman kaybeder. Tutmaya niyetli olmadığın sözler vermenin ne kadar aptalca bir davranış olduğunu öğreneli çok uzun zaman oldu."

Kız, kediyi meydan okur bir şekilde dikleştirdiği çenesinin altında tutuyordu. "Sanırım bu sizi onurlu bir adam yapar."

Şapkasını başına geçiren Simon, Boodle's'taki kumar masasında iyi bir el

geldiğinde takındığı ukala gülümsemeyle kıza baktı. "Tam tersi Bayan Kincaid. Bu Üsteğmen Simon Wescott olarak beni hem doğuştan hem de yaptıklarımdan dolayı bir piç yapar."

Gitti ve kızı ışık hüzmelerinin toz zerrecikleriyle taçlandırdığı, kedisinden başka tebası olmayan ülkesiz, kirli bir Kelt prensesi gibi orada bıraktı. Genç adamın, atın eyerine atlayıp hayvanı öfkeyle şaha kaldırdığında ilk adını öğrenmemiş olduğunu fark etti.

Catriona ahırın kapısına koştu ve küstah üsteğmenin arkasında, sadece dörtnala giden atının bıraktığı bir toz bulutu kalana dek ardından baktı. Geride kalan toz bulutu da rüzgârla birlikte yok olunca, kapının kıymıklı çerçevesine, kedisini kucaklamış bir halde yaslandı.

"Sana bir şey söyleyeyim mi Robert?" diye fısıldarken, gülümseyerek yüzünü kediciğin yumuşak tüylerine gömdü. "Belki de bizim Üsteğmen Wescott sandığından daha onurludur. Eğer beni Alice'ten koruyacak kadar cesursa, Napoleon'un bombardımanı onun için Hyde Park'ta yürüyüş yapmak kadar kolay olacaktır."

Robert the Bruce minicik başını kızın çenesine yaslayarak, onu onaylar gibi mırladı.

İKİNCİ BÖLÜM

1810

Catriona Kincaid başını eğerek, kafasının üstünden uçarak geçen gümüş tarağı savuşturdu.

Kuzeniyle geçirdiği on yıllık süre içinde onun, başına fırlattığı ilk şey bu değildi ve son da olmayacaktı. Neyse ki Alice ağlamaya başlayınca isabetli atışları zarif vücudunun üzüntülü hıçkırıklarıyla zayıflayı vermişti. Gözyaşları o kadar yürek parçalayıcıydı ki, Catriona bile ona acımış ancak onu yatıştırma çabası kafasına alılan tarakla sonuçlanmıştı.

Alice'in yatak odasındaki kapıya doğru geri çekildi ve üzerine atılabilecek başka bir şey olması ihtimaline karşı kaçacak yer aradı.

Alice dört direkli, zarif karyolasına boylu boyunca uzanmıştı. Ablasının kendisini teskin etmeye çalışmasına ve Georgina'nın omzuna yavaş hareketlerle vurup mırıldanmasına izin vermişti. Georgina ağır bir tonla, "Tamam, tamam sakin ol," diyordu.

Alice ağlamaklı yüzünü gömdüğü yastıklardan kaldırarak, bakışlarını Georgina'ya yöneltti. "Ne kadar acı çektiğimi anlaman mümkün değil. Senin bir kocan var." Sesi cıyaklıyormuş gibi yükseldi. "Ah, nasıl oluyor da ben bulamazken, senin gibi şişko bir inek koca buluyor?" Tekrar başını yastıklara gömdü ve durumunu daha da acıklı hale getirmek istercesine, her hıçkırıkla birlikte yumruklarını kuş tüyü yastıklara vurmaya başladı.

Alice'in ince, narin ve huysuz yapısına kıyasla, Georgina biraz daha etine dolgun ve uysal birisiydi ama inek denilecek kadar da değildi. Onu yatıştırmak için sırtına biraz daha kuvvetli darbelerle vuran Georgina, omzunun üzerinden Catriona'ya çaresizce baktı. İkisi de Alice ve Georgina'nın annesinin bu konuda yardımı dokunmayacağını biliyordu. Margaret yenge şöminenin önündeki sallanan koltuğa gömülmüştü ve sessizce akıttığı gözyaşlarını dantelli mendiline siliyordu.

Yatak odasındaki damasko perdeleri çektiğinden bu yana hareket bile etmemişti. Sanki kızı, bozulan bir nişandan değil de ölümcül bir hastalıktan muzdaripti.

"Ne yaptın Alice?" diye yumuşak bir ses tonuyla sordu Catriona. Odaya çöken ani sessizlikten, Catriona bu soruyu kimsenin sormaya cesaret edemeyeceğini fark etmişti. "Eddingham Markisi gibi bir adam bir hiç uğruna nişanı bozup skandal çıkarmak istemez."

Alice geriye doğru yuvarlanınca karmakarışık olmuş sarı saçları yastığa yayıldı. Huysuz bir şekilde burnunu çekti. "Sadece bir kez öpmesine izin verdim."

Catriona merakla kaşlarını çatarak yatağa doğru yaklaştı. "Erkeklerin birçoğu erdemli olmaya bir hayli değer verir. Marki, kesinlikle ikinci bir öpücüğe izin vermediğin için nişanınızı bozacak kadar zalim değildir."

Alice doğruldu, huzursuzca saten yatak örtüsünü avuçlamıştı. Gözleri şişmiş, hâlâ gözyaşlarının izini taşıyan yüzü al al olmuştu. "Öptüğüm kişi Marki değildi." Yüzündeki somurtkan ifadeyi korumaya çalışsa da, dudakları hülyalı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Parktaki başka bir delikanlıydı. Lord Melbourne'un kuzeni."

Georgina'nın soluk mavi gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Margaret yengenin ağzına bastırdığı ıslak mendili ise dehşet içinde attığı çığlığın sesini boğmaya yetmemişti.

Catriona kollarını göğsünde kavuşturdu, en kötü şüphesi doğrulanmıştı. Kuzeninin hep güzel oğlanlara karşı zaafı olmuştu. Ne kadar çabalasa da, Catriona bunlar arasında en yakışıklı olan, melek gülüşlü, şeytani bakışlı ve dokunuşuyla onu özlemle ürperten fakat nedenini anlayamayacağı kadar küçük olduğu için neler olduğunu fark edemediği, genç denizciyi bir türlü unutamamıştı. Zamanla bunun azalacağını sanmıştı, artacağını değil.

"Ve bu delikanlıyla parkta öpüşürken Marki sizi yakaladı, değil mi?" diye sordu kuzenine.

Alice başını salladı. Alt dudağı yine titremeye başlamıştı. "Arkadaşlarımın önünde beni aşağıladı ve eve dönerken yol boyunca arabada benimle tek kelime konuşmadı. Onun bu kadar acımasız ve kıskanç olduğunu bilmiyordum. Belki de evlenmeden önce bunu öğrenmiş olmam daha iyi oldu."

"Onun için iyi oldu demek istedin herhalde," diye mırıldandı Catriona.

Alice gözlerini kıstı. "Catriona bana kötü davranıyor, anne. Onu buradan uzaklaştır."

Yeni bir ağlama krizi için soluklanan Alice yatağın yanındaki masada duran Meissen porseleninden yapılma çoban kadın biblosunu aldı. Catriona yengesinin onu kovalamasını beklemedi. Değerli porselen kapının üzerinde patlamadan sadece birkaç saniye önce yatak odasının kapısını kapayıp çıkmıştı. Kuzeninin cıyak cıyak ağlaması koridor boyunca ona eşlik etti.

Catriona, on yaşından beri evi olarak kabul ettiği Palladio tarzı mimariyle inşa edilmiş görkemli malikânenin uzun ve kavisli merdivenlerinden aceleyle indi. Zarafet ve ihtişamın uyumlu bir karışımı olmasına rağmen, Wideacre Park'ı bir saraydan çok bir hapishane gibi gördüğü zamanlar olmuştu.

Zarif kavisli pencereler ve amcasının beklentileri, onu demir parmaklıklardan daha fazla kafese sokmuştu. Amcasının iyiliğine karşılık verebilmek ve onun istediği gibi bir İngiliz leydisi olabilmek için çaba göstermesine rağmen, eski ekose İskoç giysilerini giymek ve çıplak ayaklarla yeni kesilmiş taze çimler üzerinde koşmak arzusuyla yanıp tutuşan vahşi ve isyankâr tarafını muhafaza ediyordu.

Ancak bu öğlen, görevinin gereğini yerine getirmekten başka şansı yoktu. Ross amca, Marki'yi herkesin önünde kızını küçük düşürdüğü için çağırmadan önce, Alice ve nişanlısı arasında geçenlerin aslını bilmeye hakkı vardı. Duyduğu dedikodulara göre,. Eddingham gerçek bir avcıydı ve öldürmek üzere nişan aldığında, ıskalamazdı.

Amcasının çalışma odasının aralık kapısına geldiğinde, içeriden gelen gür erkek seslerini duyunca duraladı.

Bu denli hassas bir süreçte kimin onu rahatsız edebilecek kadar düşüncesiz olabildiğini merak ederek, sessizce yakma doğru sokuldu. Ama bu bas sesin kime ait olduğunu anlayamadan önce amcasının sesi kulaklarında çınladı. "Catriona, sen misin? Bize katıl. Beyefendiyle özel meselemizi hallettik,"

Catriona çalışma odasına süzülürcesine girdiğinde, amcasının masasının karşısındaki pirinç kakmalı deri koltuğa yayılmış olan o *beyefendinin* Eddingham Markisi'nin ta kendisi olduğunu görünce şaşırdı. Adam kuzenine kıyasla çok sakin görünüyordu. Koyu renk gözleri parlaktı ve serinkanlı gülümseyişi ise kusursuzdu. Kalbinin kırılmış olduğuna dair hiçbir belirti olmadığı için Catriona'nın, onun Alice'ten çok, yüklü çeyiziyle ilgilediği şüphesi pekişiyordu.

Sarkmış yanakları ve gözlerinin altındaki torbalarla amcası hem Alice hem de Marki'den daha üzgün görünüyordu. Aslında Catriona onu suçlayamazdı.

Skandal çıkarmaya eğilimli Alice için bir koca bulmak kolay iş değildi. eliyle odaya girmesini işaret etti. "Yeğenimi Leydi Stippler'ın geçen ayki partisinde görmüşsünüzdür."

Eddingham ayağa kalktı, genç kadını kusursuz bir reveransla selamlarken düzgün taranmış kuzguni perçemi alnına düştü. "Bu üzücü durumda bile sizinle tanışmak benim için bir zevktir, Bayan Kincaid."

Yakışıklı bir adam, esmerlerden hoşlananlar için, diye düşündü Catriona. "Korkarım kuzenim oldukça aceleci ve gözü kara olabiliyor," dedi. "Sizi temin ederim ki bu onun karakterinin bir yansımasıdır, sizin değil."

"Belki de böylesi daha iyi oldu.'" Derin bir iç geçirerek, etkileyici bir tavırla talihsiz durumu kabullenmiş gibi davrandı. "Bir süredir mizaçlarımızın uyuşmadığı konusunda şüphelerim vardı." Catriona eteklerini yayarak işlemeli tabureye otururken adam da koltuğuna yerleşti. "Ross amcanızla diğer ortak ilgi alanlarımızı konuşuyorduk. Cins atlar ve ülke sevgisi ile ilgili konular." Atmaca bakışları genç kızın yüzüne takılı kaldı.

"Meydan okumanın keyfi... Söylesenize, Bayan Kincaid, sizin ve amcanızın İskoç Kincaid'lerle bir ilgisi var mı?"

"Ah, tabii ki!" dedi Catriona beklenmedik soru karşısında şaşkınlıkla.

"Olmadığını söylemeliyim," diyen amcası onunla aynı anda gürler gibi cevap vererek genç kızın sesini bastırdı. "Ailenin bizim bölümü on yıllardır İngiliz beyliği yapıyor."

Ağzındaki acılığı giderir umuduyla çay tepsisinden tatlı bir çörek alan Catriona'ya göre daha on yıl bile olmamıştı.

Eddingham çayından kibarca bir yudum aldı. "Merak ettim çünkü Kuzey Iskoçya'da Balquhidder yakınlarında daha yeni büyük bir arazi satın aldım. Finansal danışmanlarım oradaki Şevyot koyunlarının gelecek vadettiğini söylüyor."

Eddingham ile göz göze gelmekte birden güçlük çeken amcası gözlerini kaçırıp masasındaki deri kaplı deftere baktı. "Ben de öyle duydum."

"Yıllardır kendini Kincaid olarak tanıtan birisinin önderliğindeki haydutların istilası altında olduğu için, araziyi kraliyet yönetiminden çok düşük bir fiyata satın aldım."

Catriona yutkunmaya çalıştı, ancak talaş gibi ufalanmış çörek boğazına yapışmıştı.

Marki hoşgörülü bir gülümsemeyle ona baktı. "Sizin gibi güzel ve genç bir leydinin o haydutla ve onun akrabalarıyla bir yakınlığının olmayışını öğrenmek beni çok rahatlattı."

"Bu haydudu hiç gören olmuş mu?" diye kaygısızca sorarken, ellerinin titremesini gizlemek için kendine çay doldurdu.

Üst dudağı alaylı bir gülümsemeyle kıvrılınca, Marki o kadar da yakışıklı görünmüyordu. "Korkarım hayır. Ödlek bir kabadayı gibi karanlıkta dolaşmayı tercih ediyor. Onun gibi adamların sıkça yaptığı gibi, geçtiğimiz yıl tamamen ortadan kaybolmuş. Eğer hâlâ ölmemişse, ilkbahar gelince onu ve arkadaşlarını ininden çıkarırız. Emrimde bu işi gayet başarıyla yapacak İngiliz askerleri var."

Gümbür gümbür gelen ayak sesleri. Karanlığın içinden çıkıveren kırmızı üniformalı askerler. Bir ışık parlamasından sonra boğucu bir karanlık. Kesik kesik ama bir o kadar güçlü silah sesleri. Karısının zayıf bedeninin yanına düşen adamın ızdırap dolu feryadı. Sonra, ay ışığının aydınlattığı gökyüzüne karşı hayalet gibi sallanan sicimin gıcırtısından başka hiçbir şey. Gözyaşlarının sel olup aktığı yüzünü ağabeyinin gömleğine gömerek, sonsuza dek ikisinin de hafızalarına yer edecek görüntüyü silmek isteyen bir çocuk...

Kendi sesi bile, Catriona'ya çok uzaktan geliyor gibiydi. O sisli Kuzey İskoçya gecesinden, annesi ve babasının acımasız İngiliz askerleri tarafından katledildiği zamandan geliyordu sesi. "Biraz daha çay alır mıydınız Lordum?"

"Tabii ki."

Uyuşmuş bir halde gülümseyen dudaklarıyla Catriona çaydanlığı fincana birkaç santimetre kala eğince ılık çay olduğu gibi adamın kucağına döküldü.

Acıyla bir küfür savuran Eddingham ayağa fırladı.

"Catriona!" diye bağıran amcası masasına vurdu. "Sana neler oluyor kızım? Böyle bir sakarlığı Georgina'dan beklerdim ama senden değil!"

Catriona incelik dolu gülümsemesini bozmadan çaydanlığı zarifçe tepsiye koydu ve Marki'ye bez bir peçete verdi. "Beni affedin, Lordum," dedi yumuşacık bir ses tonuyla. "Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağıma söz veriyorum."

"Bu çok iyi olur, Bayan Kincaid," dedi Eddingham sıktığı dişlerinin arasından, bir yandan da devetüyü pantolonunun önündeki kirli bölgeyi siliyordu.

Peçeteyi tepsiye koyarken, suratındaki asık ifadeyi gülümsemeye çevirerek Catriona'nın amcasına doğru kısa bir reverans yaptı. "Eğer beni bağışlarsanız Lordum, üzerimi değiştirmek için şehirdeki evime gitsem ve dinlensem iyi olacak."

Amcası Eddingham'ı kapıya kadar geçirirken, Catriona, sorumluluk sahibi bir yeğen görüntüsü çizmek için, ellerini uslu bir edayla dizlerine koyup taburesinin üzerinde oturur vaziyette bekledi. Ancak kapı misafirin ardından kapanır kapanmaz, amcasıyla yüzleşmek için ayağa kalktı. Çalışma odası uzun zamandır süregelen bir kavgaya şahit olacak gibiydi.

Ellerini kalçalarının üzerine koyan genç kız, dik dik baktı. "Kendi soyumuzu hâlâ inkâr ettiğine inanamıyorum! Adamı duymadın mı? Sanki bir oyun oynarmış gibi dağlardaki karlar eriyince onlardan geriye kalanları avlamayı planlıyor. Peki ya 'Kincaid' dediği kişi ağabeyim ve senin de öz be öz yeğeninse?"

"Onu inkâr etmem için daha da büyük bir sebep olur bu! Eddingham'ı duymadın mı?" Masasının arkasına geçerek bir şeyler aradı, sanki aralarına bir bariyer koymak ister gibiydi. "*Bu* adam bir haydut, bir hırsız ve masum köylüleri kendi çıkarı için soyan bir eşkıya. O, kaderi darağacında sallanmak olan alelade bir suçludan başka bir şey değil."

Catriona kaskatı kesilmişti. "Tıpkı kardeşin gibi değil mi?"

Amcası masadaki kâğıtlarla oyalanır gibi yaparken yüzü asıktı ancak gözleri geçmişten gelen bir kederie buğuîanmışü. "Baban kendi kaderini kendisi seçti."

"Senin yaptığın gibi," diyen genç kız ona büyükbabasının İngilizlerle yaptığı iğrenç pazarlığı hatırlatmak ister gibiydi. Onun hayatını kurtaran pazarlık, kendi halkına ait topraklara ve ruhuna mal olmuştu. "Ama ben bir kadın olduğum için kendi kaderimi seçme şansım yok."

Amcası kâğıtları masanın üzerine koydu. "Peki, sen nasıl bir kader seçerdin, Catriona?"

Genç kız masaya yaklaştı ve ellerini cilalı ahşabın üzerine koyarak eğildi. "Ağabeyimi aramak üzere İskoçya'ya dönmek istiyorum."

Amcası uzunca bir süre onu süzdükten sonra yumuşak bir sesle, "Eğer o haydut Connor ise... ve hâlâ yaşıyorsa, seninle şimdiye kadar bir temas kurmaz mıydı sanıyorsun? Seni bana gönderdiğinde on beş yaşındaydı ve el yazısını geliştirmesi için on uzun sene geçti."

Catriona, bu talebine karşı çıkarak amcasının öfkeyle veryansın etmesini hatta belki de onunla dalga geçmesini bekliyordu. Mantık, genç kızı hazırlıksız yakalayan tek silah olmuştu. "Belki de İskoçya'daki hayatımızı unutmamın benim için daha iyi olacağını düşünmüştür. Ve onu unutmamın da..."

"O zaman bu düşüncesinde haklı. Asla unutmaman gereken bir şey varsa o da, daha iyi bir hayatın olsun diye seni bana göndermiş olmasıdır."

"Beni sana gönderdi çünkü kırmızı üniformalılar annemi vurup babamı astıktan sonra, benim hayatımı kurtarmak için başka çaresi yoktu."

"Ve seni de öldürsünler diye, tekrar oraya göndermemi mi bekliyorsun? Hiç sanmıyorum." Burnundan soluyordu. "Babanın kafası hayallerle doluydu. Şimdi senin karşımda durduğun gibi babamın karşısında dediğim dedik tavrıyla dikilmiş

ve ondan, İskoçya'ya giderek Kincaid halkını tek bayrak altında toplamayı talep etmişti. Bu isteği reddedilince de babamın dediğine karşı çıkarak geceyarısı evden kaçtı. Babamın onun için seçtiği hali vakti yerinde nişanlısını terk etti ve gidip Kuzey İskoçya'daki beş parasız bir kızla evlendi. Onu bir daha görmedik." Amcası başını salladı.

"Davey her şeyi bir kenara atarak saçma hayallerin peşinden koştu. Senin de aynı hataya düşmene izin vermeyeceğim."

Catriona doğruldu. "Üç ay sonra yirmi birime gireceğim ve istediğim her yere gidebilirim." Sesine belli belirsiz bir kıvrak ton verirken, bunun amcasının üzerinde daha fazla etkisi olacağından emindi. "Ah evet, Roscommon amca," dedi ailede kim-senin kullanmaya cesaret bile edemeyeceği adını kullanarak. "O zaman kendi kaderimi tayin edebileceğim ve gerekirse Connor'ı ve halkımı bulmak için Kuzey İskoçya'ya kadar yürüyeceğim."

Catriona aleni isyanın bir hata olduğunu çok geç fark etti. Amcasının geniş yüzü İskoç özelliklerini taşıdığının baskın bir göstergesi olarak kıpkırmızı olmuştu. Parmağını genç kıza doğru salladı. "Yapamayacaksın, küçük hanım. Çünkü çeyizini ikiye katlayacağım ve şu kapıdan ilk giren ve seni isteyen ilk adamla evlendireceğim. Seni yatağa atacak ve hamile bırakacak. Böylece bu aptal fikirlerin peşinde koşmak yerine, becerilerini piyano çalmak ve renkli kâğıtlara deniz kabuğu yapıştırmak için kullanabilirsin."

Dehşete düşen Catriona'nın gözyaşları gözüne batıyordu. "Her zaman hayırseverliğine minnet duydum amca ve sırtındaki yükten kurtulmak istemeni anlayabiliyorum. Ama beni bu kadar hor gördüğünü hiç düşünmemiştim." Tıpkı Alice'in yaptığı gibi gözyaşlarına boğularak, kapıya doğru koşmaktan başka bir şey istememesine rağmen, geri dönüp sakin ve başı dimdik bir şekilde kapıya doğru yöneldi.

Kapı yeğeninin ardından kapandığında, Ross Kincaid koltuğuna gömüldü. Kardeşi babasının isteklerine karşı çıkıp İskoçya'ya gidince, babası ona ait tüm resimleri toplatmış ve yakmıştı. Ancak kardeşini hatırlamak için Ross'un herhangi bir resme ihtiyacı yoktu. Dalgalı açık kızıl saçları, inatçılığını vurgulayan çenesi ve buğulu gri gözleriyle Catriona, Davey'nin canlı bir simgesi gibiydi.

Edinburgh'dan gelen posta arabasının, devasa gri gözlü ve yüzünü örten karmakarışık gür saçlı, sıska ve bakımsız bir yaratığı kapısının önüne bıraktığı günü bir türlü unutamıyordu. Üzerindeki giysileri ve omuzlarını örten ekose şalından başka eşyası yoktu. Gözlerindeki ne kadar aç olduğunu belli eden pırıltıya ve solgun yanaklarındaki kir lekelerine rağmen, posta arabasının arkasından sanki Buckingham Sarayı'na kral ile çay içmeye gelmiş gibi bir edası vardı.

O anı hatırlayınca, dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. Doğrusu yeğenini hor görmemişti. Onu seviyordu. Hem de onu İngiltere'de güvende tutmak için, sevmediği bir adamla evlendirecek kadar çok seviyordu. Babasının düştüğü aynı

ölümcül hatadan onu uzak tutmak istiyordu.

Ross yeleğinin cebinden küçük, altın bir anahtar çıkardı ve masasının alt çekmecesini açtı. Normalde sabit duran elleri, gelişigüzel bağlanmış ve hepsinin üzerinde bir erkeğin beceriksiz el yazısıyla "Bayan Catriona Kincaid" yazan sararmış zarf destesini alırken hafifçe titriyordu. Zarfları çevirdiğinde sıkıntı dolu gözlerle kırılmamış bal mumu mühürlerini inceledi.

İçini kavuran suçluluk duygusunu göz ardı eden Ross, kendi kendine yeğenine yalan söylemediğini telkin etti. Üç yıl önce genç kızın ağabeyinden gelen mektuplar kesilmişti. Delikanlı mutlaka ölmüş olmalıydı.

Mektup destesini tekrar çekmeceye koydu, çekmeceyi kapayıp sırlarını ve pişmanlıklarını içine kilitlemek üzere anahtarı çevirdi.

Catriona akmayan gözyaşları hâlâ gözlerini kavurur vaziyette amcasının çalışma odasından çıkarken, görmeyi beklediği en son şey karşı duvara yaslanmış Eddingham Markisi'nin görüntüsüydü.

Beyaz eldivenli elinde kabartma desenli asası vardı. "Bastonumu unutmuşum." Gözlerindeki keyifli ışıltı, genç kadının, özellikle amcasının çeyizini ikiye katlayarak kapıdan giren ilk erkekle onu evlendireceği hakkındaki konuşmasını duymuş olduğu endişesini pekiştirdi.

Bu adamın önünde zayıflık belirtisi göstermenin akıllıca olmadığını hisseden genç kız, gözlerinden yanağına süzülmekte olan yaşları alelacele sildi. "Dış kapının yolunu da mı unuttunuz? Uşaklardan birini size yolu göstermesi için çağırayım mı?"

Loş koridorda yaslandığı yerden kalkıp dikiliverdi. "Buna gerek yok. Ancak gelecek hafta birkaç gün buralardan uzak olacağımı ve pazartesi öğlen döndüğümde sizi aramaya niyetim olduğunu amcanıza bildirmek istersiniz diye düşündüm. Ayrıca onunla konuşacaklarım olduğunu da söylersiniz. Baş başa."

Eddingham eldivenli elinin başparmağını yanağının kıvrımına dokundurduğunda, Catriona bu dokunuşu bir okşamadan çok bir kobra yılanının dilinin teması gibi hissetti.

Adam ona doğru eğildiğinde, sıcak nefesi genç kızın kulağına doğru nahoş bir samimiyetle üflenmişti.

"Belki de yüreklilikle halkınız olarak sahip çıktığınız o yabanileri kurtarmak için geç kalmış sayılmazsınız, Bayan Kincaid. Yatağımı ısıtacak istekli ve arzu dolu bir gelin, onların soyunu tüketecek zamanımı çalabilir."

Sonra genç kızın korkusuyla alay eder gibi bastonunu neşeyle parke zemine vurarak gitti. Catriona kapıya çökmüştü. Boğazından kesik bir soluk kaçana dek, nefesini tuttuğunun farkında bile değildi. Bacaklarında dolaşan sıcak ve tüylü bir şey hissettiğinde, neredeyse kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Eğildi ve kocaman kafasını ayak bileğine sürtmeye çalışan ve ayağını tırmalayan Robert the Bruce'a baktı.

"Seni arsız küçük yaramaz!" diye bağırarak eğildi ve kediyi kucağına aldı.

Kedinin gürültüyle mırlaması genç kıza artık küçük olmadığı konusunda bir hatırlatma gibiydi. "Birkaç dakika önce beni savunacak yürekli bir centilmen aradığımda, nerelerdeydin sen?"

Catriona'nın gözü karşı duvardaki altın varaklı aynadaki yansımalarına ilişti. Çenesini, sıcaklığını hissetmek için Robert the Bruce'un geniş kafasına dayamış bir halde, ahırın kapısında dikilmiş, daha sonra dünyayla savaşa gidecek yakışıklı, genç adama bakarkenki görüntüsünü hatırladı. Gözyaşlarının buğusunu artık taşımayan gri gözlerinde, şimdi çarpışan çelik kılıçların ışıltısı vardı.

"Ross amca yanılıyor, değil mi Robert? Kocaya ihtiyacımız yok. İhtiyacımız olan bir kahraman." Gülümsemeyle kıvrılan dudaklarına baktı. "Ve onu tam olarak nerede bulacağımı biliyorum."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Newgate Hapishanesi'nin nemli duvarları, Londra'nın geniş caddeleri ve dar sokaklarının başına bela olan her türlü ipsiz sapsız suçluyu barındırıyordu. Hapishanenin uzun koridorlarındaki daracık hücrelerde yatan katiller, tecavüzcüler, hırsızlar, adam kaçıranlar, borcunu ödeyemeyenler ve her tür rezilliği yapmış suçlular içeride hâkim olan iğrenç atmosferden ve sefaletten kendi paylarına düşeni alıyordu.

Darağacı, hapishanenin dışarı bakan pencerelerinden direkt olarak görünen avluda duruyordu ve tehditkâr gölgesi, duvarlar arkasındaki suçluların tek kaçış yolunun, darağacındaki ipin ucunda sonlanacağını onlara bildirir gibiydi.

Catriona redingotunun eteklerini samanla kaplı kirli zemine sürünmemesi için toplarken, bir yandan da burnuna bastırdığı mendili sıkıca tutmaya gayret göstererek büyük bir dikkatle küf kokulu tuğla tünelin içinde gardiyanı takip ediyordu. Sabahleyin, dantelle süslenmiş kumaş parçasına lavanta sürmüş olduğuna şükrediyordu. Çiçek kokusu hassas burnunu yıpratan, leş gibi kokan yıkanmamış vücutlardan süzülen ve akla gelmeyecek diğer iğrenç kokulan biraz da olsa engelliyordu.

Gardiyan yalpalayarak durdu ve aniden arkasına döndü. Sıska elinde tuttuğu fenerden yayılan soluk ışık, kırık burnunu ve çürük dişlerini aydınlatıyordu. Seyrekleşmiş kızıl saçları biçimsiz kafatasına yapışmıştı. "Bunu yapmak istediğinizden emin misiniz, bayan? Newgate bir leydi için uygun bir yer değil. Benim kız kardeşim olsaydınız burada bir grup tecavüzcü ve caninin arasında dolaşmanızdan ziyade, evde ateşin karşısında güven içinde çorap örmenizi tercih ederdim."

Catriona mendilini indirdi ve omzunun üzerinden geriye, sanki tecavüzcünün biri karanlığın içinden üstüne boğazını kesmek üzere atlayıverecekmiş gibi korkuyla, huzursuzca baktı. "İlginize minnettarım, bayım, ancak sağı solu belli olmayan ağabeyimi bulmak ve onun rahat etmesi için elimden geleni yapmak benim vazifem."

Gardiyan homurdandı. "Siz bilirsiniz, bayan. Bu serserilerin çoğunun rahatlamak için aradığı şey, içki şişesinin dibinde ya da bir hayat kadınının eteğinin altındadır."

Yine başını salladı ve kalan birkaç dişinin arasından ahenksiz bir melodiyle ıslık çalarak tünel boyunca yürümeye devam etti. Catriona kırılan cesaretini toparlamasına yardıma olacağına inansa ona katılabilirdi bile. Kısa bir süre sonra tünel, bir yanı hücre demlemeyecek kadar büyük olan ve boylu boyunca par-

maklıklarla kaplı geniş bir koridora doğru açıldı. İçindeki her santimetrede Catriona'nın bu güne dek karşılaşmadığı cinsten bir sürü adamla dolu olmasaydı, burası göze daha da büyük görünebilirdi.

Bazısı sıralarda oturmuş, bazısı aylak avlak volta atıyor ya da samanların üzerine ahır hayvanları gibi yayılmış yatıyordu.
Gece boyu lavantayla ıslattığı mendilin kokusu bile onların ağır kokusunu bastıramıyordu.

Islık çalarak ve bağırıp çağırarak genç kadını selamladılar. Catriona bakışlarını karşıya doğru odaklamıştı ve onları duymazdan geliyordu.

"Vay, şuraya bak, Charlie!" diye bağırdı adamlardan biri. "Bir leydi seni çağırmaya gelmiş. Yoksa bu yatağını ısıtacak *gerçek* bir erkek arayan karın mı?"

Diğer bir mahkûm kirden kabuk bağlamış elini parmaklıklar arasından sallayarak parmağıyla genç kızı gösterdi. "Belki de misyonerlerden birisidir. Buraya gel sevgilim sana nasıl diz çökülmesi gerektiğini göstereyim."

Gardiyan elindeki tahta copunu mahkûmun parmağını teğet geçecek şekilde parmaklıklara hızla vurunca, hem mahkûm hem de Catriona ürkerek geri çekildi. "Bir leydinin önünde diline hâkim olsan iyi edersin, Jack, yoksa oraya gelir ve sana nasıl davranılacağını öğretirim."

Adamların terbiyesiz sataşmaları yerini huysuz mırıltılara bırakmış olsa da, Catriona hâlâ onların aç bakışlarının, kalın kırmızı yün paltosunu yakarcasına içinden geçtiğini hissediyordu. Gardiyanı takip ederek ilerideki bir kapıya geldiğinde hissettiği rahatlamayla az kalsın yere yığılacaktı. Ancak bu rahatlığı kısa sürdü. Aşağı doğru eğimli olan karanlık tünel bir öncekinden daha dar ve rutubetliydi.

Sesinin titremesini bastırmak için boğazını temizledi. "Burası en belalı mahkûmların hapsedildiği yer mi?"

Gardiyan omzunun üzerinden geriye genç kıza doğru bir bakış attı. "Bazıları böyle diyor."

Tünelin sonundaki kaim meşe kapıya geldiklerinde Catriona yaptığı şeyin doğru olup olmadığını bir kez daha sorguladı. Kapının üzerindeki demir pencere kafesi o kadar yüksekti ki, parmaklarının ucunda yükselse bile içeriyi görmesi mümkün değildi.

Titreyen ellerini çantasının içine soktu ve buruşmuş izin kâğıdını gardiyana uzattı. "Ağabeyimle bir saat yalnız kalacağıma dair söz verildi."

İzin kâğıdım baş aşağı tutan gardiyan gözlerini kısmış, okuyormuş gibi yaparak dudaklarını oynatıyordu. Catriona elini tekrar çantasının içine sokarak, dünyanın her yerinde anlaşılan tek dil olduğundan emin bir edayla, yirmi şilin değerindeki İngiliz altınını adamın gözüne doğru uzattı.

Adamın ona bakan gözleri ışıl ışıl olmuştu, altını cebine atarak belindeki demir anahtar destesinden en büyük ve ürkütücü olanını aldı ve kapıyı açtı. Kapı kocaman

menteşelerin gıcırtısıyla dışa doğru açılırken, Catriona derin bir nefes alarak kendini en kötü duruma hazırladı.

Bakışları hücrenin içine doğru yöneldiğinde, gördüğü şeye inanamayarak tuttuğu nefesini bıraktı. Buraya gerçek bir hücre demek doğru olmazdı. Oda bir ev konforuna sahip değildi belki, ancak savurganca döşenmiş bir genelevin tüm konforuna sahipti. Ya da en azından öyle bir yapıyı hiç görmemiş olan Catriona'nın hayal edebildiği bir genelevde olması gerekenlere sahipti.

Rutubetli duvarlar, kırmızı ve altın yaldızlı nakışlarla süslenmiş şatafatlı tüllerle kaplıydı. Taş zeminde ortamı ısıtan zümrüt yeşili ve yakut kırmızısı tonlarındaki oryantal bir halı vardı. Alçıdan yapılmış birbirlerinden farklı kaideleri olan yarı çıplak su perileri odanın iki ucunda duruyor ve Catriona'ya mahcup bakışlar fırlatıyordu. Heykeller zedelenmiş ve kah eskimişti ama duvardaki ahşap kancalara asılı duran üçlü gaz lambasından gelen ışıkla bütünleşince bir sultanın çadırı kadar insanı baştan çıkaran bir manzara oluşturuyordu.

Odada yatak yoktu, ama içi doldurulmuş kanepe kuşkusuz bu görevi yerine getiriyordu. Tıpkı şimdi üzerinde oturana yaptığı gibi... Catriona'nın kapıdan görebildiği bacak bacak üstüne atılmış siyah cilalı çizmeler ve tavandaki duman bulutuna doğru süzülen sigara dumanının oluşturduğu hoş kıvrımlardı.

"Sen misin, Barney?" diyen kanepedeki adam, ziyaretçisini selamlamak üzere üst üste attığı ayaklarını indirmek zahmetinde bile bulunmamıştı. "Bayan Terwilliger istediğim kızı gönderdi mi? Burada hayal gücüm de olmasa ne kadar yalnız olduğumu hayal bile edemezsin."

Gardiyan başını kaşıyarak Catriona'ya bozulmuş gibi baktı. "Korkarım hayır, efendim. Ama size yalnızlığınızı dindirecek bir arkadaş getirdim. Biraz da olsa iyi hissetmeniz için, kız kardeşiniz sizi ziyarete gelmiş."

Çizmeler yerinden oynamadı. Düşünceli bir eda ile üflenen sigaranın dumanı tavana doğru yükseldi. Tam Catriona bu hücredeki adamdan yardım istemekten vazgeçip kaçmayı ciddi ciddi düşünürken, mahkûm kaslı bacaklarını kanepeden aşağı sarkıtarak kalktı.

Adamı tam olarak gördüğünde, Catriona güçlükle yutkundu.

Sirnon Wescott artık güzel bir delikanlı değildi.

Omuzlarına dökülen saçlarının kesilmesi gerekiyordu. Bal renginde olduğunu anımsadığı saçları koyulaşmış, sanki son beş yıl içinde gün ışığından ziyade gece karanlığı görmüş gibiydi. Birkaç gündür kesmediği belli olan sakalları, çenesini ve yanağındaki çukuru daha da belirginleştirmişti.

Yorgunluk, göz kenarlarında hafif çizgiler meydana getirmiş ve yüzüne, muhtemelen sahip olmadığı ölçüde daha karakterli bir hava vermişti. Sol kaşını ikiye bölen beyaz yara izi, sanki sonunda uçarken güneşe çok yaklaşmaya cüret ettiği için onu kıskanan tanrı tarafından yıldırımla kamçılanmış gibi bir görüntü çiziyordu.

Genç adam ince sigarasının izmaritini kasten ağır ağır söndürürken, süzülen dumanın arasından Catriona'yı, fırtına öncesi sessizliğe bürünmüş ormanın karanlığı kadar koyulaşmış., temkinli gözlerle süzdü.

Catriona bir şeyler -herhangi bir şeygevelemek için ağzını tam açacakken adamın dudakları, sayısız kadının iç çamaşırlarını çıkarıp kollarına atlamasını sağlamış olması muhtemel olan çekici bir gülümsemeyle kıvrılmış, kollan da iki yana açılmıştı. "Merhaba, tatlım! Daha minnacıkken yaptığımız gibi kucağıma atlamayı ve seni dizlerimde zıplatmamı istemez misin?"

Kendi yarattığı oyunu sürdürmekten başka şansı olmayan Catriona bembeyaz olmuş eliyle kavradığı çantasını sıkarak ona doğru yanaştı. "Merhaba, sevgili ağabeyim," dedi kasılmış gibi. "Sana iyi bakıyorlardır umarım."

"Senin kadar değil, tatlım," diye cevap vererek genç kızın poposuna şaka maksadıyla vurdu. Genç kızın öfkeli bakışları adamın gözlerindeki yaramaz ışığı pekiştirmekten başka işe yaramamıştı.

"Buradaki kötü koşullara rağmen," diye söze başladı, "seni bu kadar neşeli gördüğüme sevindim doğrusu."

Dudaklarını sımsıkı kapamış olan Catriona basit bir öpücük için ona doğru eğildi. Ancak genç adam son saniyede başını çeviriverince, dudakları onun dudaklarını kıl payı sıyırdı.

Öfkeden kıpkırmızı olan genç kız doğrularak onun ulaşamayacağı bir noktaya geriledi.

Onların sevgi dolu kucaklaşmaları gardiyanı duygulandırmış olacak ki, adam cebinden çıkardığı kirli mendiliyle gözlerini sildi. "Kız kardeşiniz sizinle biraz zaman geçirmek istiyor efendim, ben çayımı içerken siz de baş başa kalabilirsiniz."

"Hayır!" Korkunç bir hata yaptığını fark eden Catriona çılgın gibi kapıya doğru bir hamle yaptı. Ama çok geç kalmıştı. Gardiyan çoktan hücrenin dışına çıkmış ve kapıyı üzerlerine kilitleyerek genç kadını kaplanın ininde yalnız bırakmıştı.

Ve ona yem olmaya hiç niyeti yoktu. Bu nedenle, kendini toparlamak zorunda olduğunun bilincindeydi.

Onunla yüzleşmek üzere ağır ağır genç adama doğru dönerken, Simon oturduğu kanepeden kalktı. Genç kızın hatırladığından daha uzundu. Omuzları daha geniş, kalçaları da daha dardı. Üzerinde, deri pantolon ve göğsündeki sarı tüyleri ile kaslarını meydana çıkaran kolları sıvanmış beyaz bir patiska gömlekten başka ne ceketi ne de yeleği vardı. En cüretkâr düşlerinde bile Catriona onun zaman içinde deneyim ve yaşın birleşimiyle bu denli çekici olacağını hayal etmemişti.

"Ben rezil bir yalancının tekiyim," diye itiraf etti.

"Biliyorum. Annemizin beni senden daha çok sevme nedeni de bu olsa gerek." Catriona'nın alınmış bakışlarını görünce başını yana eğdi. "Babamın piç çocuklarından biri değilsen, neden buradasın? Buraya beni öldürmeye mi geldin ya da..." Şüpheli gözlerle, mükemmel kesimiyle bedenine oturmuş, paltonun altındaki

ince belini süzdü. "Beklediğin bebeğinin babası olduğum hakkında beni mi suçlayacaksın?"

"Şey ben, ben..." diye ağzında bir şeyler geveledi, ancak merakı daha ağır basmıştı. "Bu sık sık oluyor mu?"

Genç adam omuzlarını silkti. "En az haftada bir kez. Bazen salı günleri iki kez." Dudaklarının çarpık bir halde kıvrılması bunun onun normal hali mi olduğu, yoksa genç kızla dalga mı geçtiği konusunda şüphe yaratıyordu. "Eğer buraya suikast amacıyla geldiysen, senin insafına kalmış durumdayım. Beni boğman için sana kravatımı verebilirdim, ama kendimi asmayayım diye onu da aldılar. Celladı bu zevkten mahrum etmek istemiyorlar anlaşılan."

"En son kontrol ettiğimde, yedi bin sterlin borca girmenin ve yargıcın kızını baştan çıkarmanın cezası idam değildi."

"Yargıçla tanışmadın." Kanepenin bir köşesine doğru eğilerek altına uzandı.

Oradan bir silah çıkarabileceği ihtimalini düşünen Catriona korkuyla geri çekildi. Ancak elini geri çektiğinde yarısı boşalmış şarap şişesini sallıyordu.

Kanepenin altından iki kadeh alırken soğukkanlılığını koruyordu. "Görgü kurallarını hep atlamışımdır. Bana katılır mısınız?"

"Hayır, teşekkür ederim." Genç adamın kadehlerden birine bol miktarda kırmızı şarap doldurmasını izledi. "Başka türlü bir arkadaş bekliyor olduğunuzu unutmuşum. Hayal kırıklığına uğramış olmalısınız."

Yana doğru eğilerek altın yaldızlı kirpiklerinin altından anlaşılması güç bir ifadeyle baktı. "Ben öyle düşünmedim. Şaşırmış olabilirim belki ama hayal kırıklığına uğramadım."

"Daha önce karşılaşmıştık, gerçi beni hatırladığınızı zannetmiyorum ama."

Tıpkı kendisinin onu unutabileceğini zannetmediği gibi...

"O zaman bana büyük haksızlık yapmış olursunuz.. Simon'ın yumuşacık ve muzip bakışları bir buz dağını bile eritebilirdi. "Bayan Kincaid," diye sözünü tamamladı.

Catriona'nm ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı.

Genç adam kadehini alaycı bir edayla kaldırdı. "Güzel bir yüzü asla unutmam."

Ağzını şapırtıyla kapayan Catriona, "Benim bir oğlan olduğumu sanmıştınız," dedi.

Genç kızın dolgun göğüslerine kısa ancak küstahça bakarken dudakları eğleniyormuş gibi kıvrıldı. "Bu hatayı bir daha tekrarlamayacağıma söz verebilirim." Şarabından bir yudum aldı, neşeli bir ses tonuyla genç kıza takıldı. "Taze biçilmiş çimen ve tarçınlı bisküvi kokan ve tek destekçisi de Prens Charlie adında turuncu ve vahşi bir kedi yavrusu olan, o sevimli İskoç kızı unuttuğumu sanıyor olamazsınız."

"Robert the Bruce. Zannediyorum kuzenimi de hatırlıyorsunuz, değil mi?" diye sormaktan kendini alamadı.

Genç adam dişi bir geyiğin masumiyetiyle gözlerini kırpıştırdı. "Bir kuzeniniz mi

vardı?"

"Alice'i hatırlıyor olmalısınız. Samanlıkta sırtınıza düştüğümde neredeyse onu baştan çıkarma eyleminizi sonlandırıyordunuz."

"Ah evet, nasıl unutabilirim o sevgili, tatlı..." Kaşlarını çattı. "Adı neydi?"

"Alice."

"Ah evet, sevgili Amelia." Elini göğsüne hafifçe vurdu. "Kaderin zalim oyununun bizi ayırmasından bu yana, hemen her gün onu sevgiyle anıyorum."

İstemsizce gülümseyen Catriona, taş duvarları perdeleyen kumaşın bir ucuna uzanarak bir fiske vurdu. "Nasıl oluyor da bir hapishane şarap, sigara ve hafifmeşrep kadınlar gibi lüksleri size sunabiliyor?"

"Nazik duygularınızı asla incitmek istemem, ama paralı bir mahkûm en eski geleneği yerine getirerek daima gardiyanını ödüllendirir." Kadehini tekrar kaldırarak, "Tanrı onun paragözlü ruhunu korusun," diyerek sonuna kadar içti. Genç kızın kaşları çatılmıştı. "Anlamıyorum. Eğer paranız varsa, o zaman neden borcunuz yüzünden buradasınız?"

Genç adam irkildi. "Belki de para yanılsaması demeliydim. Buradaki herkes babamın Bolingbroke Dükü olduğunu biliyor. Ve en taş kalpli asilzadenin bile gayrimeşru oğlunun Newgate Hapishanesi'nde çürüyüp gitmesine izin vermeyeceğini düşünüyor olmalılar. Onun arabasının kapısından sarkarak, dolgun cebindeki paraları, ağzından salyalar akan heriflerin üzerine yağdırmasını bekliyorlar."

"Bu sizin de beklediğiniz bir şey mi?" diye usulca sordu. Cevabının, planlarının üzerinde ne kadar etkisi olduğunu gizlemeye çalışıyordu.

Genç adamın gülümseyen dudaklarında belli belirsiz bir acı vardı. "Ondan beklediğim şey asılmam için ip getirmesidir. Korkarım her zaman onun en büyük hayal kırıklığı oldum. En son işlediğim suç ise Napoleon ile çarpışmam sonrasında hayatta kalmış olmam. Bu sırada kardeşim Richard, Malta'daki çamur kaplı savaş meydanında dizanteri yüzünden onursuz bir şekilde öldü ve böylece geride uygun bir mirasçı kalmadı."

"Üzüldüm," dedi Catriona usulca.

"Kardeşimin ölmesine mi? Yoksa benim yaşamama mı?" Kanepede geriye doğru yaslanarak yanındaki yastığa vurdu. "Ailemle ilgili bu kadar saçmalık yeter. Neden buraya gelip güzel başınızı omzuma yaslayarak, iğrenç suçlarımın sizin güzel ve ter-temiz kulaklarınıza nasıl ulaştığını anlatmıyorsunuz?"

Genç adamın küstah davetini görmezden gelen Catriona, birkaç adım ötede duran üç bacaklı, eski bir tabureye dikkatle oturdu. Tabure birdenbire öyle çok sallanmaya başladı ki, dengesini koruyamasaydı yere yuvarlanacaktı. Başlığını başından çıkarıp taburenin hemen yanına yere koyar gibi yaparak itibarını korumaya çalıştı.

"Eminim ki, mahkûmiyetinizin Londra'daki misafir odalarının en güncel konusu

olduğunun farkındasınızdır." Eldivenlerini çıkararak başlığının üzerine koydu. "Ama başarılarınız konusunda gerçekten de bu kadar alçakgönüllü olmayın, Bay Wescott. Yoksa Sör Simon mı demeliyim? Sadece hayatta kalmadınız. Trafalgar'dan sonra, kendinizi *Bcileisie'vn* kaptanına yöneltilen tüfeğin önüne attığınız için cesaretinizden ötürü şövalye ilan edildiniz. Ispanya'dan dönüşünüzde tüm Londra'nın gözleri önünde kahramanca karşılandınız."

Genç adam homurdandı. "Bu şehir her zaman birkaç parlak madalyası ve omzunda biraz şeridi olan her aptalı kucaklamakta aceleci davranmıştır."

"Ah, ancak şehrin dikkatini çeken şey sizin üstün başarınız değil. O olaylardan sonraki eşsiz düşüşünüz. Yoksa tepetaklak olmanız mı demeliyim? Donanmanın teklif ettiği komutanlık mertebesini reddederek görevinizden istifa ettiniz ve kadınlarla düşüp kalkmaya, içkiye ve kumara devam ederek cesaretinizin kazandırdığı tüm itibarı kaybettiniz."

Genç adam kanepenin üzerinde gerinerek ellerini başının arkasına koyarken, son derece sıkılmış görünüyordu. "Düelloları ve kavgaları es geçtiniz. Daha bir kişi bile öldürmedim, ama birçoğunu yaraladım."

Genç kız o konuşmamış gibi sözlerine devam etti. "İki haftada bir ihtiraslı skandallarınız gazete sayfalarını süslüyordu."

"Bakirelere özgü beyaz geceliğinizle, tek başınıza yattığınız yatağınızın soğuk çarşaflarının arasına büzülmeden önce, her gece o sayfalara baktığınıza hiç şüphe yok."

Genç adamın alaycı tavrı gerçeğe oldukça yakın bir noktaya isabet etmişti. Onun hayalinin kaç kere yatağını ve rüyalarını ısıttığını genç adam asla tahmin edemezdi.

Çenesini dikleştirdi. "Yalnız yattığımı nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü öyle ümitsizce bir," gözleri uzunca bir süre genç kızın sarsılmaz bakışlarıyla karşılaşınca, sözlerini usulca tamamladı, "kocaya ihtiyacınız var gibi görünüyorsunuz ki."

Catriona ayağa kalktı ve onunla göz göze gelmekten kaçınarak hücreyi adımlamaya başladı. "Döndüğünüzden beri hakkınızda başka dedikodular duyuyorum. Gazetelerin skandal sayfalarına geçmeyen ama misafir odalarında ve kulislerde var olan fısıltılar. Dediklerine göre donanmada kazandığınız becerileri, korunma, nakliye ve kayıp bulma gibi, ihtiyacı olanlar için kullanmaya niyetliymişsiniz." Alçı heykelin yanında duraksadı ve bir parmağını meleğin yanağındaki gamzeye yavaşça dokundurdu. "Tabii ki belli bir ücret karşılığında."

"Kendini, zamparalık hayatına adamak pek ucuza gelmiyor, anlarsınız ya."

Simon ayağa kalkınca genç kız ardındaki çıtırtıyı duydu. "Bugün buraya gelme nedeniniz bu mu, Bayan Kincaid? Beni kiralamak istemeniz mi?"

"Hayır, Bay Wescott," diye soğukkanlılıkla cevap verdi Catriona ve ona doğru döndü. "Bugün buraya geldim, çünkü sizinle evlenmek istiyorum."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Simon, hayatı boyunca -birçoğu topluluk içinde fısıldanmayacak kadar uçuk olan alışılmadık teklifler almıştı, ancak hiçbiri bir evlilik teklifi kadar şaşırtıcı değildi.

Ağzı açık bir halde ziyaretçisinin güzel olduğu kadar kaçık olup olmadığını anlayabilmek için merakla bakarken, hazırcevap dili tutulmuş gibiydi. Beş yıl önce onu ahırda gördüğünde güzelleşeceğini tahmin etmişti ama o, beklentisinin ötesine geçmişti.

Ondaki güzellik, hiçbir kozmetiğin ya da yapay yöntemin zenginleştirmesine ihtiyacı olmayan türdendi. Öpülesi dolgunluktaki alt dudağına dikkat çekmek için ne bir çabaya, ne de doğal pembelikteki yanaklarının allığa ihtiyacı vardı. Burnunun çok sivri ya da çenesinin çok keskin hatlara sahip olduğunu söyleyen olabilirdi, ama Simon onları aptal olarak nitelendirirdi. Genç adam özellikle saçlarındaki kızıl ışıltıları ve beyaz tenindeki çiller gibi kusurlarını bile cazibesi kadar çekici buluyordu. Ona göre, o çilleri türlü losyonlarla yok etmeye çalışmanın cezası idam olmalıydı.

Yaptığı şakada gerçeklik payı vardı. Kuzeni Alice'i zor bela hatırlamıştı.

Kahretsin ki, yargıcın sadık yardımcısı onu sürükleyerek bu hücreye getirmeden önce, kendisini yatağına alan şehvetli genç kontesin yüzünü de zar zor hatırlayabiliyordu. Ancak ne bu kızı ne de düşüncesizce yanaklarından tutup başını kaldırdığında gözleriyle buluşan gözlerini unutabilmişti.

Yıllarca sayısız kadının gözlerinde gördüğü kendi yansımasına hayrandı, ancak o buğulu gri gözlerdeki aynadan ona bakan adam bir yabancıydı. O hayranlığa gerçekten layık olacak bir adam. Hem ülkesini, hem de babasını gururlandırmak için hâlâ şansı olan bir adam.

Bu kez Simon kadehle uğraşmadı. Şarap şişesini dudaklarına doğru kaldırdı, bildik, uyuşturan sıcaklığını hissedene dek kocaman bir yudum aldı. "Arabacınız sizi yanlış yere getirmiş olmalı, Bayan Kincaid. Burası Newgate, Bedlam Tımarhanesi değil."

"Bu fikrin sizin tarafınızdan nasıl algılandığının farkındayım." Uzandı, genç adama o küçük *kızı hatırlatan ve* derli toplu topuzundan çıkan bir tutam saç buklesini geriye itti. Yıllardır İngiltere'de olması sonunda sesindeki ahenkli aksanı yok etmişti. Simon o sesi özlemiş olmasına şaşırdı. "Ancak size önerdiğim şey tamamıyla bir iş teklifi. Gerçi birçok evlilik de öyle değil mi?"

"Bayan Kincaid," dedi Simon, "o güzel göğsünüzün altında bu denli romantik bir kalp olduğu hakkında bir fikrim yoktu doğrusu."

O güzel göğüs hayal kırıklığıyla derin derin soludu. "Benimle istediğiniz kadar dalga geçebilirsiniz, ama doğruyu söylediğimi biliyorsunuz. Fakirleşen bir düşes,

ailesinin mal varlığını kurtarmak için zengin bir tüccarla evlenir. Birbirine komşu olan, birlikte büyümüş iki genç, ailelerini memnun etmek ve arazilerini birleştirmek için birbirlerine sadakat yemini eder. Kalp her zaman asalet kazanmak uğruna takas edilir,"

"Bana gelecekteki kocanızı aramak üzere sizi bu hapishaneye getirecek kadar soylu sebebin ne olduğunu söyler misiniz?"

Genç kadın ona yaklaştı, ağır başlı tavrı son derece içtendi. "Bana Kuzey İskoçya'daki ağabeyimin yanına giderken eşlik etmenizi istiyorum."

Bu bilgiyi hazmetmesi Simon'nın bir dakikasını aldı. "Yeterince basit bir görev. Neden bir prangadan diğerine geçmemi gerektiriyor peki?"

"Çünkü peşin ödeme yaparak sizi kiralayacak kadar param yok. Ama oldukça yüklü bir çeyizim var." Gözlerini indirince, gür kirpikleri yanağını gölgeledi. "Amcamın benden kurtulmak için çaresizce ikiye katladığı bir çeyiz."

"Bu koca aramak için Newgate Hapishanesi'ne geldiğinizi duymadan önce miydi yoksa sonra mı?"

Genç kadın ona sitemkâr bir bakış attı. "Buraya geldiğimi bilmiyor. Kimse bilmiyor."

Simon gözünü kırpmadan, bu yaptığının ne kadar tehlikeli bir itiraf olduğunun farkına varan genç kızın yüzündeki renk değişimini ve dik bakışlarını izledi. Gardiyanın hücrenin kapısını üzerlerine kilitlemesine izin vererek, sadece itibarını değil namusunu da tehlikeye atmıştı. Adam hakkında bildikleri, onun kanepede kendisini altına alabilecek ve bir elini eteğini sıyırmak için kullanırken, diğer eliyle de daha çığlık atmak üzere nefes bile alamadan ağzını kapayabilecek yapıda, kalpsiz bir adam olduğuydu. Bağırsa, bile Tanrı'nın bile terk ettiği bu delikte kimse bunu önemsemezdi. O işini bitirdiğinde aynı yerdeki diğerleri, büyük bir olasılıkla onu kutlar ve sıranın kendilerine gelmesini isterdi.

Bakışlarını güçlükle genç adamınkilerden kaçırarak, bir kez daha hücreyi boylu boyunca adımlamaya başladı. Simon kırmızı yün paltosu altında zarifçe sallanan kalçalardan gözlerini zorlukla ayırabildi.

"Çeyizimin yarısını size verebilirim," diye bilgi verirken, sanki genç adam teklifini kabul edecek kadar safmış gibi konuşuyordu. "Ağabeyimin yanına gidene kadar bana eşlik eder, sonra da İngiltere'ye dönersiniz. Para, borçlarınızı ödedikten sonra size de bir hayli kalacak kadar çok olmalı."

Genç adam kaşını kaldırdı. "Kumar ve zamparalık için mi?"

"Nasıl çarçur etmek isterseniz," diye yakıcı bir tatlılıkla yanıtladı.

"Peki, sevgili gelinimi Kuzey İskoçya'nın vahşi doğasına terk ederek İngiltere'ye, zevk ve eğlenceye geri dönmem nasıl karşılanır?"

Homurtusu bir hanımefendiye yakışır cinsten değildi. "Geçen yaz Leydi Abercrombie'nin davetinde öğlen vakti, üzerinizdeki tüm kıyafetleri çıkararak balık havuzunda yüzmeye kalkışırken bunun nasıl karşılanacağını umursamıyordunuz,

öyle değil mi? Ama korkmayın. Tüm ihtimallere karşı hazırlıklıyım. Londra'ya döndüğünüz zaman, evlilik akdini feshetmek üzere bir dilekçe yazacağım. İtibarınızı zedeleyecek başka bir skandal olacağını sanmıyorum. Rezil olma tehlikesini göze alan benim."

"Bu tehlikeyi hali hazırda göze almışsınız zaten," diye nazikçe hatırlatma yaptı. "Ve bunu belirtmekten nefret ediyorum ancak evlilik akdini feshetmenin tek yolu gerçekte kardeş olduğumuzu kanıtlamaktır ki bu imkânsız. Ya da kocalık görevlerimi sizi tatmin edecek ölçüde yerine getirememdir."

"Ki eminim bunun da aynı ölçüde imkânsız olduğuna inanıyorsunuz," diye kuru bir sesle onun sözlerini tamamladı.

Genç adam omuz silkmekle yetindi.

"Kesinlikle benim amacım da bu, Bay Wescott. Akdi feshetmek için böyle bir iddiada bulunursam, Londra'nın alay konusu siz olmayacaksınız, ben olacağım. Bununla birlikte siz günlerinizi ve gecelerinizi benim bir yalancı olduğumu kanıtlamaya adamakta serbest olacaksınız."

Sonunda genç adamla arasında el sıkışacak bir mesafe kalacak kadar yaklaştı. Genç adam onu kendine doğru çekerek, yüzüne bakması ve gözlerindeki alaycı ifadenin tamamen yok olduğunu görmesi için zorladı. "Kanun önünde karım olduktan sonra neden çeyizinizin yansıyla yetineyim? Her bir kuruşu alarak kaçmaktan ve sizi parasız pulsuz bir şekilde terk etmekten beni ne alıkoyar?"

Genç kız gözlerini kırpıştırdı. "Verdiğiniz söz tabi ki."

Simon verdiği söze güvenen en son kişiyi ve zamanı hatırlayamadı. Bir lambanın yanıp sönmesinden daha uzun bir süre olmasa da, kısacık bir anlığına genç kızın güzel yüzünden eski bir hayranlık ışığı geçtiğini gördüğüne yemin edebilirdi.

Simon ciğerlerini parçalayacak kadar gür bir kahkaha savurduğunda, Catriona şaşırmıştı, son bir kahkaha daha attı. Genç kızın elini serbest bırakarak, kanepedeki yastıkların üzerine devrildi. Kahkahası o kadar güçlüydü ki yanaklarına doğru süzülen gözyaşlarını güçlükle sildi. "Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemezdim tatlım, ama benim sözüm aldığım nefes kadar değersiz. Soylu arayışınız için şövalye ruhlu birisini arıyorsanız, korkarım ki yanlış yere geldiniz." Yan gözlerle şehvetli bir bakış attı. "Bu şövalye bekâr bir genç kızı kurtarmak yerine, ırzına geçmeye çok daha yatkın,"

Bu ahlaksız muameleye maruz kalmak genç kızın damarlarındaki kanı kaynatsa da, Catriona dudaklarını soğuk bir tebessüm için zorladı. "Beni şaşırtmak için zorlanmanıza gerek yok. Karakteriniz hakkında -ki olduğundan şüpheliyim hiçbir hayalimin kalmadığına sizi temin ederim. Neden sizi seçtim sanıyorsunuz?"

"Gece başlığınızı çok sıkıyor olmanız nedeniyle mi? Sebep bu olmalı, çünkü bunca yıldır benim için sevecen duygular beslemiş olduğunuzu düşünmek istemiyorum."

Genç adamın ince alayı başka bir çabaya gerek kalmadan Catriona'nın kalbine

bir hançer gibi saplanmıştı. Hançer saplandığı yerde dönünce akacak kanın onun tarafından görülmesinden korkan genç *kız* başını salladı ve sesine aşağılayıcı bir ton vererek güldü. "Kendinizi bu kadar göklere çıkarmayın, Bay Wescott. Sizi seçtim, çünkü en az çabayla oldukça büyük bir miktar kazanmaya karşı koymayacağınızı biliyorum."

Simon, Catriona'ya kötü kötü baktı. Teklifi birden cazip gelmeye başlamıştı. "Peki, beni Newgate'ten nasıl çıkaracağınızı planladınız mı?" Başıyla genç kızın çantasını işaret etti, "Küçük, ipek cüzdanınızın içine tabanca mı soktunuz?"

"Buna gerek kalmayacağını umuyorum. Borçlu olduğunuz kişileri ziyaret ederek gizli nişanımızdan bahsedeceğim ve ikisini de sağduyulu ve sabırlı olmaya davet edeceğim. Onları ikna edebileceğimden eminim. Sonuçta hapishanede çürüyüp gitmeniz onların kayıplarını geri getirmeyecek. Eğer romantik Kuzey İskoçya balayımızdan döner dönmez sizin borçlarınızı ödeyeceğinize inanırlarsa, yeterince cömert olurlar, değil mi?"

"Alacaklılarımı baştan çıkarabilirsiniz ama öfkeli yargıç gibi küçük bir engel var. Onu son gördüğümde kanımı akıtmak için uluyordu."

Genç kızın gülüşü derinleştiğinde, sol yanağındaki büyüleyici gamze ortaya çıkıverdi. "Bu ziyarete kim izin verdi sanıyorsunuz? Lord Poultney sizin asıldığınızı göremeyeceğini biliyor. Bir kadın tarafından ömür boyu ayağına pranga vurulmasının sizin gibi bir namussuz için en kötü ceza olacağına dair onu ikna edebildim."

Simon oldukça durgundu. Ne zaman çevresinin kuşatıldığını ve yenildiğini bilecek kadar uzun süredir donanmadaydı. Ve isteği dışında bir şey yapmaya pek alışkın olduğu söylenemezdi.

Bacaklarını kanepeden indirerek ziyaretçisinin karşısına dikildi ve hoşnut gözlerle ona baktı.

Kimse onun yiğit olduğunu söyleyemezdi. Ancak bu yoldan çıkmış çocuğu kurtarmayı denemekten başka şansı yok gibi görünüyordu. Bunu ondan daha az vicdana sahip başka bir suçluya aynı öneriyi götürmeden önce yapmalıydı. Tabii öyle birisi varsa.

"Tamam, Bayan Kincaid," dedi ellerini kalçalarının üzerine koyarak. "Bu şeytani pazarlığı kabul edeceğim."

"Edecek misiniz?" diye karşılık veren Catriona onun bu beklenmedik hızdaki teslimiyetine şaşırdığını gizleyemedi.

"Ufak bir koşulum var."

' Koşulunuz nedir?" diye sorarken temkinliydi.

Genç adam ona doğru bir adım attı. Genç kız geriye doğru bir adım daha atınca, neredeyse ardındaki tabureye çarpıp düşecekti. "Her ne kadar çeyizinizin yarısını harcama ihtimali tartışmasız ilgimi çekse de, korkarım ki... arzularımı tatmin etmeye yetmez. Hiçbir faydasının keyfini sürmeme izin verilmeyecek bir evliliğin sıkıcılığına neden katlanmam gerektiğine bir anlam veremiyorum doğrusu."

"N... ne gibi?" diye kekeledi.

Gülümsemesi bir papazınki gibi nazik ve iyimserdi. "Sizin gibi."

Genç kız duyulacak kadar sesli yutkundu. "Ben mi? Keyfini süreceğiniz şey ben miyim?"

'Eminim amcanızın evinde ayna vardır. Bir hayli güzelleşmiş olduğunuz gözünüzden kaçmış olamaz." Tıpkı yıllar önceki yaz gününde yaptığı gibi elini uzatarak yanağına dokundu. "Eğer kendini size adamış koca rolünü oynayacaksam, çeyizinizden daha tatminkâr bir mükâfatı da hak ederim." Başparmağının ucunu genç kızın alt dudağının kadifemsi yüzeyinde dolaştırdı. Genç kızın ürpermesiyle, Simon'ın sesi daha boğuk çıkmaya başlamıştı. "Sizi istiyorum. Yatağımda. Sizden hangi eş vazifelerini istersem, yerine getirmeniz kaydıyla."

Simon onu baştan çıkarmayı düşünürken, Catriona'nın buğulu gözleri ve parmağının altındaki hafifçe aralanmış umut vadeden dudakları kendisini büyülemişti. Parmak uçlarının altındaki teni genç adamı yerle bir etmişti. Genç kızın tüm bedeninin aynı yumuşaklıkta olup olmadığını hiçbir zaman keşfedemeyecek olması çok yazıktı.

Sanki hâlâ burunlarını gıcıklayan taze kesilmiş ot kokusuyla ve çevrelerinde ışıldayan toz hüzmesiyle ahırda gibiydiler. Sanki o, sadece genç kızın görebildiği, çok daha genç, umut ve geleceğe dair gizli hayallerle dolu gencecik bir adamdı. Farkına bile varmadan Simon kendini ona doğru eğilmiş ve dudaklarından süzülen sıcak nefesin tadını çıkarırken buluvermişti ki...

Diliyle dişi arasından usulca küfrederek doğruldu. Pantolonu onu rahatsız edecek şekilde daralmıştı ve hain bedeni genç kızı kanepeye atması ve kabul etmeye niyetli olmadığı bir sahte evliliği tamamına erdirmesi için onu zorluyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturarak, genç kadına sert sert baktı. "Benim koşullarım bunlar, Bayan Kincaid. İster kabul edin, ister etmeyin."

Catriona onun korkunç koşullarını kabul etmek için delirmiş olması gerektiğini biliyordu. Genç kadın basit ve suya sabuna dokunmayan bir evlilik teklifinde bulunmuştu. Simon buna karşı gelerek, körpe bedenini ahlaksız zevklerini tatmin etmek ve keyif almak uğruna kirletmekte ısrarcı olduğunu göstermişti. Ağabeyinin hatırı için, Simon ile evlenmeyi ve sonrasında da toparlanmayı göze alabilirdi. Ancak onun yatağını -hem de bir mevsim boyunca paylaşmak, hayatının sonuna kadar hem bedenini hem de kalbini kirletmesi anlamına geliyordu.

Başını kaldırarak genç adamı inceledi. Genç adam rahatlıkla kötülük maskesini takmış gibiydi ancak Catriona'nın, onun aynı zamanda becerikli bir kumarbaz olduğunu unutması mümkün değildi.

Eğer blöf yapıyorsa, bunu anlamanın sadece bir yolu vardı.

Catriona'nın gözlerindeki buğulu bakış yerini çakmak taşı kadar sert bir ifadeye terk edince, Simon yumruk yiyeceği beklentisiyle çenesini kastı.

"Tamam, Bay Wescott" dedi sertçe. **"Koşullarınızı** kabul ediyorum. Ve sizi de."

Simon'nın ağzı şaşkınlıktan bir kanş açık kaldı.

Tek yapabildiği orada öylece durup genç kadının çevik hareketlerle taburenin yanına giderek, sanki biraz önce kıymetli masumiyetini tümüyle yabancı birisine vermemiş gibi bir tavırla eldivenlerini giymesini izlemekti. "Serbest kalmanızı sağlamam bir iki günümü alır. Tüm yapmanız gerekenlerin listesini, elimden geldiğince çabuk gönderirim. Amcamın şehir dışındaki evini biliyor olmalısınız. Pazartesi sabahı mümkün olan en erken saatte nikâhımız için Gretna Green'e gidebileceğimizi umuyorum."

Simon, genç kadının başlığının bağcıklarını fiyonk yapmasını izlerken, sinirlenmek gibi alışmadığı bir duygunun etkisi altına girdiğini hissetmesi uzun sürmedi. Simon Wescott sinirlenmezdi. Sarhoş olurdu. İncitecek kadar alaycı davranırdı. Ve ara sıra intikam alırdı. Ama asla sinirlenmezdi. Doğrusu şimdi de sinirli değildi.
Öfkeden kudurmuş gibiydi.

Kumar masasında Philo Wilcox'u gömleğinin koluna tıkıştırdığı bir deste as kâğıdıyla yakalamasından bu yana faka bastığı bir durum olmamıştı. Adamı dışarı çıkararak kalçasına ateş etmiş ve adam ardına bakmadan kaçarken biraz olsun rahatlamıştı. Kurnaz Bayan Kincaid'i de benzer bir cezaya çarptırmasının toplum tarafından hoş karşılanmayacağını zannediyordu.

Ancak bu, başka çaresi olmadığı anlamına da gelmiyordu.önündeki tabureyi bir tekmede yolundan fırlatarak, uzun adımlarla genç kadına doğru bir hamle yaptı. Kısılmış gözlerindeki şey her neyse, genç kızın gözlerinin dehşetle büyümesine neden olmuştu. Gerileyen genç kadın, hücrede onunla kilitli olduğunu kavradığından beri ilk kez gerçekten korkmuştu.

"Bay Wescott," dedi nefes nefese, "konuşmak istediğiniz başka bir şey mi vardı?"

"Ah, sanırım konuşmamız gereken her şeyi konuştuk." Genç kadını kaçacak bir yeri kalmayacak şekilde duvara kadar geriletti. "Ancak hizmetlerim konusunda ihmalci olmadığıma sizi inandırmadan buradan ayrılmanıza izin veremem. Yanılmıyorsam, böyle bir pazarlığı öpücükle mühürlemek âdettendir."

Genç kız elini heyecanla boğazına götürdü. "Ah, hayır... ben gerçekten... uygun olacağını sanmıyorum, eğer..."

Genç adam vücuduyla genç kızınkini duvara doğru yasladı, başlığının bozulmasını önemsemeden eliyle başını kavradı ve ağzını onunkine doğru yaklaştırarak karşı koyan çığlığını yarıda kesti. Eğer bu şeytanın pazarlığıysa, genç kıza bu hücreyi terk etmeden önce kimin şeytan olduğunu göstermeye kararlıydı.

Ancak dudaklarının altında ezilen dudaklarının yumuşaklığının ona hem cehennemi hem de cenneti tattıracağını ummamıştı. Tatlı tatlı öpüşü tanrıların içeceği gibiydi. Catriona bir eliyle ensesine sevgilisine sarılır gibi sımsıkı yapışırken, genç adam daha da alevlendi. Genç kız, sanki dibi olmayan karanlık bir çukura doğru kayarken onu da beraberinde götürmeye kararlıymış gibiydi.

Catriona binlerce yalnız geceyi, o kadar genç olmasa ve Simon umursamaz bir tavırla yaklaşmamış olsa, o güneşli ahırda nasıl öpüşeceklerini hayal ederek geçirmişti. Özlem dolu bir halde iç geçireceğini, gözlerini kapayıp genç adamın dudaklarını dudaklarının üzerinde nazikçe gezindireceğini, düşüncelerinin, kalplerinin ve ruhlarının şefkatli buluşmasını hayal ederdi.

Bu, o öpüşme değildi.

Genç kız bir konuda haklıydı. Bu öpücüğün hiçbir düzgün yanı yoktu. Damat adayının gelinin gönlünü alma öpücüğü değildi. Bu bir korsanın elde ettiği ganimeti alması gibiydi.

Fethettiği köydeki ilk bakirenin ırzına geçmek isteyen bir barbarın öpücüğüydü.

Simon, genç kızın şaşkınlıkla solumasından faydalanarak dilini acımasızca yağmaladığı yumuşak dudaklarının arasına daldırıverdi.

Genç kız onu şaşırtıcı bir rahatlıkla karşılamıştı. Ateş gibi yanan dili genç kızın içindeki her şeyi eritip sıcacık bir bal kıvamına getiriyordu.

Simon, Catriona'yı cezalandırmak istemişti, ama kendisi acı içinde kıvranıyordu. Hissettiği yabani açlığı doyurmak için genç kadının güzel dudaklarından daha fazlasına ihtiyaç duymanın acısıydı bu.

Genç kızın dizleri titreyince Simon'nın dizi Catriona'nın bacaklarını araladı ve onu yukarı kaldırdı. Eteğinin kaim kumaşına rağmen, genç adam kızın merkezinden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Simon dizini hafifçe sürtmeye başlayınca Catriona dudaklarına doğru biçare bir tavırla inledi ve Simon vücudunu saran heyecan dalgasına yenik düştü.

İkisi de hücre kapısının gıcırtıyla açılışını duymamıştı.

"Ah... ne kadar da tatlı!"

Sıçrayarak ayrıldılar. İçgüdüsel davranan Simon bir kolunu korumacı bir tavırla genç kızın beline sardı ve vücudunu siper edercesine onu arkasına itti.

Gardiyan hücre kapısının olduğu tarafta dikilmiş, sigaradan kararmış dişlerini göstere göstere sırıtıyordu. "İkinizi bu şekilde görmek doğrusu içimi ısıttı." Özlemle iç geçirerek gözlerini Simon'a çevirdi. "Şanslı şeytanın tekisin sen. Ben de hep bir kız kardeşim olsun isterdim."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Simon gelmemişti.

Catriona pencerenin önündeki yastıklı kanepeye diziyle tırmanarak, yatak odasının camının mandalını indirdi ve yarı beline kadar dışarıdaki karanlığa uzandı. Ahırdan gelen yorgun atların homurtusu ve koşumların şıngırtısı haricinde, kırsaldaki gecenin dinginliğini bozacak bir şey yoktu. Karşısında uzanan tepelere ve amcasının malikânesini çevreleyen düzenli çalılıklardan oluşan çitlere ne kadar umutsuzca bakarsa baksın, tepelerden aşağı onu kurtarmak ya da ırzına geçmek üzere doludizgin gelen cesur şövalyeye ait bir belirti yoktu.

Yaramaz bir ürperti teninde dans etti. Hapishanede dudaklarına kondurduğu öpücükte genç adamın ırzına geçmeye daha çok meyilli olduğuna dair bir işaret vardı.

Omzunun üzerinden yatağına doğru huzursuzca baktı. Robert the Bruce bile onu terk etmiş görünüyordu. Tüylü yaramaz, muhtemelen maymun iştahıyla ahırdaki kedi haremindekilere kur yapıyordu.

Arkasına bakarak şöminenin rafında duran zarif pirinç çerçeveli saati kontrol etti. Hesaplarına göre, Simon'ın Newgate Hapishanesi'nden çıkarılmasının üstünden beş saatten fazla bir süre geçmiş olmalıydı. Anlaşmalarının üzerinden geçen dört gün boyunca, genç kızdan kaçmak için plan yapmaya bir hayli zamanı olmuştu. Şehri, hatta ülkeyi bile terk etmiş olabilirdi. Şu anda güzel ve küçük bir hayat kadınının kollarında uyuşmuş bir vaziyette konyağını yudumlarken Catriona'yla dalga geçiyor olmalıydı.

Simon'ın isteğini kabul etmek başlı başına bir çılgınlıktı. Ama ne olursa olsun, genç adamın biçimli çenesinin şaşkınlıktan açıldığını görmeye değerdi.

Simon Wescott gibi bir adamın karısından *yerine getirmesini* isteyeceği *görevlerin* neler olabileceği konusundaki aklına şok edici görüntüler getiren hayal gücünü durdurmak isterken, yanakları al al olmuştu. Parmağını alt dudağında gezdirdi. Genç adamın onu nasıl bir beceriyle öptüğü düşünülürse, o görevler en az Simon kadar, Catriona'ya da haz verecekti, belki de daha fazla.

Bir dakika daha geçti. Görülen o ki, genç kızı yatağına atma ihtimali bile ona pazarlıklarını yerine getirecek ölçüde cazip gelmemişti. Catriona pencerenin önündeki oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı, açıklanamaz bir şekilde alınmıştı.

Bir erkek mırıldanmasının zayıf yankısı genç kızın kalbini yerinden oynattı. Boynunu bakır çatılı güvercin yuvasının olduğu tarafa doğru uzatınca, sadece iki uşağın gece için ortalığı kolaçan etmeden önce sigara molası verdiklerini gördü.

Yakındaki ıhlamur ağacının dalları tomurcuklarla bezenmiş olmasına rağmen, kıştan kalan soğuk hava mart ayında bile etkisini gösteriyordu. Pencerenin önünde

oturduğu yerin köşesine doğru kıvrılan Catriona, çıplak ayaklarını geceliğinin içine soktu ve üzerindeki eskimiş ekose desenli şala sıkıca sarıldı.

Yeşil ve siyah ekose kumaş o kadar eskimişti ki, bazı yerleri neredeyse şeffaflaşmıştı. Amcası onu ortadan yok etmeye çalışalı üç yıldan fazla bir süre geçmişti. Hizmetçilere yakmaları için emir verdikten sonra onu iki kez çöp kovasından kurtarmıştı. Yirminci yaş gününde amcasının hediye ettiği kaşmir şal paravanının üzerine öylesine atılmışken, o hâlâ bu paçavraya sarınıyordu.

Çocukça davrandığının farkındaydı ama onu gözden çıkarma fikrine dayanamıyordu. Annesi, babası ve kardeşiyle birlikte paylaştığı hayatı hatırlatan, geriye kalan tek şeydi o kumaş. Zaman, hem kumaşı hem de anılarını yok ediyordu.

Mahzun düşüncelerinin altını çizmek ister gibi alt kattaki sarkaçlı büyük saatin çanı çalmaya başladı ve on bir kez çalana kadar da susmadı. Son gonk sesi evin içinde yankılandığında, Catriona umutsuzluğa kapıldı.

Eğer Simon ona ihanet ederse genç kız mahvolurdu. Eddingham yarın öğlen gelecekti ve amcasıyla ilk konuşacağı iş konusunun kendisi olacağını biliyordu.

Üzerindeki kumaşı fırlatan Catriona pencerenin önünden indi ve köşedeki, kiraz ağacından yapılmış gardırobuna doğru yürüdü, işlemeli bavulunu bir hamlede çekip çıkardı ve içine eline geçen çorapları ve iç çamaşırlarını tıkıştırmaya başladı.

Ross amcası haklıydı. Kafası olmayacak hayallerle doluydu. Çocuksu ve romantik hayallere kapılmasaydı, umutlarını ve ağabeyinin hayatını asla Simon Wescott gibi beş paralık bir edepsize emanet etmezdi. Amcasının yıllar içinde ona verdiği birkaç parça ziynetini satarak Edinburgh'a giden bir posta arabasında yer ayırtması daha iyi olurdu. Orayı terk ettiğinden biraz daha fazlasıyla Kuzey İskoçya'ya varmış olurdu, ama en azından Connor'ı ve halkını bulma umudundan vazgeçmek zorunda kalmazdı.

Ellerini gardırobun derinliklerine doğru, gül ağacından yapılma bir kutuya değene kadar daldırdı. Telaşını unutmuş bir halde onu gizlediği yerden dikdörtgen kutuyu çıkardı ve nazikçe kapağını kaldırdı. Kutunun ipek kaplı iç kısmına bir deste gazete kupürü yerleştirilmişti.

Bakirelere özgü beyaz geceliğinizle, tek başınıza yattığınız yatağınızın soğuk çarşaflarının arasına büzülmeden önce, her gece o sayfalara baktığınıza hiç şüphe yok

Simon'ın alaycı sözlerinin yankısı o kadar netti ki, genç adam arkasında ona dokunacak kadar yakın bir mesafede duruyor bile olabilirdi. Kolları manşetli ve dik yakalı buruşmuş geceliği rahibe giysisinden bile daha fazla bakirelere özgüydü.

Catriona kutunun kapağını hemencecik kapadı ve iç çamaşırlarının en altına doğru iteledi. Sahip olduğu en sağlam ve sade elbisesini almak üzere gardırobuna yönelmişti ki pencerenin olduğu taraftan muazzam bir gürültü geldi. Gürültüyü takip eden ve sinirle küfrü basan bas sesi tanıyordu.

Pencereye koştu ve dışarı doğru sarktığında, aşağıda Simon Wescott'u uzun kolları ve bacakları savrulmuş, bitki kafesinin kıymıkları ve gül ağacının dalları arasında yatarken buldu. Bu manzara kurduğu sayısız hayalle pek bağdaşmıyordu.

Hayalin deki Simon penceresinin altında lavtasını çalarak geziniyor ya da yukarı ona doğru bakarken bir elini kalbine koyarak tiradına başlıyordu: *Oradaki pencereden yansıyan ışık da ne? Orası doğu ve Catriona da güneş!*

Genç kız gülümsemesini bastırdı, hissettiği baş dönmesinin, Simon'nın aptal boynunu kırmamasının verdiği rahatlamadan kaynaklandığını söyledi kendi kendine. "İyi akşamlar, Bay
Wescott" diye aşağı doğru fısıldadı. "Neden ön kapıyı çalmadınız? Baş kâhya geldiğinizi haber verirdi. Daha gizli bile olurdu."

Saçından sallanan dala bir fiske vuran Simon dik dik genç kıza baktı. "Ve daha az acı verirdi."

"Gönderdiğim notta bitki kafesinin sizi taşımayacağı konusunda sizi uyarmıştım."

Simon kırılmış bir parçayı tekmeleyerek ayağa kalktı. "Ama altında bir gül ağacı olduğu hakkındaki uyarıyı atlamışsın."

"Gerek görmedim. Birkaç hafta boyunca çiçek açmayacak."

"Açmayacak olabilir ama bir hayli dikeni olduğunu söyleyebilirim. Ya da ben üzerine düşene kadar vardı. Şimdi birçoğu benim... vücuduma battı." İrkilerek boynundan çektiği sarmaşığı fırlattı ve tırmanmaya başladı.

Catriona hizmetçi girişinden onu içeri alabileceğini söyleyemeden, genç adam dengesini bulmak için evin köşesindeki taştan çıkıntılara basarak duvara tırmanmıştı.

Geniş omuzları uzanabileceği yere kadar geldiğinde, Catriona ceketinin sırtından yakalayarak onu pencereden içeri çekti. Buru yaparken elinin altında titreşen muhteşem kasların sıkılığına hayran olacak kadar fazla zamanı olmuştu. Onun aynı zarafetle *Beilciüe'urda* yelken direklerine tırmanıp tırmandığını merak etti.

Pencerenin önündeki oturma yerini aşarak şık bir şekilde ayağa kalktı. Genç kız, gözü korkmuş bir şekilde ondan uzaklaştı, şimdi yatak odasına giren kişi, adı çıkmış bir hovardanın tekiydi. Fantezilerinde o, her zaman pencerenin dışında durur ve genç kıza olan hayranlığını uzaktan gösterirdi.

"Yeterince ince hareket edememiş olmanız beni hayal kırıklığına uğrattı, Bay Wescott. Bu konularda oldukça deneyimli olduğunuzu sanıyordum."

Genç adam kalçasını ovalarken, ona kötü kötü baktı. "Hangi konuda? Dikenleri şeyimden çıkarmakta mı?"

"Gecenin bir yarısında kadınların penceresinden içeri sıvışmakta," diye yumuşak bir sesle ekledi Catriona. "Sonuçta kadınların kocalarından kaçmak için en elverişli yöntem bu, değil mi?"

Genç adam omuzlarına dökülen açık renk saçlarını salladı ve şarap rengi, ipek yeleğini düzeltti. "Evli kadınlarla düşüp kalkmayı yıllar önce bıraktığımı bilmenizi isterim. Bana âşık olmak gibi sinir bozucu bir alışkanlıkları vardı ve kocalarından boşanmakta ısrarcı davranıyorlardı."

"Sizin için ne kadar sıkıcı olmalı. Ve kocaları için," diye kuru bir şekilde ekledi.

"Benim rahatsızlığımın onlarınkinden daha fazla olduğu konusunda sizi temin ederim, Bayan Kin..." Kaşlarını çatarak ters ters baktı. "Kahrolası ilk adın ne senin?"

"Catriona," diyen genç kız, küfrü yüzünden onu azarlamak için uygun bir zaman olmadığını düşündü.

"Catriona," diye tekrar edince ismi dilinden bir melodi gibi çıkmıştı. "Elbette *Catriona* olacaktı," diye mırıldandı. "Gladys ya da Gertrude ya da Brunhilde olacak değildi ya." İfadesi canlanmıştı. "Sana Kitty diyebilir miyim?"

Genç kız şirin bir edayla gülümsedi. "Gül ağacının üzerine tekrar yuvarlanmayı göze alıyorsanız."

Pencerenin önünden çekildi ve kibarca genç kızı selamladı. "İyi akşamlar, benim güzel Catriona'm. Hapishanedeki hücreme yolladığın talimata istinaden, uzlaşmak üzere geldim." Davetkâr ve çekici gülüşü ve üzerine ikinci bir deri kadar sıkıca oturan devetüyü, yünlü pantolonuna bakılırsa, bu görev için oldukça uygun görünüyordu.

Yutkunan Catriona'nın ağzı birden kurumuştu. “Hayır, sadece uzlaşma numarası yapmak üzere geldiniz. Henüz evlenmedik, Bay Wescott."

"Ama sözlü sayılırız. Bu nedenle de beni Simon diye çağırman gerekmez mi?" Aralarındaki mesafeyi kapayarak genç kızın elini tuttu ve avucunu dudaklarına doğru götürdü. "Ya da belki 'sevgilim' diye. Ya da 'kurabiyem' diye. Ya da bana karşı hissettiğin sonsuz sevgi ve ihtirası ifade edecek başka bir kelimeyle."

Simon'nın gözlerindeki şeytani pırıltıdan siniri bozulan Catriona, elini yumruk yaptı. "Yengem amcamla evleneli otuz yıldan fazla oluyor ve ona 'lordum' kelimesinden başka bir şekilde hitap ettiğini duymadım."

Omzunu silken Simon'nın gözlerindeki pırıltı daha da yoğunlaştı. "Ben sadece sıradan bir şövalyeyim, ancak bana 'lordum' diye hitap etmek istersen buna bir itirazım olmaz." Sıktığı elini nazikçe bükerek aralanmış dudaklarını genç kızın bileğinin iç tarafındaki hassas tenine dokundurdu. Sesi hırıltılı bir şekilde çıkıyordu. "Hatta çok mahrem dakikalarımızda seni memnun ederse 'sahibim' diye ilave bile yapabilirsin."

Genç adamın dudaklarından yayılan, içini eriten duyguyu göz ardı etmek için savaş veren Catriona elini çekerek kendisini onun temasından kurtardı. "Her zaman böyle edepsiz mi davranırsın?"

Pişman olmuş gibi görünmeye çalışsa da başaramadı. "Öyle söylerler. Biliyorsun annem bir opera dansçısıydı. Hayatımın ilk dokuz yılını tiyatronun kulisinde geçirdim. Diğer dansçılar saçlarımı okşayarak ve beni bir kucaktan öbürüne geçirerek her zaman benimle cilveleşirlerdi." Nostaljik bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. "Bana çok düşkündüler ve ben de onlarla ilgili her *şeye hayrandım.* BirbirleriyJe konuşma tarzlarına... Saçlarının kokuşuna... Yürürken jüponunun çıkardığı hışırtıya... Altı yaşındayken, *Don Giovanni* gösterisinin sahnelendiği bir

gece ortadan kaybolmuşum. Annem, beni sahnede çok güzel bir dansçı arkadaşının önünde diz çökmüş bir halde kekeleyerek evlilik teklifi ederken bulduğunu iddia ederdi."

Catriona, yeşil gözlü, altın saçlı ve kısa pantolonlu küçük bir oğlanın, Don Juan'ın çapkın hayatını sahneleyen deneyimli bir dansçıya aşkını ilan etmesini hayal edince, gülümsemekten kendini alamadı. "Ona ne oldu?" diye yumuşak bir ses tonuyla sordu.

"Tabii ki beni reddetti. Çok kısa olduğumu ve on yıl sonra yeterince büyüdüğüm zaman gelip tekrar sormamı söyledi. Hem kalbim, hem de özgüvenim paramparça olmuştu, ama kısa ve acılı yas sürecinden sonra toparlandım ve kalbimin parçalarını bir araya getirip yoluma devam ettim."

"Hayır... ben anneni kastetmiştim."

Genç adamın yüzündeki çekici ifade kaybolmuş ve yerini önceki halinden de ilginç kılan sert bir ifadeye bırakmıştı. "Ben dokuz yaşındayken öldü. Ve ben de babamın yanına gittim."

Arkasını dönerek daha fazla itirafta bulunmayacağını belirtmek istercesine rahat bir edayla odada gezinmeye başladı. Genç kızın makyaj masasında duraksadı, lavanta şişesinin kapağını açarak burnuna doğru götürdü. Erkeksi, güçlü ellerinin ona ait bir eşyaya dokunması, Catriona'nın garip bir duyguyla ürpermesine sebep olmuştu. Neredeyse, o eller kendi teninde dolaşıyormuş gibi bir duyguydu bu.

"Yazdığın senaryonun işleyeceğinden emin misin?" diye sordu ona doğru dönmeden önce şişeyi yerine koyarken. "Seninle bildik yöntemlerle bir araya gelmek benim için daha kolay olmaz mıydı? Aşkımı açıkça dile getiren bir mektup yazmak ya da Almack's'ın palmiyelerinin arkasında senden bir öpücük alırken yakalanmak gibi."

"Amcam çok kurnazdır. Benim kesinlikle mahvolmuş olduğum hakkında onu ikna etmemiz gerek. Hoş bir şey yapmadığımı düşünebilir ama hizmetçiler rezilliğime şahitlik ederse, evlenmemize izin vermekten başka çaresi kalmayacaktır."

"Peki ya bunun yerine beni vurmaya karar verirse?"

Genç kız sevimli bir gülümsemeyle, "O zaman başka bir damat bulmak zorunda kalırım, değil mi?" diye sordu.

"Kalpsiz kadın." Genç kıza gözlerini kısarak baktı ve odanın karşısına doğru yürüyerek kendini sırtüstü yatağa attı. Dantel süslemeli pamuk yastıkların içinde bile tartışmasız derecede erkeksi bir görünümü vardı.

Kollarını başının arkasına koyarken ayaklarını üst üste atarak, somurtkan bir ifadeyle yatağın baş tarafını çevreleyen ahşap cibinliğe baktı. "İşleme zevkine bile erişmediğim bir suçtan dolayı mahkûm edileceğime inanamıyorum." Kirpiklerinin altından genç kıza doğru kışkırtıcı bir bakış attı. "Henüz işlemediğim."

Catriona dehşetini gizlemek için krem rengi yatak örtüsünü çizmelerinin topuğundan kurtarmak üzere, genç adamın ayaklarını tutarak yatağın kenarına

doğru itti. "Bu güne dek işlediğin suçların cezası olarak sayabilirsin. Çalınan kalpler. Yıpratılan erdemler."

En ufak şaşırma belirtisi bile göstermeyen genç adam doğruldu ve çizmelerini çıkarıp yatağın karşı tarafına doğru teker teker fırlattı. "Yarın sabah yatağında bizi birlikte bulduklarında, sence yakalanmadan önce neden sıvışmadığımı merak etmeyecekler mi?"

"Belki uykuya dalmış olduğumuzu sanırlar."

Genç adam başını salladı. "İşte bu çok anlamlı. Doğal olarak benimle doludizgin bir sevişmeden sonra bitap düşmüş olacaksın."

Catriona kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ya da belki sıkıntıdan uykuya dalmış olurum."

Genç adam tek kaşını kaldırarak böyle bir olasılığın olmadığını belirtmek ister gibi baktı.

Ceketini çıkarıp kravatını çözmeye başladığında Catriona onun sadece çizmelerini çıkarmakla kalmayacağım fark etmişti.

"Ne *yapıyorsun?*" diye sordu, genç adam el çabukluğuyla yeleğinin düğmelerini çözerken.

"Soyunuyorum tabii ki." O kadar yumuşak bir sesle konuşmuştu ki, sanki yarım akıllı bir çocuğa zor bir matematik denklemini anlatır gibiydi. "Kıyafetlerimiz üzerimizdeyken suçüstü yakalanamayız, değil mi?"

Geniş omuzlarını silkerek yeleğini çıkardı ve gömleğinin gümüş düğmelerini birer birer çözmeye başladı. Catriona ağır ağır her düğmeyi iliklerinden çıkaran parmakların zarafetine ve ortaya çıkan etkileyici ölçüde geniş göğsüne bakarken büyülenmişti.

Kaslı karnı yavaş yavaş gözler önüne seriliyordu. Göğsündeki altın ışıltılı kıllar ters üçgen şeklinde göbeğine doğru, meleğin cennet ya da cehennemin yolunu gösteren okunun ucu gibi, düzgünce daralıyordu. Güçlükle yutkunan Catriona bakışlarını ani bir reflekse genç adamın yüzüne çevirdi.

Simon ellerine bakmıyordu. Dosdoğru Catriona'yı izliyordu. Ağırlaşan göz kapaklarının altından bakan gözlerindeki muzip parıltı, genç kızın şaşkınlığıyla ne kadar eğlendiğini gösteriyordu.

Catriona hızla arkasını döndü, yüzüne yayılan sıcaklığın çillerini erittiğini hissediyordu. Yanaklarının sıcaklığına karşın sesini mümkün olduğunca soğuklaştırmaya çalıştı. "Eğer zahmet olmazsa, kıyafetlerini çıkarınca haber verir misin lütfen?"

Simon'nın sesinden gülümsediğini hissedebiliyordu. "Neler var neler yok görmek için can atıyorsun, değil mi?"

Genç kız gözlerini sımsıkı kapayarak, içinden ona kadar saydı. "Ve örtülerin altına girdiğin zaman," diye önceki sözlerini tamamladı.

Birkaç dakika geçince çıplak ayağını ahşap zemine vurmaya başladı.

Gizemli tıkırtılar, ilgi çekici hışırdamaları izledikten sonra nihayet genç adam, "Şimdi arkanı dönebilirsin. İffetini rencide edecek bir tehlike yok," dedi.

En cüretkâr düşlerinde Simon'ı kendi kollarında hayal etmişti, ama asla yatağında değil. Simon'nın çırılçıplak haliyle yatağının yanında hâlâ öylece duruyor olmasından biraz korkarak istemeye istemeye döndü. Ancak genç adam doğru söylemişti, battaniyenin altına girmiş ve üzerini güzelce örtmüştü. Yani en azından bir yarısını...

Genç adam beline kadar çektiği yatak örtüsüyle, yatağın başlığına dayanmıştı. Mum ışığının titreşen parmakları, çıplak göğsüyle oynuyor, üstüne altın yaldızlı bir ışık yayıyordu ve bu görüntüsüyle bir meleğe benziyordu. Ancak, gözlerinden yayılan şeytani ışık genç kızı onun bir melek olmadığına ikna etmese de, sözleri edecekti.

"Şimdi sıra sende."

ALTINCI BÖLÜM

Simon başını, onun geceliğini işaret edercesine sallayınca, Catriona sıkmaktan bembeyaz olmuş elleriyle yakasını sıkıca kavradı. "Anlamadım?"

"Eğer bu işi ikna edici bir şekilde yapacaksak," dedi, "giysilerini çıkaran kişi yalnızca ben olamam."

"N... neden olmasın," diye kekeledi. "Sadece şey," diğer elini havada, sınırlı bilgi dağarcığından bir ilham almak istercesine anlamsız bir şekilde salladı, "geceliğimin eteğini kaldırıyormuş gibi yapıp sonra da... eee... tekrar üzerimi örtmüş gibi yapamaz mısın... yani... bittiğinde?"

Genç adam başını eğerek inanmıyormuş gibi baktı. "Lütfen bana amcanın yengenle bu şekilde seviştiğini söyleme."

Düşüncesi bile Catriona'yı ürpertmeye yetmişti. "Onlar aynı yatak odasını bile paylaşmıyor."

"En azından bir kez paylaşmışlar ki Agatha'yı dünyaya getirmişler, değil mi?"

Catriona, "Alice," diye mırıldandı usulca. "Ve iki kez olmalı, çünkü bir de Georgina var."

Kucağını örten çarşafı sanatsal bir biçimde düzgün tutan Simon, battaniyeyi araladı. Yanında duran kuş tüyü minderleri vurarak düzeltirken, çarpık gülümsemesi oldukça müşfikti. "Utanma, sevgilim. Uslu duracağıma söz veriyorum."

Catriona, genç adamın bu sözleri ve gülüşüyle daha kaç kadını yatağına attığını merak etti. Kelimeleriyle söz veriyordu ama gözleri ve gülümsemesi hiçbir kadının reddedemeyeceği ve pişman olmayacağı zevkler vadediyordu. En azından o zevkleri tadarken.

Özellikle çocukken İskoçya'daki süpürge otundan yapılmış, daracık ve sürekli hışırdayan yatağıyla kıyasladığında, kendi yatağı ona her zaman oldukça geniş görünürdü, ancak Simon'nın iri cüssesi yatağı olduğundan daha küçük gösteriyordu. Bir erkeğin odayı bu kadar kaplayabileceğini hiç hayal etmemişti. Ya da odadaki havayı. Bakışları genç adamın gülümsemesinden, geniş omuzlarına ve oradan da ayartıcı tüylerinin işaret ettiği dümdüz ve gergin karnına kayınca, genç kızının göğsü sıkıştı ve nefesi acı verircesine daraldı.

Bayılıp kendini küçük düşürmekten korkan genç kız, yerinden fırladı ve odayı bir solukta adımlayarak kendini yatağa attı, sonra da örtüleri kafasına kadar çekti. Daha sonra yatağın içinde kıvrıla kıvrıla sadece geceliğini çıkararak yere attı. Kafası hâlâ battaniyenin altına gömülü bir vaziyette ve kazara bir yeri genç adamın bir yerine dokunur korkusuyla, yatağın en uç kısmına gidip kaskatı büzülüverdi.

"Catriona?"

"Hımm?" diye yanıt verdi, ismini hatırlamasına şaşırmıştı.

"Tüm gece boyunca orada gömülü mü duracaksın?"

Giyinik olmasa da itibarını korumaya çalışarak burnunu çekti. "Belki."

Simon yatak örtüsünü genç kızın gözleri ve burnu açıkta kalana kadar çekti. Catriona gözlerini kırpıştırarak baktı.

Simon, "Işığı söndürmemi ister misin?" diye sordu.

"Hayır!" diye haykıran genç kız, yatağından sonra karanlığı da onunla paylaşma düşüncesiyle daha da paniklemişti.

Doğruldu, çarşafları göğsüne kadar çekti ve başını sallayarak gözüne gelen saçlarını ittirdi. "Daha iyi bir fikrim var."

Saniyeler sonra uzanabildiği tüm yastık ve minderleri toplamıştı. Vurarak dolgunlaştırdığı yastıkları aralarına geçitsiz bir duvar örer gibi tıkıştırmaya başladı. İşi bittiğinde üst kısmını zor görebiliyordu. Napolyon'un bile bu kadar etkileyici bir bariyer kuracağından şüphe ediyordu.

"Sanki tekrar Newgate'e dönmüşüm gibi hissediyorum," dedi Simon boğuk bir sesle.

"Eğer planım suya düşerse, zaten oraya döneceksin," diye genç adama hatırlatma yaptı Catriona. Geri dönerek sırtını genç adamın olduğu tarafa doğru döndü.

Uzun ve rahatsız bir iç çekiş sonrasında genç adam sırtını geçici bariyere doğru

döndü. Catriona gözlerini kapadı. Onu göz ardı ederek rahatlamaya çalıştığı halde, varlığının şiddetle farkındaydı. O bir yabancıydı ve tıpkı güneşte uyuklayan bir kaplan gibi egzotik ve tehlikeliydi. Tarifi imkânsız bir erkeksi koku sıcak teninden buram buram yayılıyordu. Bu koku Catriona'ya Brighton'daki denizden esen meltemin getirdiği kokuyla karışık karamel kokusunu çağrıştırıyordu.

Sırtüstü dönerek gözlerini yatağının üzerindeki cibinliğe dikti. Bu güne dek asla, geceliği olmadan yatmak kadar rezil bir şey yapmamıştı. Çıplak kollarının çarşafın üzerinde süzülmesi, göğüs uçlarına sürtünen kumaşın onları büzüştürmesi onda hoş hisler uyandırmıştı. Mutlu bir kedi gibi gerinerek miyavlama isteği gibi.

Diğer tarafa döndü ve gözlerini yastıklardan oluşan dağa dikti, ikisinin de bir dirhem uyuyamayacağının farkındaydı.

Kulağına boğuk bir horultu geldi.

Çarşafı göğsüne çekerek doğruldu ve yastıkların üzerinden dikkatlice baktı. Simon'ın gözleri kapalıydı, hafifçe aralanmış ağzından derin ve düzenli solukları duyuluyordu. Yanaklarını gölgeleyen yaldızlı kirpikleri ve alnına dökülen karışık saçlarıyla, yeni doğmuş masum bir bebek gibi görünüyordu. Ya da onun durumunda, cehennemde doğmuş bir bebek...

Üzerindeki çarşaf kalça kemiğine kadar kaymıştı. Catriona altında uzanan gizemi düşününce büyülenmiş bir halde alt dudağını ısırdı. Margaret yengesinin ketumluğu yüzünden, erkeklerin anatomisi hakkındaki bilgisi kedilerin ve ahırdaki atların kur yapma ritüellerinden ibaretti. Simon uyanarak, genç kızın çarşafı kaldırıp altına baktığını yakalarsa ne yapardı?

Ne yapacağını kesinlikle *bildiği için* korkuyordu ya. Geri dönerek kendi yaptığı yalnız yuvasına kıvrıldı. Muhtemelen hayati boyunca birçok çıplak kadınla yatmıştı ki, Catriona'nın varlığından, Robert the Bruce'un ayaklarının üzerine kıvrılması kadar bile rahatsız olmazdı.

Rahatlama umudundan vazgeçerek derin bir iç geçirdi. Ancak bu düşüncesi, Simon'ın rahat ve ritmik soluk alıp verişlerinin, genç kızı etkisi altına alarak tatlı ve düşlerle dolu bir uykuya dalmasını sağlamadan önceydi.

Simon, çıplak sırtına sarılmış kadın vücudunun ısısıyla uyarılmış bir şekilde uyandı. Kendisi hâlâ yarı uykuda olmasına rağmen, uyanmış bedenini rahatlatmak için ne yapması gerektiğinin bilincindeydi. Ancak geri dönüp uyumaktan daha güzel bir şey yapmak üzere, kadının vücudunu kendi vücuduyla sarmadan önce, bu sıcak bedenin kime ait olduğunu hatırladı.

Birden gözleri açılıverdi.

Hâlâ rüyada olduğu kuşkusuna kapılarak, başını omzunun üzerinden arkasını görecek kadar kaldırdı. Hayır, işte oradaydı. Genç adamın yastığının üzerine yayılmış açık kızıl renkli bukleleri, pembeleşmiş yanakları ve baştan çıkarırcasına ensesine üflenen soluğuyla bu, Bayan Catriona Kincaid'in ta kendisiydi. Simon

kıpırdanınca, genç kız bir kolunu onun beline attı ve kendi bedenine doğru iyice yasladı. O kadar ki, genç adam sırtına değen çıplak göğüslerinin yumuşaklığını hissedebiliyordu. Fiziksel olarak mümkün olmayacağını düşünmesine karşın, genç adam daha da sertleştiğini hissetti.

Diliyle dişi arasından bir inilti çıkararak yastığına gömüldü. Onca minder ve yastık, genç kızın yattığı tarafa geçmiş olmasına rağmen, Catriona onun bir suçu olmadığına asla inanmayacaktı. Aşağı doğru baktı. Genç kızın eli masumca gergin karnında dururken, ikisinin de yıkımına neden olacak yere bir parmak mesafesindeydi.

Arzuyla titreyen Simon aniden doğruldu ve genç kızın elini kendinden uzaklaştırdı. Genç adamın umduğu gibi, uyanmak yerine kaşlarını çatıp canı sıkılmış gibi homurdanarak yatağın içine iyice yerleşti.

Üzerindeki örtü hâlâ vücudunun büyük bir bölümünü sarıyordu. Ancak açıkta kalan boynunun mükemmel kıvrımları ve köprücük kemiklerinin güzelliği, Simon'ı en az, örtünün altından gölgesi görünen koyu renkli göğüs uçları kadar büyülemişti. Uyurken sıcacık, kadınsı ve mis gibi bir koku yayıyordu. Hiçbir Fransız parfüm üreticisi, bir erkeğin burnuna bu denli karşı konulmaz ve erotik gelecek bir karışım hazırlayamazdı.

Bu durum sıradan birisini kendinden geçirebilirdi, ancak genç adam özellikle konu kadınlar olduğunda her zaman kendine hâkim olmasıyla övünürdü. Dudaklarından dökülen her baştan çıkarıcı sözünü, ağır ağır öpüşünü, parmaklarının hünerli okşamasını karşısındaki âşığının kontrolünü yitirmesini sağlamak için hesap ederdi, kendisininkini değil. Ama şimdi masum bir kızın saf dokunuşuyla bu avantajını neredeyse kaybetmek üzereydi.

Gece boyunca yanan ışık kendiliğinden sönmüştü. Karanlıkta gözlerini kısarak baktı, ancak şöminenin rafındaki saati görebildiği söylenemezdi. Pencereden süzülen, ay ışığı da olabilirdi, günün ilk ışıkları da. Ya dakikalar içinde birileri odaya girebilirdi, ya da saatler sonra.

Catriona'yı inceledi. Dolgun dudakları aralanmıştı ve sabahleyin yaprağına çiy düşmüş gül kadar baştan çıkarıcıydı.

Uslu duracağıma söz veriyorum.

Kendi sözleri yakasını bırakmıyordu. Yıllar önce ahırda, tutamayacağı sözler vermek gibi bir alışkanlığı olmadığını, genç kıza kendisi söylememiş miydi?

Savunmasız bir halde yatarken, sırf kendi şehvetli arzularını tatmin edecek diye ondan bir öpücük çalmak düşüncesi bile hoş değildi ve çok vicdansızcaydı...

Genç kıza doğru uzandı, dudaklarını nazikçe genç kızınkilere değdirdi.

O

Catriona, bu iş için yaratılmış bir erkek tarafından öpülüyordu. Dudaklarının üzerinde gezinen sert dudakların yumuşak baskısı, onu dudaklarını aralamaya ikna

ediyordu. Genç kız gözlerini sımsıkı yumdu; eğer bu bir rüyaysa, asla uyanmak istemiyordu.

Ama genç adamın dili dudaklarından içeri kayınca, heyecanını yenemedi. Kalçası kendi iradesi dışında yataktan yükselirken, genç kızın sormak için uygun kelimeyi bile bilmediği bir sorunun cevabını arar gibiydi. Genç adamın dili Catriona'nınkiyle oynarcasına hareket ediyor, kelimelere dökülmeyen öyle sözler veriyordu ki, genç kız bu sözleri, yalanlardan ayırt edemezdi.

Arzu damarlarındaki hareketi yoğunlaştırmış, genç kızın sadece yalnız gecelerinde dokunmaya cüret ettiği gizli bölgelerindeki nabzını hızlandırmıştı. Simon'ın öpüşü, genç kıza verebileceği zevklerin bir zerresiydi sadece. Dudaklarını öyle mükemmel öpüyordu ki, sanki genç kız kendini onun ellerine teslim edecek kadar cesur -ya da gözü kara olursa, vücudunun diğer bölgelerine de aynı özeni göstereceğini vadeder gibiydi.

Hatta şu anda hassas boyun kıvrımında dolaşan eller, narin kürek kemiğine ve oradan da sızlayan kabarık göğsüne doğru iniyordu. Bir göğsünü, büyüklüğünü kontrol eder gibi, çarşafın arasından nazikçe avuçladı ve başparmağıyla dikleşen göğüs uçlarına dokundu. Bunu yaparken bir yandan da sanki izin verse ne harikalar yaratacağını gösterircesine genç kızın dilinin ucunu emiyordu. Bu kışkırtıcı hareket genç kızın en hassas noktasını arzuyla titretince, inledi.

Hayatında ilk kez bu denli uyanık hissetmese, kendisini hâlâ rüya gördüğüne ikna edebilirdi. Her duyusu, oldukça diri ve uyarılmış bir şekilde genç adamın ellerinin ve dudaklarının egemenliğinin kölesi olmaya hazırdı. Genç adamın baştan çıkarma işi bitene kadar uyuyor numarası yapması çok kolaydı. Genç kız, adamın kontrol edemediği şehvet duygularının masum kurbanı rolünü oynarken, tüm suçu ve bunun utancını ona yüklemek kolay olurdu.

Ancak vicdanı, ona böyle bir entrika yapma lüksü tanımazdı. Gözlerine bakacak cesareti kendinde bulamaz ve orada onu nasıl içtenlikle ve doğrudan doğruya sevdiğini görmesi riskini göze alamazdı. Ama bal dudaklarının arasına doğru ismini fısıldayabilirdi. Ellerini ipeksi saçlarının arasında gezdirebilir ve öpüşüne hayatı boyunca özlemini çektiği şevkle, içinden geldiği gibi karşılık verebilirdi.

Genç adam inleme ile hırıltı arası bir *karşılık* verdi. Bu ilkel ses, genç kıza başını döndüren bir heyecan vermişti. Genç kız ilk defa kendine has bir özelliğini; genç adamın üzerindeki ne deneyim ne de uzmanlık gerektiren gücünü fark etti.

Genç kızın sessiz onayını alan Simon'ın eli örtünün altından ipeksi çıplak bacaklarına doğru süzülürken, dilini de hem şefkatli hem de erotik bir öpüşle ağzına doğru kaydırdı. Catriona nefesini tuttu. Tüm ahlak kurallarını hiçe saymıştı ve nere-deyse ona teslim olmak üzereydi. Öfkeyle karşı koyması gerekirken, yapabildiği tek şey kollarını kendi mahvoluşuna açmaktı.

Catriona, aynı zamanda hem bu kadar nazik hem de insafsızca onu ikna edebilecek güce sahip olan birisini asla hayal etmemişti. Simon genç kızın

bacaklarını da, dudaklarını yaptığı gibi kolaylıkla araladı ve parmaklarını en aşağılardaki tüylerin yumuşaklığında özenle dolaştırdı.

Orada ne bulduysa, belli ki bu genç adamı çok memnun etmişti. Bir parmağını o dudakların içine doğru daldırırken, güçlü bedeni kasılarak titredi.

Catriona yüzünü genç adamın omzuna gömdü ve kendi kendini kısıtlamaya dair son duygusunu da boğazını yırtan bir inlemeyle yok etti. Bunu zevk kelimesiyle tanımlamak çok basit kalırdı. Coşku, ızdırap ve azgın bir arzu seli bir araya toplanmış gibiydi. Genç kız bu duyguya bir saniye daha katlanamayacağını düşünürken, bir yandan da sonsuza dek devam etmesini istiyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Ah lütfen..."

Ne için yalvardığını bile bilmiyordu. Bildiği tek şey, onu elde etmezse arzudan kıvranarak öleceğiydi.

Simon onun ne istediğini *çok* iyi biliyordu. Şeytani bir beceriye sahip parmaklarıyla, genç kız elinin altında kıvranıncaya kadar onu okşadı, tahrik etti ve sevdi. Genç kız, içindeki bu zevk düşkünü iffetsiz yabancıyla ilk kez karşılaşıyordu. Bildiği tek şey, dokunuşlarının verdiği çıldırtıcı zevkin, esrar gibi onu bağımlısı yapacağıydı. Onun hakkında düşündüklerinde haklıydı. Genç adam, onu durmaksızın cennete doğru çekerken bir yandan da ruhuna sahip olmak isteyen, hem bir melek hem de şeytandı.

Tüylerinin arasındaki sert bölgeyi başparmağının yumuşak darbeleriyle uyarırken, genç kız bir süre cennetle cehennem arasında asılı kaldı. Sonra çılgın bir arzu dalgasıyla kendinden geçti ve genç adamın kolları zevkin doruklarından cehennemin içine doğru çekilmesini engellerken, dudakları da genç kızın coşkuyla haykırışını yuttu.

Odanın kapısı yumruklanarak açılıp hassas duyularını mahveden cırlak bir ses odayı kapladığında, Catriona hâlâ genç adama sımsıkı sarılmış vaziyetteydi. "İncili saç tokalarımı gördün mü, Catriona? Onları sana ödünç vermemem gerekiyordu. Hayatında iyi şeylerin kıymetini hiç bilmedin ki. Büyük bir ihtimalle kaba saba ekose kumaştan bir saç lastiği senin daha çok hoşuna giderdi, ya da..." Ses kesiliverdi.

Catriona gözleri kocaman açılmış ve donmuş bir halde yatarken, Simon çarşafı nazikçe onun vücuduna sardı ve davetsiz misafirlerine doğru döndü.

Sanki ağzında bir kanaryanın tüyleriyle yakalanmış bir kedi gibi gülerek gerindi. "Günaydın, Agnes. Kuzenine ve bana kahvaltı getirmek için mi geldin?"

YEDİNCİ BÖLÜM

Catriona'nın planı son derece başarılı olmuştu. Alice'in öfkeden kudurmuş çığlıkları, cinayet işlendiğini sanarak elinde mutfak satırıyla yukarı koşan hizmetçi dâhil olmak üzere tüm ev halkını yataklarından çıkarmıştı. Amcası ile yengesi, üzerlerinde yalnız kırışmış pijamaları ve allak bullak olmuş yüz ifadeleriyle yalpalayarak genç kızın odasına geldiklerinde, yan yana durmuş bir düzine hizmetçi şaşkınlıktan ağızları bir karış açık vaziyette, gen kızın yatağına bakıyordu.

Alice.. "*Sen!*" dedi nefes nefese. Parmağını suçlarcasına Simon'a doğru sallarken, krem rengi, zarif, şifon geceliği dalgalanıyordu. "Seni tanıyorum!"

Genç adam ona kibarca gülümsedi. "Yıllar önce rahatsız edilmemiş olsaydık tanıyamayabilirdin."

Ross amcanın yüzü kıpkırmızı oldu. Catriona'nın odasında beyin kanamasından ölmek üzereymiş gibi gözleri yuvalarından fırlamıştı. Öfkeden titrerken, gece taktığı kukuletasının püskülü bir gözünün üzerinde sallanıp durmasaydı, çok daha korkunç görünürdü.

"Bunun anlamı ne, küçük hanım?" diye gürledi. "Bu kahrolası adam kim ve neden senin yatağında?"

Amcasının onun hakkında kötü düşünmesinin, içini bu kadar sızlatacağını hiç beklemezdi. Bu, Alice'in onu kötü yetiştirilmiş ve bir damla görgüsü ve minnet duygusu olmayan yabani bir İskoç olarak kınamasından da beterdi. Hizmetçisi bir yandan saçlarını düzeltmek için uğraşırken, Margaret yengenin öfkeli iç çekişlerinden de beterdi. Tabağının yanındaki iki uçlu çatal yerine, bezelyesini yerken bıçağının ucunu kürek gibi kullandığı için hizmetçilerin ona kıs kıs gülmesinden de daha beter bir durumdu bu. İçgüdüsel bir hareketle battaniyeyi başına kadar çekip utançla ortadan kaybolmak istedi.

Ama sonra bunun oyunlarını bozabileceğini hatırladı.

Olabildiğince ağırbaşlı bir tavır takınarak zarif bir şeklide kendini Simon'ın kollarından kurtardı, yataktan inerek çarşafı Yunan tanrıçalarının giysisi gibi vücuduna sardı. Margaret yenge şimdiye kadar düşüp bayılmadıysa, bunu sadece, Simon'ın da sarınabilmesi için geriye yeterli miktarda örtü bırakmasına borçluydu.

Çenesini dikleştirerek dosdoğru amcasının gözlerine baktı ve açık yüreklilikle, "Adı Simon Wescott ve benim sevgilim," diye ilan etti.

Tüm hizmetçiler avnı anda soluklarını tutmuştu.

"Ah!" diye haykıran yengesi, ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Kırmızı yanaklı, ufak tefek bir hizmetçi telaşla onu tuttu.

Catriona kulağını okşayan bir mırıltı duyuncaya kadar Simon'ın ayağa kalkarak yanına geldiğini fark etmemişti. "Birkaç dakika daha gecikseydiler, bu dediğin *doğru olacaktı,* meleğim."

Ellerini genç kızın omzuna koyduğunda, Catriona, yanaklarının bu denli kızarmasının zaferden kaynaklı olduğunu anlamamalarını diledi.

Amcası, "Bizi yalnız bırakın," diye bağırdı.

Catriona afalladı ve bir süreliğine, çırılçıplak bir vaziyette cennetten kovulan Âdem ile Havva gibi, Simon'la birlikte lanetlenerek sürgün edileceklerini düşündü, ama sonra amcasının hizmetçileri kastettiğini anladı.

Herkes felç olmuş gibi öylece duruyordu, ta ki amcası, "Gidin! Hemen işinizin başına dönün ve bu sabah gördükleriniz hakkında tek kelime bile etmeyin, yoksa maaş ve iyi referanslar almadan kovulursunuz," diye haykırıncaya kadar.

Patronla göz göze gelmekten kaçınarak başlarını önlerine eğen hizmetçiler sessizce odayı terk etti. Amcasının tehdidine rağmen Catriona, bu rezilliğe ait

bilginin daha akşam olmadan Londra'ya ulaşacağından emindi. Kasabanın mutfaklarında ve verandalarında konuşulan her türlü dedikodunun hemencecik tüm şehre ulaştığı herkesçe biliniyordu ve bu işleyişi durdurmak mümkün değildi.

Azgın bir boğa gibi, şişmiş burun deliklerinden soluyan amcası, Simon'ı baştan aşağı süzdü. Üzerinde, beline peştamal gibi sardığı battaniyeden ve yüzündeki tembel gülüşünden başka hiçbir şeyi olmayan biri olarak, Simon oldukça rahat bir görüntü sergiliyordu. Büyük bir olasılıkla öfkeli babaların ve kıskanç kocaların kendisine böyle dik dik bakması konusunda bir hayli deneyimli olmalıydı. Bunu düşününce Catriona'nın yüzü gücenmişlik duygusuyla kızardı.

Amcası bakışlarını genç kıza çevirdi. "Böyle bir şeyi nasıl yaparsın? Seni evime kabul ettim ve sana öz kızım gibi davrandım. Tüm bunlardan sonra nasıl olup da beni ve yengeni utandırmayı göze alarak bu... bu..." Bu durumu tanımlayacak yeterli derecede rezil kelimeyi bulamadığı için elini Simon'a doğru salladı. "... bu yabancıyı evime ve yatağına sokabildin?"

Genç kız ağzını açamadan, Simon bir yandan omzunu nazikçe okşayarak söze girdi. "Aynı yatağı bile paylaşmazken ikinizin karşı konulmaz derecede bir ihtirası anlamanızı bekleyemeyiz, doğrusu."

Amcasının kıpkırmızı olan yüzü morarırken, yengesi elini göğsüne doğru götürerek bağırdı. "Asla yapmam!"

Kadına göz kırpan Simon'ın ifadesi yumuşamıştı. "Sizi yalanladığım için beni bağışlayın, Leydim ama en azından iki kez yapmış olmalısınız, aksı halde Georgina ve Alberta burada olmazdı."

'Al*ice,*" Catriona'nın kuzeni tıslayarak konuşlu. "Benim adım Alice. Ve neden tüm bunlara bu kadar şaşırdığını anlamıyorum baba. Her zaman Catriona'nın annesinin, Davoy amcamı baştan çıkararak, onunla evlenen ve sonra öldürülmesine neden olan, alelade bir iskoç sürtüğünden başka bir şey olmadığını *söyler*din."' Alaycı bir tavırla burnunu çekti, ''öyle bir anneye sahip olan birisinin, sokak kedını gibi davranmasında şaşacak ne var" Annesinin güzel gülümsemesi ve ışıl ışıl bakan gözlerini hatırlayan Catriona, gayri ihtiyari Alice'e doğru adım atarak ellerini yumruk şeklinde sıkmıştı. "Ah gerçekten mi? Peki ya senin 'mazeretin neydi?"

Simon onu kolundan tutarak tekrar yanına doğru çekti. Yüzündeki aynı gülümsemeyi korusa da, sesi insanın derisini yüzecek kadar şiddetli bir kırbaç gibi şakladı. "Senin yerinde olsam *Abigail,* gelinim olacak kişiye nutuk çekerken iki kez düşünürdüm."

Genç adamın tehlikeli bir düşman olabileceğinin ilk kez farkına varan Catriona, ona ürkerek baktı. Belki de Eddingham'dan bile daha tehlikeliydi.

Alice, "Gelinin mi?" diye tekrar ederken, yüzünün rengi geceliği kadar solgundu.

Amcası, ''*Gelinin mi?*" diye kükredi.

"Ah, Tanrım," diyen Margaret yenge ise kendisine en yakın sallanan koltuğa yığılarak, her daim elinde olan mendilini dudaklarına bastırdı.

Simon, Catriona'nın amcasının gönlünü almak üzere başını eğerek reverans yaptı. "Küstahlığımı bağışlamanızı rica ediyorum, Lordum, ama balo salonunun kalabalığı arasında onu ilk gördüğüm anda, yeğeninizin berim için dünyadaki tek kadın olduğunu anladım. Diğer tüm kadınlar onun gölgesinde sönükleşti! "

> ’ ►

ona olan arzum o kadar büyük ki, ne cehennemdeki ne de cennetteki herhangi bir güç onun benim olmasını engelleyebilirdi."

Simon'nın yeşil gözlerindeki yaramaz kıvılcım, yerini için için yanan tutkunun ateşine terk etmişti. Alice'in şaşkınlıktan ağzı açılmış, Margaret ise elindeki mendille kendini yellemeye başlamıştı.

Simon önünde bir dizi üzerine çökerek, elinin tersine sade ama ateşli bir öpücük kondurduğunda, Catriona da onlar kadar şaşırmıştı. Bakışlarını genç kıza doğru kaldırdığında ifadesi ciddi ve yalvarır gibiydi. "Yalnızca, saflığından insafsızca faydalandığım için beni affetmesini diliyorum. Suçumu telafi edebilmek için benimle bir ömrü, geleceğimi... ve adımı paylaşma şerefini bana vermesi için de yalvarıyorum."

Catriona'nın ağzı açık kalmıştı. O kadar uzun süredir bu anı hayal etmişti ki, uyanık olduğundan emin olmak için, neredeyse Alice'ten kendisini çimdiklemesini isteyecekti.

Her ne kadar kalbindeki tehlike çanları çalmaya başlasa da, genç kız onun her hecesine inanmaya hazırdı.

Ancak o yol, çılgınlık... ve kalp kırıklığıyla döşenmişti.

Genç adam kuvvetli bir alkışı takip eden hayranlık dolu bir tebriği hak etmişti doğrusu. Belli ki, sahne arkasında geçirdiği yıllar boyunca, sadece opera dansçılarını izlemekle kalmamış, kelimeleri nasıl kullanacağını da gayet iyi öğrenmişti. Tabii ne de olsa Drury Lane Tiyatrosu'nda John Kemble ve Sarah Siddons gibilerle bir arada olmuştu.

Genç kız onu bekleyen kollara sevgi ve minnetle atılmak yerine, temkinli gözlerle genç adamı incelemeye devam etti. Simon'ın gözleri hafifçe kısılmıştı. "Başka ne diyebilirim ki sevgili Kitty? Eşim olma şerefini bana bahşeder misin?"

"Kitty mi?" Alice gözlerini devirdi, burnundan soluyordu. "Onu en son bu şekilde çağırdığımda, yatağıma fare koymuştu."

İkisine de bağırma hissini bastırmaya çalışan Catriona, çok ciddi bir edayla, "Bu kadar hoş bir teklif yaptıktan sonra, sanırım teklifini kabul etmekten başka seçeneğim kalmadı," dedi.

Simon ayağa kalkarak onu öyle içten kucakladı ki, neredeyse üzerlerindeki battaniye ve çarşaf yere düşecekti.

Alice ince ayağını hızla yere vurdu. “Bu adil değil, baba! Bu adam önce benim şerefimle oynadı! Benimle evlenmek zorunda!"

Simon, "Newgate'teki darağacına asılmayı tercih ederim," diye Catriona'nın

kulağına fısıldadı.

Ross amca, "Ah, Tanrım!" diye bağırarak, inanmaz gözlerle Simon'a ters ters baktı. "Ailemdeki kaç kadını baştan çıkardın sen?"

"Şey, henüz güzel Georgina ile karşılaşmadım." Tekrar Catriona'nın ellerini tutarken, en baştan çıkarıcı gülüşüyle Margaret yengeye döndü. "Ve henüz çekici karınızla baş başa zaman geçirme zevkine de erişmedim."

Margaret yenge, mendilinin altından kıkırdarken, Ross amca bağırdı. "Öyle bir şey olmayacak! Başka söyleyecek sözüm yok!"

Karısına azarlar gibi baktıktan sonra, yürüdü ve Catriona'mn elini Simon'ın elinden çekip aldı. Simon'ın serin ve kuru eline kıyasla, avuçları oldukça sıcak ve terliydi. Bundan önce genç kıza bunu andıran, hiçbir duygusal teması olmamıştı.

"Gerçekten istediğin bu mu, kızım?" Genç kızın yüzünü inceledi, bakışları Catriona'nın ummadığı kadar etkileyiciydi. "Eğer değilse, skandal unutuluncaya kadar seni yurt dışına gönderirim." Güçlükle yutkundu. "Eğer seni güç durumda bırakacak bir şey olursa... bebek için iyi bir ev bulabiliriz. Bir daha onu asla görmek ve bu rezil geceyi hatırlamak zorunda kalmazsın. Burada benim çatımın altında, istediğin kadar kalabilirsin. Eğer istemiyorsan, bu alçakla -ya da başka birisiyle evlenmen için seni zorlamam."

Catriona amcasının ayıplamalarına ve kendi utancına tahammül etmişti, ancak beklenmedik merhameti genç kızı mahvedecekti. Gözlerini kırpıştırarak amcasına bakarken, gözyaşları görüşünü engelliyordu. "İstediğim bu Ross amca." Simon'a doğru bir bakış attı. Genç adam tuhaf bir şekilde tarafsız bir ifadeyle ama dikkatli gözlerle onu izliyordu. Genç kızın sözlerini tıpkı kendi yaptığı gibi rol gereği olduğunu düşünmesini umarak, "Bu hayatta *ondan* başka hiçbir şeyi bu kadar çok istemedim," dedi.

Hâlâ ellerini sıkan amcası dönerek Simon'ı öldürecekmiş gibi ters ters baktı. "O zaman, Tanrı şahidim olsun ki, onunla birlikte olabilirsin."

Ross amca sözünü tuttu. Aynı günün öğlen saatlerinde, Kont'un en gösterişsiz arabasıyla Simon ve Catriona, Gretna Green'e gitmek üzere hazırlanıyorlardı. Beklenmedik düğünün taze heyecanıyla tüm hizmetkârlar konuşup duruyordu. Simon'ın Piccadilly'de kiraladığı konutundan elbiselerini almak için iki uşak görevlendirilmişti. Bu da skandalın Londra'ya çoktan ulaşmış olduğu anlamına geliyordu. Ancak büyük bir olasılıkla damat adayının geline ne kadar ilgi duyduğu ve gelinin de onun yakışıklı yüzüne nasıl bayılarak baktığını ballandıra ballandıra anlatarak hikâyeyi süsleyeceklerdi.

"Eee sevgilim, param nerede? Almak için, amcanı ikna edebildinmi" Simon genç kadının eldivenli elini dudaklarına götürürken mırıldanmıştı.

'Her şeyin zamanı var, aşkım " Elini onunkinden çekerek sevimli bakışlarını genç adama yöneltti ve bir eşe yaraşır edayla ceketini düzelterek onları izleyen hizmetçinin zevkle sırıtmasına neden oldu. "Her şeyin zamanı var."

Genç adam gözlerini kısarak bakarken, Catriona döndü ve uşağın kocaman bir eşya kutusunu arabanın arkasındaki geniş bagaja yerleştirmesini izledi. Hizmetçilere tüm eşyalarını toplamalarını söyleyememişti. Kocasının kollarında ve yatağında geçireceği muhteşem balayı sonrasında geri gelip eşyalarını alacağını düşünüyor olmalıydılar. Onu bir daha asla görmeyeceklerini bilmeleri mümkün değildi.

Omzunun üzerinden geçen on yıl boyunca yuvası olarak adlandırdığı, eski, yıpranmış gri taşlı eve baktı. Kalbine saplanan vicdan azabının verdiği acıya kendisi de şaşırmıştı. Babası da bu yeri terk edip gitmek zorunda kaldığı gece aynı acıyı hissetmiş miydi acaba? Onun, ailesiyle vedalaşma lüksü de olmamıştı.

"Bana sorarsan anne, o küçük yosmadan kurtulmamız iyi oldu." Alice, Margaret yenge ile çevresinde dolaştığı evin köşesine geldiklerinde o kadar çok surat asıyordu ki, ekşi süt içmiş olduğu düşünülebilirdi pekâlâ. Şık elbisesini değiştirerek parlak sarı renkli yürüyüş kıyafetini giymiş ve aynı renkli güneş şemsiyesi, asık yüzünü daha da solgun göstermişti. "Belki de artık basit davranışlarıyla adımızı lekeleyemeyeceği için, sonunda benim de uygun birisiyle karşılaşmam mümkün olur."

Simon, "Marquis de Sade'nın akıl hastanesinde kendine arkadaşlık edecek bir gelin adayı aradığını duydum," diye Catriona'nın kulağına fısıldadı, *Justine* ve *Juliette* adlı kitapların adı kötüye çıkmış yazarını kastederek.

Catriona mırıldanmadan önce gülümsedi. "Alice için ağırbaşlı kalacağını söylemeliyim."

Bir atın nal seslerini duyunca döndüler. Catriona, Simon'ın giysilerini getirmek üzere Londra'dan gelen uşağı ya da onunla vedalaşmak üzere acele eden Georgina ve kocasının güzel arabasını görmeyi bekledi. Ancak bu, iki yanında meşeler olan uzun yoldan, atının toynaklarını lanetli bir av köpeği dişliyormuş gibi, dörtnala gelen bir atlıdan başkası değildi.

Gözlerini öğle güneşinin ışınlarından koruyan şemsiyesiyle geleni ilk fark eden Alice oldu. "Anne bak! Bu Eddingham. Aklını başına devşirip onu affetmem için yalvaracağını biliyordum!"

Atlı acımasızca dizginlerini çektiği atını durdurduğunda, Catriona farkında bile olmadan Simon'a sokulmuştu. Zavallı atın inip kalkan göğsü köpükle kaplanmıştı.

Eddingham kendini atın üzerinden attığında, Alice ona doğru o kadar hızlı yürümeye başladı ki, şemsiyesinin fırfırlı kenarı ters döndü. "Bana geri döneceğini biliyordum, sevgilim! Muhtemelen seni affedip affetmeyeceğimi merak ediyorsun, ama bana kötü davrandığın için gerçekten pişman olduysan, sanıyorum zamanla seni..." Adam hızla yanından geçip gidince yüzü allak bullak oluverdi.

Adam, Catriona ve Simon'a doğru yürürken elindeki kırbacı avucuna, çenesindeki kasın atış ritmiyle mükemmel bir uyum içinde vuruyordu.

Tam önlerinde durup parmağını Simon'a doğru salladı. Yakışıklı yüzü öfkeden alacalı bulacalı olmuştu. "*Sen!*"

Catriona, "Kaç kişinin seni bu şekilde selamlama eğilimi olduğunu fark etmiş miydin?" diye mırıldandı.

Simon omuzlarını silkti. "Ne diyebilirim ki? Göz kamaştırıcı cazibemin bir sonucu olmalı." Marki'ye güldü. "Merhaba, Ed. O kadar yolu beni ve gelinimi kutlamak için mi geldin?"

"Gelinin mi?" diye haykırdı Marki. Bunu söylerken boğulacak gibiydi. "Söylentiler doğru demek." Catriona'ya döndü. "Geçen hafta giderken birbirimizi anladığımızı sanıyordum."

Genç kız adamın yakıcı bakışlarına, soğukkanlı bakışlarıyla karşılık verdi. "Ah sizi gayet iyi anladım, Lordum. Niyetinizi oldukça açık bir şekilde dile getirdiniz."

Simon elini kalbine koydu. "Ama sevgilim, sevgin için birisiyle rekabet etmem gerektiğini bana hiç söylemedin!"

"Senin kıskanç birisi olduğunun farkında değildim, aşkım," diye cevap verdi. "Ama güzel kafanı bununla yormana gerek yok. Lord Eddingham sadece benim çeyizim için rakipti, sevgim için değil."

Simon kolunu genç kızın omzuna attı ve Eddingham'a baktı. "Eminim, Catriona'nın masum ve çekingen olması daha önce vermiş olduğu sözü sana söylemesini engellemiştir. Yani bana verdiği sözü." Genç kız tepki veremeden, genç adam bir parmağıyla çenesini kaldırdı ve dudaklarına dokunaklı bir öpücük kondurdu. Margaret yengenin yaramaz köpeği gibi çizmelerine işeseydi, kendi özel bölgesini bundan daha iyi belirleyemezdi. Kısacık bir anlığına Catriona gerçekten ona ait olduğunu hissetti.

Eddingham'ın yüzü o kadar solgun görünüyordu ki, genç kız kendisine karşı bir nebze içten duygu beslediğine inanmış olsa, gerçekten ona acırdı. "Bu doğru olamaz, değil mi?" diye genç kıza sordu. "Wescott'un imajını mutlaka biliyor olmalısın. Neredeyse Londra'daki kadınların yarısıyla düşüp kalktı! Onun gibi bir... bir," Simon'ı aşağılarcasına devam etti sözlerine, "piçle gerçekten evlenmek istemediğini söyle bana."

Çoğu erkek, Eddingham'ın bu hakaretini elindeki kırbacı yüzüne vurmuş gibi algılar ve ona göre karşılık verirdi. Ama Simon'ın tepkisi sadece gülümsemesini tehlikeli bir boyuta çekmek oldu. "Catriona'nın benim karakterimdeki kusurları gayet iyi bildiği konusunda seni temin ederim... ve yanlış insanların beni doğurduğu gerçeğini de. İlk çocuğumuzun kaderinin de aynı olmasını istemediğimiz için, alelacele Gretna Green'e gidiyoruz."

Simon'ın küstah bir dille genç kızın yatağını -ve bedenini paylaşmış olduğunu ima etmesiyle Eddingham, yüzü solmuş bir halde geriledi. Genç kıza yönelttiği bakış küçümsemenin de ötesindeydi. "Siz ikiniz, birbirinizi hak ediyorsunuz. Umarım cehennemde yanarsınız." Geri dönecekken duraksadı, dudakları çirkin bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Ah bu arada, Bayan Kincaid. Balaymız süresince İskoç akrabalarınızla karşılaşırsanız, onlara mutlaka sevgi ve selamlarımı iletin."

Cilalı çizmelerinin topukları üzerinde döndü, Margaret yengeyi ve hayal kırıklığına uğramış Alice'i, sanki orada yoklarmış gibi hiçe sayarak geçip gitti. Atının terkisine atladı ve mahmuzlarına öyle kuvvetli asıldı ki Catriona ata acıyarak irkildi.

Simon, "Hoş adam," diye mırıldandı. "Hatta hatırladığımdan daha sevimli."

Dörtnala giderken atının toynaklarıyla, amcasının kusursuz bir biçimde bakımını yaptırdığı çimleri parçalamasını izlerlerken, Catriona iç geçirdi. "Eee, kimi baştan çıkardın? Kız kardeşini mi? Bakire teyzesini mi? Kuzeninin torununu mu?"

Simon'ın yüzü alışılmadık derecede keyifsiz görünüyordu. "Nişanlısını baştan çıkardığımı sanıyor. Ama ister inan ister inanma, ben masumdum ve nişanlısı da. Üç yıl önce eldivenini Almacks'ta yolumun önüne kazara düşürdüğünde, bunu verirken zararsızca cilveleşmekten başka aramızda bir şey geçmedi. Eddingham'a âşıktı ve tek isteği onunla evlenmekti. Ama Eddingham'ın bizi görmesinden sadece birkaç gün sonra, kız Hyde Park'ta öğle gezintisine çıktığı atından çok kötü düşerek boynunu kırdı."

Catriona ilkbahar güneşinin sıcağına rağmen birden buz kestiğini hissederek ürperdi. "Zavallı kız. Eddingham'ın onun ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hep şüphelerim oldu ama elimde kanıtlayacak bir şeyim yoktu." Sesi duyduğu acının izini taşıyordu. "Sonuç olarak bir beyefendiyi itham eden bir piçin sözüne kim inanırdı ki?" Göz ucuyla izlediği genç kızın üzüntüyle kaşlarını çattığını görünce, onu rahatlatmak isteyen Simon omuzlarını sıktı. "Üzülme, aşkım," dedi güven verircesine. Dudaklarından dökülen sevgi ifadesi genç kızın canını Eddingham'ın hakaretlerinden daha çok acıtmıştı. "Artık ikimize de zarar veremez."

Marki'nin gidişini izleyen Catriona'nın yüreği korkuyla sıkıştı. Simon'a bu konuda ne kadar yanıldığını söyleseydi, onun da ufukta kaybolmasını izlemek zorunda kalırdı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Arabanın iki farklı köşesinde giden Catriona'nın yol arkadaşları birbirlerini nefretle süzüyordu.

Simon, "Bana ne Eddingham'dan ne de *bundan* bahsetmiştin," dedi kollarını göğsünde kavuşturmuş, suçlayan gözlerle Catriona'yı süzerken. Genç kız, yanında genç adamın rakibini getirdiği için pişmanlık duymadan, karşısında öylece oturuyordu.

Uzun kuzey yolu boyunca vakit geçirmek üzere bavulundan çıkardığı deri kaplı kitabını indirmeden, omzunu silkti. "Daha önceden tanışmış olduğunuz için, *resmî* bir tanıştırmaya gerek duymadım."

"Tanıyamazdım ki. Onu neyle besledin? Midilliyle mi?"

Catriona kitabının üzerinden ayıplayarak Simon'a baktı. "Cüssesiyle alay etmek sana hiç yakışmıyor. Bu konuda çok hassastır."

"Kızdırırsam ne yapar? Beni yer mi?"

Genç kız kitabını kapadı ve koltuğa fırlattı. "Bay Wescott, kendinizden utanmalısınız! Robert sizin kıskanmanızı hak edecek kadar sevimli bir arkadaş fakat bu size hiç yakışmıyor."

Simon'a dik dik bakmaya devam ederek yanında kıvrılmış devasa büyüklükteki turuncu kediyi kucağına aldı. Uzun tüylerini okşamaya başladığında, kedinin mırıltı sesi kulaklarını sağır edecek derecede yoğun çıkmıştı. Kocaman başını patilerine dayamış bir halde uykulu gözlerle Simon'ı süzen kedinin görünümü, tıpkı haremindeki son bakireyle birlikte olmuş bir sultan gibiydi.

Simon gözlerini çevirdi. "Son karşılaşmamızda parmağımı ısırmaya çalıştığını unuttun sanırım. Yara izi hâlâ duruyor."

Genç kız burnunu çekti. "Bir kahramanın *yapması gerektiği gibi* onurumu koruyordu."

Gözleri bir süreliğine çakıştığında, ikisi de genç kızın darmadağın olmuş yatağında kendilerinden geçmiş vaziyetteyken, Simon'ın bekâretini korumak yerine neredeyse almak üzere olduğu anı hatırlamışlardı.

Daha sonra Simon ağzında anlaşılmaz bir şeyler geveleyerek koltuğuna iyice gömüldü. Genç adam kaşlarını çatmış arabanın camından dışarı, geçtikleri kırsala bakarken, Catriona kitabını aldı ve yüzüne tutarak gülümsemesini gizledi. Doğrusu konu sadece bir kedi bile olsa, Simon'ın kendisini kıskanmış olması onu eğlendirmişti.

Kitabı ve kedisi gibi oyalanacak şeylerinin olmasına memnundu. Dudakları dudaklarında ve elleri... belki de ellerinin -parmaklarının demek daha doğruydu nerede dolaştığım düşünmemek daha akıllıca olurdu... Sabah uyandığından beri ilk

kez yalnız kalmışlardı.

Robert the Bruce homurdanınca, genç kız uzanarak yakınındaki camı açtı. "İçerisi çok bunaltıcı, değil mi?" diye sorarken genç kız kızarmış yanaklarını temiz havaya teslim etti.

Simon bir kaşını kaldırarak baktı. Kuzey İskoçya'ya doğru gittikçe aslında hava daha da serinleşiyordu.

Başıyla yerde, genç kızın ayaklarının yanında duran bavulu işaret etti. "Orada başka kitabın var mı?"

Önceki gece iç çamaşırlarının altına alelacele sokuşturduğu gül ağacından yapılmış kutuyu hatırlayan Catriona panikledi. İşlemeli bavulun bir ucunu telaşla kavrayarak, "Hayır!" diye haykırdığı anda, genç adam bavulun fildişi sapını yakalamıştı bile.

Genç kızın telaşlı hamlesi ilgisini çekmiş olacak ki bavulu kendine çekti. "Gazete veya dedikodulara yer verilen sayfalar da fena olmaz. Gece için konaklayacak bir yere ulaşıncaya kadar saatler var."

"Şey, ikisinden de yok." Valizi, çaresizliğin verdiği güçle kendine doğru çekerek onun elinden kurtardı ve yanındaki koltuğa koydu.

Simon, sanki küçük düşürücü itişmenin galibi olmuş gibi kendini beğenmiş bir tavırla, geriye doğru yaslanarak bacaklarını esnetti. "Neden bu kadar gizemlisin, sevgilim? Paramı orada mı saklıyorsun?"

"Bu kitabı alabilirsin." Kendi kitabını ona fırlatınca, Simon rahat bir refleksle yakalayıverdi.

Kitabın sırtındaki yaldızlı kısmı okurken kaşlarını çatmıştı. "*Çarmıh Yolcusu* mu? Daha... cezbedici bir şey olmasını umardım doğrusu."

"'Haylaz Nell'in Şehvetli Maceraları' gibi mi?"

"Ah onu iki kez okudum." Dudakları muzır bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Söylentilere göre yazarı, Nell'in en usta ve enerjik sevgilisini yazarken benden esinlenmiş."

Genç kız yatağında kanıtladığı bu ustalığını hatırlamamaya çalışarak, başıyla kitabı gösterdi. “Bu kitapta da senden esinlenilerek yazılmış bir karakter var. Ona şeytan diyorlar."

Okuyacak bir şey kalmayınca, somurtup dışarı bakma sırası Catriona'daydı. Derin bir sessizlik içinde geçen birkaç dakika sonrasında, genç kız Simon'a kaçamak bir bakış attı. Genç adam yeleğinin cebinden çıkardığı metal çerçeveli gözlüğünü takmış ve kendini tamamıyla kitaba vermişti. Burnunun ucuna kaymış gözlüğü ve alnına düşen asi perçemiyle bir hovardadan çok bir üniversite profesörü gibi görünüyordu. Genç kız onun hangi eğitim konularında popüler olacağını kolaylıkla tahmin edebiliyordu. Düello, kumar oynamak, çapkınlık ve zamparalık olurdu herhalde.

Ve kalp kırmak.

Genç kızın gülümsemesi kayboldu. Yarın akşam, onun karısı olacaktı. Eğer evlilikleri basit bir iş anlaşmasından daha farklı olsaydı, bu seyahatin nasıl olacağını düşünmeden edemedi. Büyük bir olasılıkla şu anda onun kucağına kıvrılmış olur ve can sıkıntısından kurtulmak için kitaba gereksinim duymazdı.

Derin bir nefes aldı. Tehlikeli fantezilerle oyalanacak zamanı yoktu. Onunla bir evlilik anlaşması yapmıştı ve yüreği ne derse desin, sözünde durmak zorundaydı. Gücünün yettiği ölçüde, yüreğinden geçenleri genç adamdan saklayacaktı.

Simon, genç kızın onu inceleyen gözlerini yakalamıştı. Hemen başını önüne eğen Catriona, tüm dikkatini kucağında oturan Robert the Bruce'u okşamaya verdi.

Simon, "Sesli okuyayım mı?" diye önerdi.

"Nasıl istersen," diye yanıt veren genç kız bundan başka bir şey istememesine rağmen, ilgilenmiyormuş gibi davranmaya çalıştı.

Genç adam sayfalan *çevirip* kitabın en başına geldi ve okumaya başladı. Yıllarca opera sanatçılarını gözlemleyerek geliştirdiği dokunaklı ifadesiyle harmanlanan bariton sesi, kulağa oldukça güzel geliyordu. Kelimelerin üzerine basa basa telaffuz edişi, genç kızı büyülemişti ve sanki ilk defa duyuyormuş gibi, kendini Bünyan'ın muhteşem hikâyesine kaptırıvermişti.

O

Sayfaların üzerine düşen son ışık kırıntılarını çalan gece bastırmaya başlamıştı. Kitaptaki kelimeler gitgide bulanıklaştı. Simon, Ölüm Nehri'nden geçilen bölümü okurken başını kaldırarak Catriona'ya baktığında, genç kızı karşı koltuğa yığılmış uyurken buldu. İki saat önce bir handa durup atları değiştirerek bir şeyler atıştırdıklarından beri durmadan okuyordu. Kitabı yavaşça kapayıp çıkardığı gözlüğüyle birlikte yanına koyarken, dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı.

Soluna doğru kaymış başlığının bir gözünün üzerine düşmüş tüyüyle, Catriona tıpkı geçit törenine katılmak için annesinin kıyafetlerini giymiş küçük bir kız çocuğu gibi görünüyordu. Sımsıkı topuzundan sarkan parlak buklesi, fildişi rengi boynunun kıvrımının üzerine düşmüştü.

Bu sabahki edepsiz muamelesinden sonra, genç kızın hâlâ rahat davranacak kadar ona güvenmesine şaşırmıştı. Gerçi, daha gözlerini kapatır kapamaz, genç adamın ilkel dürtülerini kontrol edemeyen azgın boğa gibi üzerine çullanmasından korkmaya hakkı yok değildi.

Genç adam, tek niyetinin genç kızın aralanmış dudaklarına masum bir öpücük kondurmak olduğuna dair, peruklu parlamento üyelerinin önünde yemin etmeye hazırdı. Ancak dudakları o kadar yumuşaktı... o kadar sıcaktı... ve o kadar davetkârdı ki.

Dudakları dudaklarına hapsolmuşken, genç kızın büyüleyici İskoç aksanıyla ismini fısıldamış olması, Simon'ı kendinden geçirmişti.

Eğer Alice lanet olası tokasını aramak için odaya dalmış olmasaydı, genç adam bir öpücükten daha beter bir günah işlemiş olacaktı. O anda hissettiği duygunun rahatlık mı yoksa üzüntü mü olduğuna hâlâ karar verememişti.

Catriona'nın kiralamış olduğu bir silahtan başka bir şey olmadığını unutmasa iyi ederdi. Karnında onun bebeğini taşırken, genç adamın kocalık vazifelerini yerine getiremediğini gerekçe göstererek evliliklerinin iptali için kiliseye dilekçe yazması mümkün olmazdı. Daha delikanlı bile olmadan ne tür kazalar olabileceğini öğrenmişti. Ama bu sabah genç kadının kendi ismini söyleyerek inlemesi ve parmaklarının altında kendinden geçerek titremesi, cinsel temasta geri çekilme gibi tüm önlemlerin kafasından uçup gitmesine ve sağduyusunu tamamen kaybetmesine sebep olmuştu. O anda düşündüğü tek şey genç kadının içine girerek ona sahip olmaktı.

Düşüncelerinin getirdiği kışkırtıcı görüntülerden umutsuzca sıyrılmaya çalışarak, genç kızın yanında duran valizine baktı. Meraklı gözlerinden, genç kızın neyi canla başla saklamaya çalıştığını öğrenmek için çok uygun bir zamandı. Ama vicdanı ağır bastı. Ya da belki sadece yakalanma korkuşuydu. Eğer uyanır ve genç adamı, tıpkı Covent Garden'daki haydutlar gibi, özel eşyalarını karıştırırken görürse, bir daha asla uyuklamazdı.

Derin bir çukurdan geçen araba sarsılınca, genç kız başını koltuğun arkalığına çarptı. Kaşlannı çatan genç kızın narin göz kapakları titreşti. Simon bakışlarını camdan dışarı çevirerek ayı seyrederken kararını vermişti. O kiralanmış bir adamdan başka bir şey değildi. Dolayısıyla genç kızın rahat etmesini sağlaması gerekmiyordu.

Bir sonraki zıplama o kadar şiddetliydi ki genç adamın dişleri bile birbirine çarptı, Catriona ise huzursuzca inledi. Derin bir nefes alan genç adam, istemeye istemeye onun yanına geçti. Kucağında duran Robert the Bruce'u dikkatle alırken, kedinin parmağını ısırmaması için dua etti. Elinde tuttuğu kedi kemiksiz gibi görünse de oldukça ağırdı. Büyük bir dikkatle kediyi biraz önce kendi oturduğu yere koydu. Çirkin yaratık kıvrılarak huysuz bir top haline gelmeden önce ona yan yan baktı ve sonra da altın rengi gözlerini kapadı.

Simon, Catriona'nın başlığını aldı, başını kollarıyla sararak, sarsıntıya karşı yastık görevi görecek göğsüne dayadı. Ancak açgözlü küçük haspa, göğsünü yastık olarak kullanmakla yetinmeyecek gibi görünüyordu. Simon daha ne olduğunu anlayamadan bacaklarını koltuğa doğru kıvıran genç kız, başını da kucağına koyuvermişti.

Yanağını bacağının üzerine koyup uygun bir pozisyon bulmak için yerleştirmeye çalışınca, genç adam sessizce küfretti, Eğer bu çıldırtıcı hareketleri yapmaya devam ederse, başını bir kayaya dayamasından farklı bir durum olmayacaktı.

Genç kız bir elini genç adamın baldırının üst tarafına doğru koydu ve öylece durdu. Pembe dudakları halinden memnun bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Kendi

saadetinin genç adamın ızdırabı olduğundan habersizdi. Yün pantolonun ince kumaşına değip geçen sıcak nefesi, genç adama hem cehennemi hem de cenneti tattıran bir his veriyordu. Eğer bu, sabah işlediği günahın cezasıysa, Tanrı'nın espri anlayışı genç adamın tahmininden çok daha fazlaydı.

Araba başka bir çukura girdiğinde, bu kez inlememek için dişlerini gıcırdatan genç adam olmuştu. Adının çıkmış olmasına karşın, arzusunu kontrol etmekte hiçbir zaman zorlanmazdı. Belki de bir kadına istek duyuyor olmasını yadsıdığından, rahatsız olmuştu.

Genç kızın yanağına düşen bir bukleye hafifçe dokundu. İpeksi tutam sanki genç adamı kapana kıstıracakmış gibi parmaklarına dolanmıştı.

O anda kalbi zarar görmeden ondan kurtulmak için ne yapması gerektiğini fark etti. Genç kız evlendikten sonra çeyizini onunla bölüşeceğine dair söz vermişti. Bunu yaptığında, genç adamın parayı alıp ortadan kaybolması kolaydı. Genç kız onu bir sahtekâr olarak addedecek ve hor görecekti belki, ama en azından îskoçya sınırına kadar ona eşlik edebilirdi. Çeyizinden kendi payına düşenle Kuzey İskoçya'ya ve ağabeyinin onu bekleyen kollarına kavuşabilirdi.

Kendisi de, Londra'da onu bekleyen borçlarını ardında bırakıp sıcakkanlı İtalyan konteslerinin ya da esmer Yunan güzellerinin olduğu kıtaya giderek onların kollarında Catriona Kincaid'in buğulu gri gözlerini ve o tuhaf çillerini unuturdu.

O

Catriona saçlarının aheste aheste okşanmasıyla uyandı. Gözlerini sımsıkı kapayarak alışık olmadığı duygunun keyfini çıkardı. Amcasının ailesi yeni edindikleri İngiliz soğukkanlılığıyla övünürdü. Nadiren birbirlerine dokunurlardı ve Alice'in çimdiklerini saymazsa ona asla dokunmazlardı.

Yerinden çıkmış buklelerini şefkatle okşayan el, onu çocukluğuna götürmüştü; babasının onu sanki tüy kadar hafifmiş gibi, başının üzerine kaldırması, ağabeyinin onu kızdırmak için yeni örülmüş saçlarını dağıtması... Kulübedeki ateşin önünde annesinin, Catriona uykuya dalana kadar gür saçlarını taraması ve sonra da babasının gelip onu yatağına kadar taşıması ile ilgili anılar gözünde canlandı.

İç geçirdi ve yastığına biraz daha gömüldü. İngiliz askerlerinin evlerini basarak ailesini ve geleceğini yok edip onu büyük bir acıyla baş başa bırakışlarından bu yana genç kız hiç bu denli şefkat görmemiş ve kendini güvende hissetmemişti.

Bir erkeğin kısık sesli fısıltısı kulağını okşadı. "Haydi kalk, uyuyan güzel. Doğru dürüst bir yatak bulma zamanı."

Yastık sandığı şeyin genç adamın kaslı bacağı olduğunu fark eden Catriona'mn gözleri korkuyla açıldı ve Simon'ın okşadığı saçını bilinçsizce kulağının arkasına doğru ittirdi.

Öncesinde böyle bir olasılık her ne kadar onu cezbetmiş olsa da, genç kız onun kucağına kıvrılacak kadar aptal olduğuna inanamıyordu. Ya saçma sapan sözler

sayıklasaydı? *Öp beni, sevgilim* ya da *sanırım seni seviyorum* gibi...

Ani bir hareketle doğrulunca başını genç adamın çenesine öyle kuvvetli çarptı ki çevresinde dolaşan yıldızları sayabilirdi.

"Off!" Genç adam çenesini ovarken, dikkatle ona baktı. "Jackson's'ta boks yaptığımdan beri çeneme böyle bir yumruk yememiştim."

"Çok özür dilerim." Umutsuzca ondan uzaklaşmaya çalıştı ve karanlıkta el yordamıyla başlığını aradı. Elleri yumuşak bir şeye değdiğinde ve küskün bir mırlama sesi gelince genç kız başlığı yerine kediyi bulmuş olduğunu fark etti.

"Bunu mu arıyorsun?"

Genç kız doğrularak, Simon'ın uzun ve zarif parmağında salladığı başlığına uzandı. "Çok teşekkür ederim," dedi gergin bir ses tonuyla, başlığını aldı ve başına taktı.

Simon, "Odalarımızı ayarlayayım mı?" diye öneride bulundu ve genç kızın ters taktığı başlığına uzanarak kadife siper kısmını öne getirdi.

Genç kız onun elini başından itti. "Buna gerek yok. Sen bavullarla ilgilenirken, ben her şeyi hallederim."

Omzunu silken genç adam, ilgilenmiyormuş gibi yaptı. "Sen bilirsin. Sonuçta patron sensin."

Ne faytoncunun ne de konaklayacakları hanın görevlisinin yardımını bekleyen Catriona, arabanın kapısını açarak, alelacele aşağı inerken ayağı eteğine takıldığı için neredeyse düşecekti. Dengesini sağlayarak avluya doğru yürümeye başladı. Otelin kapısına gelmek üzereyken birden aklına gelen bir şeyle duraksadı ve geri dönerek, tekrar arabaya doğru yürüdü.

Kapıdan içeri uzanarak valizini aldı. Bir saniye düşündükten sonra tekrar içeri doğru uzanarak bu kez Robert the Bruce'u
kollarına aldı. Avluya doğru yürürken, Simon'ın bakışlarını sırtında hissedebiliyordu. Çenesini dikleştirerek, onun kollarında hissettiği güven duygusunun tehlikeli bir yanılsamadan başka bir şey olmadığı konusunda kendi kendini uyardı.

O

Kısa bir süre sonra Simon, kendisini daracık döner merdivenlerde nişanlısını takip ederken buldu. Başlığındaki tüyler sarkık olabilirdi ancak cazibeli kalçalarının raks edişi oldukça diriydi.

Genç kız koridorun başında sağa döndü ve meşe kapıların önünden geçerken içinden saydı. Son kapının önünde durarak elindeki kurdeleli anahtarı kilide soktu. Kapı açıldığında karşılarında beyaza boyanmış demir bir karyola buldular.

Simon neredeyse zevkten inleyecekti. Arabanın içinde bir o yana bir bu yana

zıplayarak geçirdikleri eziyet dolu saatlerden sonra, az doldurulmuş yastıkları ve eski püskü yamalı yorganıyla incecik yatak bile ona çok lüks görünmüştü.

Öne doğru yürüdü, ama kapı ağzında duran Catriona geri dönerek onun yolunu kesti. Gözlerini kırpıştırarak genç adama bakarken canlı gri gözleri bir bebek kadar masumdu. "Üzgünüm. Ayrı oda kiraladığımı söylemeyi unutmuş muyum? Yarına kadar resmî olarak evli olmayacağımızdan, aynı odayı paylaşmamız uygun olmaz." Koridorun ilerisini işaret ederek, elindeki ikinci anahtarı uzattı. "Yatağın, koridorun ilerisinde, soldaki son odada."

Simon yavaşça anahtarı aldı, sonra da başıyla genç kızın kucağında tuttuğu kediyi gösterdi. "Yatağını bu çapkınla paylaşmakta bir sakınca görmüyorsun sanırım."

"Tabii ki hayır. Senin aksine, o gerçekten de uslu durur." Bu sözlerden sonra kapıyı kibarca genç adamın yüzüne kapayarak onu koridorda öylece yalnız bıraktı.

O

Catriona'mn beş yıldır hayalini kurduğu düğün günü, sabahın erken saatlerinde uğursuzluğun habercisi gibi, bir gök gürlemesi ve otelin çatısını titreten yağmurla başladı. Simon ve Catriona giyinip bir dilim bayat ekmekten ve ılık yulaf lapalarından oluşan basit kahvaltılarını kısa kestiklerinde, onları bekleyen arabaya ulaşmak için buz gibi su birikintilerin içinden yürümek zorunda kaldılar. Arabadaki yerine oturan faytoncunun şapkasının siperinden ve kaim mantosunun geniş omuzlu pelerininden oluk gibi su akıyordu. Adamcağızın hali, hem arabaya binerken yere sürünen ipeklinin ucu ıslanan Catriona'dan hem de sürekli mi-yavlayan Robert the Bruee'dan daha beterdi.

Büyük Kuzey Yolu boyunca yolculuklarına kaldıkları yerden devam ederlerken, ilkbaharın belirtileri yok olmuştu, tomurcuklanmamış ağaçlar, soğuk ve kasvetli araziler hâlâ kışın izlerini taşıyordu. Catriona en azından Simon'nın dizine kıvrılmak konusunda endişe etmeyecekti. Sinirleri o kadar gergindi ki uyuması mümkün değildi.

Karşısında oturan adam, titrek dudaklarına masum bir öpücük kondurmakla yetinecek bir masal prensi değildi. İhtiyaçları ve istekleri olan dipdiri ve canlı bir erkekti. Genç kız da bu istekleri tatmin etmeyi vadedecek kadar aptaldı.

îskoçya sınırını geçtiler, soğuk ve kasvetli gün yerini daha da kasvetli bir karanlığa terk ederken, sakin, küçük bir kasabadaki Gretna Green'e vardılar. Catriona bu yoldan, kimi sevinçten başı dönmüş, kimi ardında bıraktığı skandallarla, kimi peşinde öfkeden deliye dönmüş ailesi olduğu halde sevgilisiyle kaçarak, geceyi sırf bu nedenle açık tutulan köhne bir handa geçirmiş olan kaç gelin geçtiğini merak etti. Arabadan inmek için Simon'ın uzattığı elini tutarken, bu delilikten onu kurtaracak birisinin olmadığını fark etti.

Hayallerindeki adamla evleniyordu, ama kendi yarattığı bir kâbusun içine doğru sürükleniyormuş gibi hissediyordu. Mumlarla süslenmiş kilise mihrabının önünde durup genç kıza kalbini vermek yerine, Simon onun parasını ve masumiyetini alacaktı. Yatağını paylaşacaktı, ama hayatını değil.

Kızgın demirin cehennem görüntüsü verdiği dumanlı bir ahıra yönlendirildiler. Rahip yerine pas lekeli önlük takmış, iri kıyım bir demirci seremoniyi gerçekleştirmek üzere onlara doğru uzun adımlarla yürüdü. Adama göre, genç kız, açgözlü damat tarafından sadece birkaç dakika sonra iğfal edilecek olan kaçırılmış bir *mirasyedi* bile alabilirdi. Kirli pençesine birkaç gümüş atıldığı sürece, genç kızı şeytanın ellerine memnuniyetle teslim ederdi.

Genç kız, Simon'ın yandan görünüşüne kaçamak bir bakış attı. Kuzeniyle sevişirken yakaladığından beri masum fantezilerini süsleyen adamla çok az benzeşiyordu. Kaşındaki meşum yara izi ve dudaklarındaki alaycı ifadeyle birden genç kıza tehlikeli ve korku veren bir yabancı gibi görünmüştü. Terli demirci, çekicini tezgâhın üzerine vurup Simon ile ikisini karı koca ilan ettiğinde, genç kız irkildi.

Yabancı artık onun kocası olmuştu.

Demirci gürleyerek, "Tanrı'nın birleştirdiğini kimse ayırmasın!" deyince, kendisini küle dönüştürecek yıldırımın düşmesini beklercesine gökyüzüne doğru baktı.

Aralarında ne yürekten bir kutlama, ne alyans, ne de öpüşme gibi bir şey oldu. Bu, Simon Wescott gibi bir adamla özel, yeminlerin ve vaatlerin olmayacağı bir düğündü.

"Hepsi bu mu?" diye soran genç kız umutsuzca hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı.

Demircinin kösele gibi kalın ve geniş yüzü yayvan bir sırıtışla kırıştı. "Evet, küçük hanım hepsi bu. Sen ve genç adam buradaki kâğıdı imzaladıktan sonra, bu nikâh, kilisede yapılanlar kadar kanun önünde bağlayıcı olacak. Ve Tanrı katında," diye ekleyerek, sanki bu dine aykırı töreni takdis etmeye gönüllü melekler orada duruyormuş gibi tozlu kirişlerin olduğu tarafa doğru baktı.

Simon deri kaplı defteri hemen imzaladı, sonra da tüy kalemi genç kızın eline tutuştururken sıcak eli genç kızınkine değdi. Catriona ismindeki İ harfinin noktasını koyabilmek için elinin titremesini durdurmaya çalışırken, uzunca bir süre beklemek zorunda kaldı. O sırada kapıdan içeri, saçlarındaki yağmur damlalarını silkeleyerek giren yeni çift gülüşmekteydi. Bir çift ıslak sıçana benzemelerine rağmen, yüzleri kordaki ateşten bile daha fazla ışık saçıyordu.

Bakır rengi saçlı, genç adam, "Hayallerimi gerçekleştirecek kişi sen misin?" diye demirciye seslenirken bir kolunu elma yanaklı kız arkadaşının omzuna atmıştı.

Kız, adamın sarkık gömleğine onu okşar gibi vurdu ve çilli yüzüne hayranlıkla baktı. 'Babama meydan okuyup bana seninle kaçmam için yalvardığın gün benim

tüm hayallerimi gerçekleştirdin."

Arzulu genç damat, kızın ışıyan yüzünü elleri arasına aldı ve dudaklarını ona yaklaştırarak, Catriona'nın yüreğini kıskançlıktan sızlatan bir tutkuyla öptü.

Demirci boğazını temizledi. "Sizi karı koca ilan etmeden önce bir çocuk sahibi olmak istemiyorsanız, ikinizin de örsün önüne gelmenizi tavsiye ederim."

Kızaran çift kıkırdayarak ayrıldı. Kız, defterin durduğu örse doğru bakınca, Catriona ve Simon'ın ilk kez farkına vardı.

Utangaç gülümsemesi, ön dişlerinin arasındaki sevimli gediği meydana çıkarmıştı. "İkiniz yeni mi evlendiniz?"

Catriona başıyla onayladı. "Siz gelmeden biraz önce."

Kız telaşla ona doğru yürüyerek, kollarını Catriona'nın boynuna sardı. "Ah, umarım siz de, Jem'im ile benim kadar mutlu olursunuz!"

Catriona geri çekilmeden önce, beceriksizce kızın sırtını sıvazladı. Simon'la göz göze gelmekten kaçınarak, "Teşekkürler. Öyle olacağından eminim," dedi.

Diğer genç adam Simon'a doğru yürüyerek heyecanla elini sıktı. "Evlilik yatağınız erkek çocukla donansın. Hepsi de dalyan gibi olsun." Takdir dolu bakışlarını Catriona'nın kalçalarında gezdirdikten sonra, Simon'a göz kırptı. "Yeni eşiniz de, benim Bess'im kadar doğurgan görünüyor."

Catriona şaşkınlıkla soluğunu tutarken, adamın Bess'i elini ağzına kapayarak kıkırdadı. Simon da adama göz kırparak, kısık ama herkesin duyabileceği bir ses tonuyla fısıldadı. “Gözlerin çok iyi görüyor, evlat. Ben de tam bu sebepten onunla evlendim ya."

Simon’nın, ardındaki varlığının gayet bilincinde olan Catriona handaki odalarına çıkan merdivenleri güçlükle tırmanıyordu. Bu gece onu koridorda bırakamazdı. Beş yıl önce kalbine sahip olmuştu ve şimdi de hem toplumun hem de yasaların huzurunda bedeni de ona aitti.

Bu gece Robert the Bruce bile onun şerefini savunamazdı. Catriona'mn karşı çıkmasına rağmen, hancı kedinin arabacı ile birlikte ahırda kalması konusunda ısrarcı davranmıştı.

Merdivenlerin başına geldiklerinde, daracık koridorun karanlığı genç kızı ürküttü. Gretna Green'deki hiç kimse onların konforuyla ilgilenmemişti. Odadaki tek konfor, bir yatağın olmasıydı. Avluda gözüne ilişen sarmaş dolaş çifte bakılırsa bazı yeni evliler için bu kadarcık bir lüks bile gerekli değil gibiydi. Kadının üzerindeki korseyi hevesle çıkararak, göğüslerine memnuniyetle bakan adamın inleyişini hatırlayan genç kızın yanaklarına ateş bastı.

Onlar için ayrılan odalarına geldiklerinde, Catriona sahte bir neşeyle, "Ah, işte geldik," dedi.

Kapıyı üç kez açmaya çalıştı ama uğraşları sonuç vermedi. Simon nazikçe anahtarı genç kızın titreyen parmaklarından alarak deliğe doğruca soktu. Simon kapıyı kendine doğru çekip açtı ve genç kıza içeri girmesi için yol verirken, vücutları birbirine sürtündüğünde Catriona onun kendisine oranla ne kadar güçlü ve iri olduğunu bir kez daha fark etti.

Hancı valizlerini odaya getirmişti, ama taş şömineyi yakmamış olduğundan, oda hâlâ buz gibi soğuktu. Önünde kaba saba yontulmuş bir tahta masa duruyordu ve onları bekleyen bir düğün yemeği de yoktu. Ne güvercin kapaması, ne de bayat ekmekle birlikte küflü peynir dilimleri vardı.

Catriona belki de bunun daha iyi olduğunu düşündü. Çünkü midesine giren kramplardan yiyeceklere yer kalmış olduğunu sanmıyordu.

Bir lamba, daracık demir karyolanın üzerini zayıf bir ışıkla aydınlatıyordu. Oda sanki iki kişilik değil de, sadece bir kişilikmiş gibi görünüyordu. Yatağın kalitesi ise, amcasının evinde Simon'la paylaştığı yatakla kıyaslanamayacak kadar kötüydü.

Kendi kendine, boşuna somurttuğunu söyledi. Muhtemelen Simon hapishanede verdiği aptal sözü çoktan unutmuştu. Genç adam onu fikrinden caydırmak için sadece blöf yapmış olmalıydı. Başlığını çıkardı ve masaya koydu, sonra da genç adama doğru döndü.

Adamın genç kıza yönelttiği bakışlarındaki yoğunluk sadece yırtıcı kelimesiyle tanımlanabilirdi. Genç kızın tüm kaçma umudunu yok etmek üzere kapıya doğru yaslanmıştı. Kravatının düğümünü çözerken, "Bu kadar oyalanma yeter, sevgilim. Haydi şu işi yapalım artık, ne dersin?" dedi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Catriona donakaldı. Simon'ın ününü bildiğinden, en azından onun bir baştan çıkarma girişiminde bulunmasını beklemişti. Çapkınca bir gülümseme, hoş bir dokunuş, saçının ipeksi görünüşüne veya kulaklarının arkasına sürdüğü lavanta kokusunun ne kadar etkileyici olduğuna dair birkaç tatlı söz gibi. Genç kız, onun ne kadar ikna edici bir dili olduğunu biliyordu. Özellikle de öpüşürken kullandığında... Ama şu an genç kıza bakarken tek niyeti, onu masanın üzerine yatırarak, eteğini kaldırıp tıpkı yağmacı bir Viking gibi tecavüz etmekmiş gibiydi.

Genç kız beceriksizce boğazını temizledi. "Daha yeni geldik. Acele etmemize gerek yok, değil mi?"

Genç adam doğrulunca, omuzlarının insanı büyüleyen genişliği onu örsün önünde olduğundan daha tehlikeli göstermişti. "Neden olmasın? Ben üzerime düşen görevi yaptım, şimdi sıra sende. Bana vadedileni istiyorum."

Catriona başını yavaşça sallamadan önce uzunca bir süre onun doyumsuz yüzüne bakakaldı. "Peki. Artık evli olduğumuza göre, sanırım seni reddetme hakkım yok."

Titrek elleriyle ıslak pelerinini çıkardı ve çürük sandalyelerden birinin üzerine düzgünce koydu. Yatağa doğru, sanki darağacına gidiyormuş gibi her adımını sayarak ilerledi. Dikkatle samanla doldurulmuş ince yatak şiltesinin üzerine oturdu, sonra da sırtüstü uzanarak gözlerini sımsıkı kapadı. Eğer genç adam, onunkini hiçe sayarak sadece kendi zevkini tatmin edecek kadar acımasız ve bencilse, Catriona ona karşı olan hislerini gizlese iyi ederdi. Duyarlı dokunuşları altında erimesinin ya da doruğa ulaştığında ismini haykırması gibi bir tehlike olmayacaktı.

"Lanet olsun, ne yapıyorsun sen?"

Gözlerini açan Catriona, Simon'ın kaşları çatık bir vaziyette üzerine doğru eğilmiş olduğunu gördü. Genç kıza sanki aklını yitirmiş gibi bakıyordu.

Catriona, gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Eş olma görevlerimi yerine getirmeye hazırlanıyorum."

"Daha çok şişte çevrilmeye hazırlanıyormuş gibi görünüyorsun." Genç kızı kolundan tutarak oturur pozisyona getirdi. "Senin yerinde olsam, birisi ağzıma garnitür koymadan Önce ayağa kalkardım."

Genç adamın, beceriksizliğiyle dalga geçmesi yüzünden yerin dibine geçen Catriona kolunu çekerek kurtardığında saç diplerine kadar kızarmıştı. "Daha önce yaşadığımızdan da tahmin edebileceğin gibi, aşk yapma sanatında pek deneyimli olduğum söylenemez."

Genç adamın sıkıntıyla öksürmesini bir onay kabul ederek kaşlarını çattı. "Asla senin gibi, sayısını bilmediğim ve birbirinden yaratıcı cinsel deneyimler yaşayacak fırsatı olan bir çapkın olmadım."

"Ah, düzinelerceydi. Her biri de bir öncekinden daha yaratıcıydı" diye keyifle kabul etti Simon.

"Söylemeye çalıştığım şey," diye devam etti sıktığı dişlerinin arasından, "senin yönlendirmene ihtiyacım olduğudur. Senin gibi bir erkeği neyin memnun edeceği hakkında hiçbir fikrim yok."

Simon genç kızın önünde diz çöktü ve ellerini nazikçe ellerinin içine aldı. Catriona'nın gözleri onunkiyle buluştuğunda genç kız, kalbinde bir umut ışığının parladığını hissetti. Belki de onu yanlış değerlendirmişti. Belki de genç adamın içinde de bu evliliğin gerçek olmasına dair bir umut vardı.

Simon başparmağıyla genç kızın elinin eklem yerlerini okşarken, bu teması Catriona'ya hayallerinden bile daha fazla baştan çıkarıcı gelmişti, sesi ise daha da dokunaklıydı. "Benim gibi bir erkeği tam olarak *neyin* memnun edeceğini söyleyeyim."

"Söyler misin?" Genç adamın kısık sesiyle büyülenen Catriona'nın bakışları parlak yeşil gözlerin derinliğiyle, çekici dudak kıvrımı arasında gidip geliyordu.

Genç adam ona doğru biraz daha yakınlaştı, öyle ki ılık nefesi genç kızın şakağındaki bir tutam saçını okşuyordu. "Beni her şeyden fazla memnun edecek şey..."

Genç kız gözlerini kapayıp nefesini tutarken, kendi kendine genç adamın söyleyeceği şey ne kadar ayıp olsa da ifadesini koruyacağına yemin etti.

"... bana olan borcun ödenmesidir."

Catriona'nın gözleri birden açılıverdi. Ellerini onunkinden kurtararak o kadar hızla ayağa kalktı ki, Simon neredeyse gerisin geriye devriliverecekti. O dengesini toplayarak ağır ağır ayağa kalkarken, genç kız şöminenin önünde rahatsızca bir ileri bir geri yürümeye başlamıştı.

Birkaç saniyeliğine, nasıl birisiyle karşı karşıya olduğunu unutma saflığı göstermişti. Bir namussuz ve paragöz olduğunu... Genelevde veya kumar masasında har vurup harman savuracak, bir avuç meteliğe ruhunu satacak bir adam olduğunu... Aslında kendisi de masumiyetini daha ucuza satmamış mıydı? O halde genç adamın açgözlülüğünü kınamaya hakkı yoktu.

Geriye dönerek genç adamla yüz yüze geldi. "Korkarım bu imkânsız."

Simon ona dikkatle baktı. "Neden?"

"Çünkü daha görevini tamamlamadın."

"Beni seninle evleneyim diye kiraladın."

Sanki onun kocası olmasının tek yolu buymuş gibi böyle dobra dobra söylendiğinde, kulağa daha da aşağılayıcı gelmişti. "Seni kiralamamın bir nedeni de Kuzey İskoçya'daki ağabeyimin yanına gidene kadar bana eşlik etmendi. Bu görevi de layıkıyla yerine getirdiğinde, tüm paranı alacaksın. O zamana kadar gecenin bir yarısı sıvışıp beni bir başıma bırakmanı göze alamam."

Bir süre sessiz kalarak birbirlerini süzdüler. İkisi de Simon'ın sadece çeyizin yansında değil, genç kızın üzerinde de yasal hakkı olduğunu biliyordu. Evlilik akdini imzaladıkları andan itibaren, yasalara göre genç kızın her kuruşunun, sahip olduğu her malın ve hatta saçının her telinin mülkiyeti genç adama geçmişti. Onun malını alabilir, ırzına geçebilir, hatta onu dövebilirdi ve ne İngiltere ne de İskoçya mahkemesi onu suçlayabilirdi.

Simon, "Durumu kavramama yardımcı ol," diye yumuşak bir tonlamayla konuşurken, yatağa doğru bir bakış attı. "Bana bedenini teslim edecek kadar güvenmeye hazırken, kendi paramı teslim edecek kadar güvenmeyi reddediyorsun."

Genç kızın buna verecek cevabı yoktu. Özellikle genç adam, bedeninden çok parasıyla ilgilendiğini açık bir dille belirttikten sonra...

"Beni hayal kırıklığına uğrattınız, Bayan Wescott," dedi sonunda. "Ben sözünde duran bir adam değilim belki ama sizin sözünün eri olduğunuzu sanıyordum."

Döndü ve kapıya doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Dışarı," dedi kısaca, adımlarını bile yavaşlatmadan.

Catriona onun kendinden uzaklaşmasını izlerken, çaresizliği gitgide artıyordu. Evliliklerinin sahte olmasına rağmen, ilk gecelerini başka bir kadının kollarında geçirmesi düşüncesine katlanamıyordu.

"Hayır! Gidemezsin!"

Genç adam topuklarının üzerinde dönerek tek kaşını küstah bir meydan okumayla kaldırdı. "Nedenmiş o? Kalmam için *iyi* bir gerekçe gösterebilir misin? ’

Kendini çaresiz hisseden Catriona, bir anlığına ona doğru koşarak, kollarını omzuna dolayıp dudaklarını onunkine bastırmayı ve öylece kalmayı düşündü. Ama genç adam onu tekrar reddederse, incinen gururunu tamir edebileceğini sanmıyordu.

Çenesini kaldırdı ve dik dik ona baktı. "Amcam. Sana onun kurnaz bir adam olduğunu söylemiştim ve oyunumuza kandığından emin değilim. Bizi takip etmesi için bir casus tutmuş olabilir. Bu kişi arabacı bile olabilir. John yıllardır kendisini amcama adamış bir uşaktır."

Genç kızın sözlerini düşünen Simon'ın gözleri kısılmıştı.

"Eğer amcama, kocamın ilk gecemizi benim odamda geçirmediğine dair bir bilgi ulaşırsa, beni eve geri götürmesi için birisini gönderecektir. Ben ağabeyimi bir daha asla göremem ve sen de bu çeyizin tek kuruşunu göremezsin."

Simon elini saçlarına götürdü ve sonra da kapıya doğru döndü. Genç adamın bu sözlere aldırış etmeye hiç niyeti olmadığının farkına varan Catriona'nın keyfi kaçmıştı.

"Yatmaya hazırlanman için seni yalnız bırakacağım," derken kelimeler genç adamın ağzından kesik kesik çıkmıştı. "Yiyecek bir şeyler alıp bir saate kadar geri dönerim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadığında, genç adam kulaklarım çınlatan bir gürültüyle kapıyı çarparak gitmişti bile.

Simon, hanın dinlenme odasına fırtına gibi dalarak uzun masalara serpiştirilmiş yiyecekleri toparlarken, çevredekilerin meraklı bakışlarının son derece farkındaydı. Muhtemelen damadın gelinini odada yalnız bırakıp çıkmasını beklemiyor olmalıydılar.

Ön kapıyı iterek dışarı çıkan genç adam avlunun ortasına geldiğinde, gidecek bir yeri olmadığını fark etti. Lanet okuyarak geri döndü ve başını gökyüzüne doğru kaldırdı. Yağmur şiddetini kaybetmiş ve yerini çiselemeye bırakmıştı. Ancak küçük damlaların yüzünü okşaması bile genç adamın kaşlarındaki karamsar çatıklığı gidememişti.

Bu geceyi bakire geliniyle birlikte geçireceği ikinci kattaki ışığı yanan odaya doğru öfkeyle baktı. Şu anda, güzel dudaklarından başlayarak, genç kadınla paylaşmaktan hoşlanacağı sayısız yaratıcı cinsel deneyim aklından geçiyordu.

Neden böylesine öfkelendiğini anlayamıyordu. Catriona onu tam olarak aldatmış sayılmazdı. O sadece Simon'ın bir sonraki hamlesinin ne olacağını tahmin ederek onu alt etmiş ve genç adamın oyununda onu yenmişti. Bunu takdir etmesine rağmen öfkesi daha da tehlikeli bir biçimde bileniyordu. Böylesine kuvvetli bir rakiple ne kumar masasında ne de düelloda pek sık karşılaştığı söylenebilirdi.

Paranın payına düşen yarısını alıp onu Gretna Green'de bir başına bırakma niyetini nasıl bilebilmişti? Lanet olası kadın yoksa beynini mi okuyordu?

Ne zaman sıktığını bilemediği yumruklarını gevşetti. Öfkeyle karşılık vermenin doğruluğuna hiçbir zaman inanmazdı. Bu her zaman rakibe koz verirdi. Babasının sataşmaları ve zorbalıklarıyla her zaman uçarı bir küstahlıkla, onu hafife alarak baş etmişti. Ve eğer bu stratejisi geri teper ve babasının bir hizmetçisi tarafından zorbaca dövülürse, herkes yatağına gittikten sonra gizlice kütüphaneye girer ve yaşlı adamın en pahalı içkilerinden birini alarak yaralarının acısını ve öfkesini dindirirdi.

Dudakları uyuşuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. Delikanlılık döneminde güçlükle öğrendiği ve çok değerli olan bir dersi unutmasını sağlaması için yeni Bayan Wescott'a izin vermişti.

O

Catriona daracık demir yatağın ortasında bacak bacak üstüne atmış ve geceliğinin üzerine sardığı eski şalıyla oturuyordu. Damadin, odalarının kapısını çarparak çıkmasından önce gözlerinde gördüğü buz gibi ifadeden sonra şalına ihtiyacı vardı. Birkaç parça odunla yaktığı ateşe gönülsüz bir müdahale yaptı ancak zaten cılız olan ateş iyice sönükleşmişti.

Söz vermesine karşın, Simon gideli bir saatten fazla olmuştu. Şu anda muhtemelen Edinburgh yolunu yarılamış olduğunu kara kara düşünürken, ne kendisinin ne de çeyizinin onun için önemli olduğuna karar verdi.

Hislerinden çok farklı bir havaya sahip melodi kapıdan içeri doğru süzüldüğünde kaşları çatıldı.

Benim gelinim hoş bir kızdı,
Narin olduğu kadar güzeldi.
İskoç eteğimin altını gözetlerken,
Kendinden geçip bayıldı.

Catriona'nın gözleri büyüdü. Kısacık şarkının İskoç aksanıyla Kuzey îskoçya tepelerindeki çalılıklardan bile daha kalın ve kulakları tırmalayan bir sesle söylenmesine rağmen, erkeksi bariton ses son derece tanıdık geliyordu.

Onu** neyin **üzdüğünü sorduğumda,
Kızardı ve başım öne eğdi.
Katlanabilecek miydi bilmiyordu,
Çünkü yatağında bir aygır istedi.

Catriona'nın açık kalan ağzı, kapı açılınca kapanıverdi. Simon, bir elinde viski şişesi ve diğer elinde devasa bir sosisle kapının eşiğinde duruyordu.

Kapının çerçevesine dayanarak ona doğru çarpık bir sırıtmayla baktı. “Merhaba, sevgilim. Beni özledin mi?"

ONUNCU BÖLÜM

Simon'ın dağılmış görüntüsü, odadan çıkarkenki haline kıyasla oldukça sevimliydi. Dışarıda bir yerlerde yeleğini ve ceketini kaybetmeyi başarmıştı. Kırışmış kravatı boynuna dolanmış ve önüne kadar açılmış gömleğinin bir yarısı dışarıdaydı. İşin garibi bu derbeder görünüm ona yakışmış, sadece korsanlara ya da uzun süredir kayıp olan prenslere özgü enerjik bir görünüm vermişti.

Sürekli parmaklarını tekrar tekrar içinden geçirmiş gibi, kumral saçları geriye doğru atılmıştı. Catriona'nın dudakları gerildi. Onun iyiliği için, o parmakların genç adamın kendisine ait olmasını diledi.

Düşüncelerini okumuş gibi, Simon elindeki şişeyi havada salladı. "Aşağıdaki bekleme odasındaki gençlere birkaç tek ısmarlamış olmamın bir sakıncası yoktur umarım. Tabii yarın hancıyla bu durumu halleden sen olacaksın." Parmağını dudaklarına bastırarak sır verir gibi kısık bir sesle ekledi: "Benim cüzdanım birazcık hafifledi ve yeterli kredim de yok."

"Yiyecek getireceğini sanıyordum."

"Getirdim ya. İşte bu senin yemeğin" diyerek elindeki sosisi ona doğru attı.

Catriona beceriksizce yakaladığı şeyi elinde nasıl tutacağından emin değildi. Yirmi beş santimden daha uzun olan ve sekiz santim kalınlığındaki bu nesne, iştah açmak yerine insanı ürkütüyordu. Eğer odaya birisi zorla girecek olursa, genç kız onu defetmek için bunu kullanabilirdi pekâlâ.

"Ve bu da benim yemeğim," diyen Simon viski şişesini ağzına götürerek kehribar rengi içkiden kana kana içti.

Catriona, "Bence bir gece içinde tüketmen gerekenden fazlasını içmişsin," dedi.

Sanki genç kızı doğrular gibi yatağa doğru bir adım attı, sonra da sağa doğru aksadı.

Kaşları çatılmıştı. "Bana mı öyle geliyor, yoksa bu kamara sancak tarafına doğru yan mı yatıyor?"

Catriona elindeki sosisi bir kenara atarak ayağa kalktı ve telaşla genç adama doğru yürüdü. Bir kolunu genç adamın beline sardı, omzunu onunkinin altına koyarak düşmesini engelledi.

Ağırlığını genç kızın üzerine vererek kaykılan Simon, başını saçlarının arasına gömerek derin bir nefes aldı. "Kesinlikle sen şimdiye dek gördüğüm en güzel kamarotsun."

"Eh, en azından bıyığım yok," diye kuru bir sesle yanıt veren Catriona, onu ite kaka yatağa doğru sürüklemeden önce, genç adamın elindeki şişeyi sertçe çekip alarak masaya koydu. Simon'ın dudakları genç kızın ensesini bulmuş ve dikkatini dağıtacak ölçüde orada oyalanmaya başlamıştı.

Omuzlarını silkeleyerek kabaca onu yatağa fırlattığında, bu kez genç kız kendini hafif sarhoş olmuş gibi hissetmeye başladı.

Catriona onun ulaşamayacağı bir mesafeye kaçamadan, genç adam elini sıkıca yakaladı ve onu kendisine doğru çekerek altın yaldızlı, kirli sakallarının gölgelediği yüzünü daha iyi görmesini sağladı.

"Bu gemi dönüyor," dedi ciddiyetle. "Hemen kaptana git ve bir girdaba girdiğimizi söyle."

"Bu gemi sallanmıyor. Sallanan senin aptal kafan. Gözlerini kaparsan, durur."

Genç adam sözünü dinledi. "Hımm... haklısın. Böyle daha iyi oldu."

Catriona bir konuda daha haklıydı. Yatak iki kişinin yan yana yatabileceği kadar geniş değildi ama Simon'ın üzerine çıkmış, bacaklarını genç adamın kalçalarına sarmış ve yumuşacık göğüslerini onun kaslı göğüslerine dayamış hali için yatak oldukça uygun bir ölçüdeydi.

Simon bir kolunu beline sardığında itiraz etmeliydi, ama genç adamın bu hareketinden şehvetli bir niyet sezilmiyordu. Tek amacı ona sarılmak gibi görünüyordu. Genç kız bir anlığına tereddüt ettikten sonra ihtiyatlı bir şekilde yanağını onun göğsüne yaslayarak alışık olmadığı kucaklanma duygusunun gizlice tadını çıkardı. Özellikle onun tarafından kucaklanma duygusunun.

"Daha çocukken," diye mırıldanan genç adamın parmakları sırtında tembelce daireler çizerek dolaşıyordu, "annem yatağımın yüksek bir gemi ve gecenin de deniz olduğunu söylerdi. Eğer gözlerimi kaparsam, kısa süre sonra muhteşem maceralara doğru yelken açacağımı vadederdi "

Catriona başını kaldırdı ve dikkatle onun yüzüne baktı. Dudakları uyuşuk bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ama gözleri hâlâ kapalıydı.

Sarhoşluğundan faydalanmasının doğru olmadığını biliyordu. Ama büyük bir olasılıkla sabah hatırlamayacağı bir sohbetten ne zarar gelirdi ki?

"Nasıl birisiydi?" diye usulca sordu. "Annen yani."

Genç adam iç geçirdi. "İyi kalpli ve güzeldi, çok ince bir zekâsı ve yüce bir gönlü vardı. Tabii birçok sevgilisi de vardı. Birçok erkek, opera dansçılarının hayat kadınlarından daha beter olduğunu düşünür. Ne yazık ki babam da onlardan biriydi. Ama o annemi hafife aldı. Güzel olabilirdi ama bir o kadar da akıllıydı. O kadar ki, babamın tutkusuna yenik düştüğü anda ona verdiği kendi mührünü taşıyan yüzüğü ölmeden önce savcıya vererek onun zürriyetinden olduğumu kabul etmesinden başka şans bırakmadı."

"Nasıl öldü?"

Simon gözlerini açmadan omuzlarını silkti. "Öksürükten. Fırtınalı bir geceydi. Doktor için para yoktu. Tam bir trajediydi ve komik bir gösteri için tüm detaylar vardı."

"Onu çok özlemiş olmalısın."

Başını salladı. "Tüm kusurlarına rağmen o iyi bir anneydi. Yatağına ne kadar erkek alırsa alsın, hayatının aşkının ben olduğumu açıkça gösterirdi." Dudağının bir kenarı sevimli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sanırım 'tutkuya tutkunluğum' ondan miras kaldı."

Catriona bir süre onun sözleri üzerinde düşündü. "Tüm o adamların kollarında tutkuyu aradığına mı inanıyorsun... yoksa aşkı mı?"

Simon gözlerini açtığında, uykulu gözlerinde eğlenceden eser yoktu. "İkisi de bir ve aynı şey değil mi zaten?"

Catriona, "Sadece çok şanslıysan," diye fısıldadığında, dudaklarının onunkilere oldukça yakın olduğunu çok geç fark etti.

Genç adam sıcacık elini Catriona'nın bukleleri arasından kaydırarak ensesini avuçladı. Simon onun dudaklarını kendine doğru çekerken, genç kızın gözleri titrekçe kapandı ve kendini onun dudaklarına teslim etti. Simon'ın dili önce dudak çizgisinde gezindi ve daha sonra da genç kızın tüm baskılarını yok edercesine ağzının içine girdi. Öpüşünde viskiyle karışık günahın, bir erkeğin derin arzularının ve bir kadının yalnız geçen gecelerindeki özlemin tadı vardı.

Simon'ın sabah bunu hatırlamayacağını kendi kendine telkin eden Catriona içindeki bastırılmış duyguyla öpüşüne karşılık verdi. Bunu genç kadının kollarında bulduğu sürece, o anda genç adamın tutkuyu mu, aşkı mı, yoksa bir anlık heyecanı

mı aradığı Catriona'nın umurunda bile değildi.

Terbiye sınırlarını aşan bir coşkuyla, boylu boyunca genç adamın üzerine uzanarak sadece kalçalarıyla yetinmeyip pantolonun yumuşak kumaşını zorlayan sert çıkıntıyı da sarmaladı. Simon kalçasını yukarı doğru kaldırarak, dilinin onun ağzındaki hareketleriyle aynı ritmi yakalamasını sağlayınca, Catriona'nın nefesi kesildi. Bu hareket genç kızın merkezine içini titreten bir zevk dalgası gönderdi. Kolalı geceliğiyle genç adamın devetüyü pantolonunun sürtünmesi arzularını daha da kamçılıyordu.

Yatak bir gemi, gece de bir denizdi ve genç adam da kaçmaya hiç niyeti olmadığı ve onu duyguların girdabına sürükleyen muhteşem bir maceranın ta kendisiydi.

Zevkin doruklarında ürperirken, kendinden geçmekten korkan Catriona, kulakları çınlatan bir inleme duyduğunda bu sesin kendisine ait olduğuna yemin edebilirdi. Ta ki o sesi takip eden, yatağın yanındaki duvarı sarsan ritmik sarsılmaları, ensesindeki tüyleri ve saçlarını diken diken eden, çiftleşen kedilerin cıyaklaması gibi keskin çığlıkları duyana kadar.

Hâlâ Simon'a sarılmış bir vaziyette, dizlerinin üzerinde telaşla doğrulan Catriona'nın arzusu, üzerine bir kova buzlu su boşaltılmış gibi kayboluvermişti. "Bu ses de ne? Birisini mi öldürüyorlar? Hancıyı haberdar etmemiz gerekir mi?"

"Sadece şehvetten ölmek bir suç sayılırsa." Kolunu genç kızın kalçasına sararak onu dik tuttu ve kendisi de doğrularak kulağını duvara dayadı. "Eğer yanılmıyorsam, bunlar demircideki arzu dolu genç arkadaşlarımız olmalı."

"Nasıl bildin?"

Başım duvara doğru eğdi. "Dinle."

Coşkulu inleme seslerini duymak için Catriona'nın kulağını duvara dayamasına gerek yoktu. "Ah, Bess!" sesini takip eden, "Ah, Jem!" çığlığını olduğu yerden de duyabiliyordu.

Simon, "Ah, Tanrım," diye söylendi. "Bu gürültüyle tüm gece nasıl uyuyacağız?"

Tüm gece tahmini biraz iyimser kaçmıştı. Birkaç saniye sonra Jem bir boğa gibi gürlerken, Bess de opera aryasını andıracak kadar hoş, titrek bir ses çıkardı. Bunu huzur dolu bir sessizlik takip etti. Belli ki yeni çift eş zamanlı bir doyum yaşamıştı.

Simon ve Catriona rahatlamayla aynı anda derin bir nefes aldıklarında, sarsılmalar ve inleme sesleri kaldığı yerden ve bir öncekinden çok daha şiddetle devam etti.

Simon inleyerek, sırtüstü yığıldı. "Ah, yine başladı!"

Catriona umutsuzca başını salladı. "Duvarların bu kadar ince olduğuna inanamıyorum." Daha kötü bir düşünceyle sarsıldı. "Yani eğer biz... onlar da bizi..."

Genç adam uzun kirpiklerinin arasından ona bakarak başını salladı. "Her inlemeyi. Her iç geçirişi. İsmimi haykırdığında her heceyi ve yalvarışlarını..."

Genç *kız onun* ağzını eliyle kapadı. "Yalvaranın ben olacağımı nereden çıkardın?"

Elinin altından genç adamın gülümsemesini hissetti. Sonra Simon bir hamlede

pozisyonunu değiştirerek kaslı bedeniyle genç kızı altına hapsetti. Parmaklarını onunkilere kenetleyerek genç kızın ellerini başının iki yanına getirdi. "Bana on dakikanı ayır, sana göstereyim."

Zümrüt yeşili parlak gözlerle ona bakması ve sert kalçalarının tüm açlığıyla bacaklarının arasındaki yerini muhafaza etmesi karşı konulmaz bir meydan okumaydı. Ancak Catriona onun hâlâ sarhoş olduğunu kendine hatırlattı. Ayıkken ardına bile bakmadan genç kızın yatağından uzaklaşmıştı.

"Daha önce de beni uyardığın gibi," dedi usulca, "seni benimle evlenmen için kiraladım, yatağa atman için değil."

Genç adamın koyulaşan gözleri, onu kandırmak için uygun bir pozisyonda olmadığı hakkında Catriona'yı uyarır gibiydi. Pantolonunun önünü açıp geceliğini yukarı doğru kaldırırken, yalnızca bir eliyle onu kolaylıkla zapt edebilirdi. Yüreğinin derinliklerinden neredeyse bunu yapmasını dileyecek olan genç kiz, gururunun incineceğinin de farkındaydı. Hatta zorlamasına bile gerek kalmazdı. Hünerli parmaklarının birkaç aldatıcı okşamasıyla Catriona, yan odadaki Bess'in sesini gölgede bırakacak bir arya söylemeye başlardı.

Simon, "Kesinlikle haklısın," dedi en sonunda ve genç kızın ellerini serbest bırakarak yana devrildi. Dirseğinin üzerine doğru uzanarak, onu süzdü. "Ve hiçbir hizmetten karşılık alamayacaksam, istenmeyen malımı satmak için uğraşmamın da bir anlamı yok."

Catriona onu ne kadar çok istediğini anlamaması için hemen arkasını döndü. Tüm geceyi, şalına sarılıp sallanan koltuğunda otururken Bess ile Jem'in sonsuza dek sürecek aşklarını haykırarak ilan etmelerini dinlemeye tamamıyla hazırdı. Ancak daha yataktan inemeden Simon'ın kolu beline dolandı. Onu kendine doğru çeken genç adam göğsüyle genç kızın sırtını sarmalamıştı.

"İyi geceler, Bayan Wescott," diyerek saçlarının arasından fısıldadı. "Umarım rüyanda beni görürsün."

Duygularına yenik düşerek, onun sıcak bedenine yaslanan Catriona yanıldığının farkına vardı. Çekmecede duran kaşıklar gibi birbirlerine yaslanınca, bu daracık yatak iki kişiye yetiyordu. Baldırlarına baskı yapan Simon'ın sertliğini hâlâ hissedebiliyor ve hâlâ yan odadaki Jem ile Bess'in azgın hayvanlar gibi sevişmelerini duyabiliyordu. Ama Simon'ın kollarında olmak, bedeninin gerginliğini azaltmış görünüyordu ve uyumasını mümkün kılıyordu.

Ve onu düşlemesini...

O

Ertesi sabah baş ağrısıyla uyanan Simon'ın kolları boştu. İçki âleminde geçirdiği gece sonrasında baş ağrısı çekmeye yabancı değildi, kollarının ve yatağının boş olduğunu görmek de onu rahatlatırdı. Böylece gereksiz veda öpücüklerinden ve sırf istendiği

için tutmaya niyetli olmadığı sözler vermek zorunda kalmaktan kurtulmuş olurdu. Ama bu sabah kolları, sanki kendisinin suçu olmadan çok değerli bir şeyi çalınmış gibi, alıştığından farklı bir boşluk içindeydi.

Bacaklarını yatağın ucundan aşağı sarkıttı ve güçlükle gözlerini açmaya çalıştığında güneş ışınlarının keskin ışıltısından rahatsız olmuş bir halde yüksek sesle inledi. Ani bir refleksle gözlerini kapadı ve zonklayan şakaklarını ovarak, tekrar denemeden önce birkaç saniye bekledi. Bu kez çatı penceresinden süzülen güneş ışınları masanın üzerindeki açık viski şişesinden yansıyordu. Bir yudumluk içki kalmış şişe, kollarındaki boşluğu değilse de, baş ağrısını kesinlikle açıklıyordu.

Yere doğru baktı. Giysileri berbat görünüyordu ama gömleği ve pantolonu hâlâ üzerindeydi, hatta çizmeleri bile. Ne göreceğinden korkarak yatağı inceledi. Çarşaflar kırışmıştı, ama ne bir leke ne de havada bir seks kokusu vardı.

Geceleyin yaşadığı şeyler beynine üşüşünce, başını ellerinin arasına aldı. İçki genellikle hafızasını yavaşlatıp bulanıklaştırdığı için hatırladıkları güvenilir olmazdı. Ama bu kez hatırladıkları uzaktan gelen çok sevdiği ve akıldan çıkmayan bir şarkının yankısı gibiydi. Catriona kollarında, yanında, üstünde... ve altında...

Bir çapkın olarak edindiği sefil kariyeri boyunca ilk kez bir kadını kirletmeye yakınlaştığı kapkaranlık bir an yaşadığını da hatırlıyordu.

Ve yalnızca herhangi bir kadını değil, kendi eşini...

Başını kaldıran Simon, gözlerini kırpıştırarak odanın görüntüsü netleşene kadar öylece baktı. Boş olan sadece kolları ve yatağı değildi.

Catriona ve tüm eşyaları da gitmişti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Zeki kadın onu aldatmıştı.

Simon hanın merdivenlerini ikişer ikişer atlayarak inerken, kravatını da bağladı. Kendi kalleş planını hazırlamakla o kadar meşguldü ki gelininin ona ihanet edebileceği aklının ucuna bile gelmemişti. Genç kız onun planını önceden tahmin etmiş olmalıydı. Dolayısıyla da kendi planını işleme koymuştu.

Genç adam en azından ona paranın yarısını bırakacak kadar düşünceliydi. Belli ki o, paranın tamamını alarak ortadan kaybolmuş ve genç adamı borçlu olduğu kişilerin insafına terk etmişti.

Kıtayı terk etmek için parası olmadığından, onu yakalamaları an meselesiydi. Tabii daha önce hancı hesapları yüzünden yerel polisi çağırıp onu hapse tıktırmazsa... Yakalanıp hapse atıldığında ya da kızını ayarttığı için ona kin güden yargıç yüzünden darağacına doğru giderken, Catriona mendiline doğru tatlı tatlı hıçkırır mı diye merak etti.

İçinde bulunduğu belalı çıkmazın son derece farkındaydı. Genellikle sabahın ilk ışıklarında uyanarak kendini damat tarafından terk edilmiş bulan taraf gelin olurdu. Hatta birçoğu Gretna
Green'e gelemeden hem erdemi hem de gururlarını, asıl niyeti asla evlenmek olmamış bazı serseriler tarafından çaldırmış olurdu.

Simon kendini iki kez kullanılmış hissetti. Catriona onun sadece parasını ve gururunu çalmış ama erdemiyle ilgilenmemişti bile. Genç kızın evliliklerini gerçek kılmak adına kendini sunduğunda, onu reddettiği anı hatırlayınca pişmanlık duydu. En azından sonrasında genç kızın onu hatırlayacak bir şeyi olurdu...

Merdivenlerin en alt basamağından inerken Jem ile burun buruna geldi.

Onun öfkesinden bihaber olan genç adam gerisin geri sendelerken, yamuk yumuk dişlerini göstererek sırıttı. “Günaydın, efendim. Umarım güzel gelininizle birlikte ben ve Bess kadar güzel bir gece geçirmişsinizdir."

Simon onun yakasına yapışarak, yüz yüze gelecek şekilde kaldırdı. "Kıymetli Bess'inle birlikte ne kadar hoş bir gece geçirdiğinizi bilmemek için sağır olmak gerek. Haykırışlarınızı ve inlemelerinizi büyük bir olasılıkla ta Edinburgh'a kadar herkes duymuştur."

Jem'in sırıtması daha da derinleşti. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz?"

Tiksintiyle başını sallayan Simon önünden çekildi. Simon uzun adımlarla kapıya doğru yürürken, Jem de kaygısızca ıslık çalarak, kasıla kasıla merdivenleri çıkmaya devam etti.

Ne cesaretle, Catriona! diye düşündü. Kadınlar onu terk etmezdi. Kadınlar onu *asla* terk etmemişti. Böyle bir şey olmamıştı. Eğer terk eden birisi olacaksa, bu

kesinlikle kendisi olurdu. Sonraki günlerinde ona dokunuşlarının özlemiyle yanan ve hayatının en muhteşem tutkusuna kapılan kişinin genç kız olması gerekiyordu. Ama o ve komik ve obez kedisi, paranın onun payına düşen yarısını da alarak Kuzey İskoçya yoluna koyulmuşken, kendisi böylesine küçücük ve kirli bir İskoç köyünde, köhne bir handa terk edilmişti.

Hanın ön kapısını ardına kadar açarken, az kalsın başka bir bahtsız damadı devirecekti. Genç kız ondan bu kadar kolay kaçabileceğini sanıyorsa aptal olmalıydı. Öyle ki, gerekirse bir at çalıp onun peşinden giderek asılmayı bile göze alacaktı. Onu bulacak ve borcunu kuruşu kuruşuna geri alacaktı. Onu cehennemin kapısında bile yakalayıp pişman edecek ve ne cesaretle onu alt ettiğini...

Simon birden duruverdi, kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı. Gelini avlunun ortasında, külüstür bir çiftlik arabasının yanında duruyordu. İçgüdüsel bir şekilde onun geldiğinin farkına varan genç kız dönerek ona baktı. Avluda esen rüzgârdan korumak için geniş kenarlı şapkasını tutarken, öylesine neşe saçan bir edayla gülümsedi ki, muhtemelen şu an Bess de Jem'e aynı şekilde gülümsüyordu.

Hem rahatlama hem de hiddet duygusu onu aynı derecede etkisi altına almıştı. Genç kıza sımsıkı sarılmalı mı, yoksa onu kravatıyla asmalı mıydı bilemedi.

Simon yüreğini dağlayan ve onu sersemleten alışık olmadığı duygularla nasıl baş edeceğini bilemezken, genç kız zarif bileklerinin çevresinde uçuşan bahar desenli yeşil eteğini tutarak ona doğru yürüdü.

Catriona onu selamlamak üzere ağzını bile açamadan, genç adam patladı. “Hangi cehennemdeydin?"

Genç kız kısacık bir an afallamış gibi göründü. "Ah, ahırda genç Jem ile buluştum, " diye neşeyle devam etti. "Dün geceden sonra o çığlıklara neden olan şeyi merak ettim."

Simon gözlerini kısarak ona baktı, önceki eğilimi yerini, onu kollarına alıp delicesine öpmek gibi kabul edilmez bir isteğe terk etmişti.

Bu duygusunu bastırmak için kollarını göğsünde kavuşturdu. "Eee, merakını *tatmin* edebildi mi bari?"

Genç kız uçarı bir şekilde omuzlarını silkti. "Daha iyisini de gördüm."

"Henüz değil," diye yanıtladı düzgün bir ses tonuyla. "Ama göreceksin." Genç kızın pembeleşen yanaklarına gizli bir hayranlık duyarak, ona ters ters bakmaya devam etti. "Gelinime günaydın demek için arkamı döndüğümde ardında hiç iz bırakmadan ortadan kaybolduğunu görünce telaşa kapıldığım için beni suçlayamazsın herhalde."

Catriona kahkaha attı. "Tünaydın demek istedin herhalde."

Genç adam kızarmış gözleriyle kobalt mavisi göğe bakarken, haklı olduğunu fark etti. Güneş tepelerinden çekilerek, neredeyse ufuk çizgisine doğru yol almıştı.

Catriona, "Seni uyandırmaya çalıştım ama başaramadım,” dedi. "Yataktan çıkmayacağını anlayınca da, gitmek üzere hazırlanma işi bana düştü."

Genç adam gözlerini avluda gezdirdiğinde, ortalıktaki tek aracın çiftlik arabası olduğunu gördü. Ağzına kadar eşyayla yüklü eski araba bel vermişti. "Eee arabamız nerede?"

Esen rüzgârın neredeyse uçuracağı şapkasını bir eliyle tutuveren genç kız, tedirgin bir gülümsemeyle ona baktı. "Korkarım şu anda Londra'ya dönmek üzere."

"Nasıl yani?" diye soran genç adam içkinin görme duyusuyla birlikte işitmesini de bozduğunu umdu.

"Şey, John'a bugün Kuzey İskoçya'ya gideceğimizi söylediğimde, bize sadece Gretna Green'e kadar eşlik etmesinin emredildiğinde ısrar etti. Amcamın böyle bir macerayı onaylamayacağım bildiğini ve daha önce eşkıyalar ya da Kuzey İskoçya barbarları tarafından kafası koparılmazsa Londra'ya döner dönmez onu işten kovacağını söyledi."

Simon, "Ve sen de onun gitmesine izin mi verdin?" diye kuşkuyla onu süzerken, onu asmak konusundaki kararını tekrar düşündü.

"Pek fazla şansım yoktu. Benden en az elli kilo daha ağır," dedi gözleri parlayarak. "Ama seyahatimiz konusunda endişelenmene gerek yok. Ben her şeyi ayarladım."

Simon, "Ben de bundan korkuyorum ya," diye homurdandı. Sanki kral için hazırlanmış ve beyaz, çevik aygırların koşulduğu fiyakalı bir faytonmuş gibi, genç kız elini arabaya doğru salladı. "Daha konforlu bir araç satın almayı dilerdim, ama bu kadar kısa bir sürede bunu bulduğuma bile memnunum."

Simon ucube şeyin çevresinde dolaşırken karamsar gözlerle bakıyordu. Bir çift beli çökmüş yaşlı at, bir arabaya öylesine bağlanmıştı. İçler acısı hallerine bakılırsa, bir çift keçi bile daha sağlam olabilirdi. "Atları hibe mi ettiler, yoksa onlar için ödeme de mi yaptın? Eğer araba parçalarına ayrılırsa, en azından yiyecek bir şeyimiz olacak."

Catriona uyuz hayvanlardan birinin sırtını nazikçe okşadı. "Demirci, atların göründüklerinden daha sağlam olduklarını söyledi."

"Öyle olduğunu umarım. Öyle değilse, avlunun dışına bile çıkamazlar." Su geçirmez muşambayla örtülmüş eşyaların çökerttiği arabanın arkasına doğru gitti. "Bunlar da neyin nesi? Şapkaların mı?"

Catriona alt dudağını ısırdı ve suçlu görünmemeye çalıştı. Bu da genç adamın beyninde alarm zilleri çaldırmıştı.

"Sen uyurken, ağabeyim için birkaç hediye aldım." Genç adam kaşlarını çatarak bakmaya başlayınca, gözlerini kaçırdı. "Endişelenmene gerek yok. *Kendi* paramı harcadım, şeninkini değil."

Genç adam muşambanın bir ucunu kaldırarak altına bakmak istediğinde, Catriona önüne geçerek görüşünü engelledi. "Her şeyi tam istediğim gibi, muntazam bir şekilde paketleyip yerleştirdim. Birbirine karıştırmanı istemem."

Genç adam iç geçirdi. "Peki, şu kıymetli ve çok muhterem ağabeyinle tam olarak

nerede buluşacağız?"

Genç kız onunla göz göze gelmemeye çalışarak döndü ve muşambanın halatlarını bağladı. "Balquhidder yakınlarında. Harita ve bir hafta yetecek kadar yiyecek de aldım."

"Gördüğüm kadarıyla, bir de arabacıya ihtiyacımız olacak. Demirci bunun için birisini de ayarladı mı?"

"Hayır. Bu onuru sana bahşettim."

"Bana mı?"

"Şey, araba sürebilirsin, değil mi? Bu da o lanet olası kızları tavlamak için çapkınların önemsediği becerilerden biri, değil mi?"

"Newmarket'ta ya da Rotten Row'da pazar günleri öğleden sonra fayton kullanarak dilberlerle ve anneleriyle flört ederek dolaşmak; bir çift mahvolmuş atla yalçın kayalıklarda, bir yanında dik yamaçların ve diğer yanında uçurumun olduğu patikada ilerlemekten biraz farklı olsa gerek."

"Eminim başarırsın." İpeksi kirpiklerini kırpıştırdı. Sonuçta ustaca kullanabildiğin çekiciliğinle bir çift ata lafını geçirecek kadar deneyimlisin."

"Bunun sende hiç işe yaramaması ne kötü." Simon kederli gözlerle sarkık arabacı oturağına baktı ve sadece birkaç saat içinde hoplayıp zıplamaktan kalçasının ne kadar acıyacağını düşündü. Oturağın daha iyi görünen üçte birlik bölümünde, hali hazırda ince çıtalardan yapılmış bir kafes duruyordu.

Kaşlarını çattı. "Bu zımbırtı da neyin nesi?"

"Tavuk kafesi."

Genç adanı eğildi ve kafesin içine doğru baktıKafesteki canlı kısık sesle mırlıyordu. "Bunu söylemek istemezdim ama bu, bir tavuk değil."

"Tabii ki değil! Robert the Bruce'u arabanın içinde serbest bırakamazdım ya. Bir sansarın ya da kekliğin peşine düşerek çalılıkların arasına kaçarsa, onu asla bulamayız."

Simon diliyle dişi arasından bir şeyler homurdandığında, Catriona'nın sitemli bakışlarıyla karşılaştı. Doğruldu'Sanırım bilmem gereken bir şey daha var."

"Evet?"

"Ne zaman gidiyoruz?"

Bitmeyecekmiş gibi gelen üç günün sonunda, Simon bir kadını kravatıyla boğarak cesedini ormanda çürümeye terk eden ve tum parasını alarak mutlu bir şekilde yoluna devam eden bir canı olmuş olmayı diliyordu. Taşlı yolda inerken arabanın her sarsılmasında ve tekerleklerin her gıcırtısında, ölümcül bakışlarla Catriona'yı süzüyordu.

Bu işkence yetmiyormuş gibi bir de arabanın her sıçramasında bedeninin bir

kısmı genç kızınkine sürtünerek eziyetine eziyet katıyordu. Bacakları ve dizleri her sarsıntıda birbirlerine çarparken, dizginlere her asılışında da dirseği genç kızın baştan çıkarıcı göğüslerinin yumuşaklığına sürtünüyordu.

Sanki onun sinirli ve somurtkan haliyle dalda geçer gibi, Catriona'nın tutumu yol almaya devam ettikçe daha da aydınlık bir hal alıyordu. Genç adamın tanıdığı tüm kadınlar bu ilkel yolculuk şartlarından şimdiye kadar çoktan tükenmiş olur ve gözyaşlarına yenik düşerdi. Ama Catriona değil. Genç kız, sincaplar, tomurcuklanmış ağaçlar ve karşılaştıkları diğer her şey hakkında neşeyle konuşuyordu. Onu gören de Tanrı'nın çevredeki her şeyi sadece onun zevkine göre yarattığını sanırdı. Güney İskoçya'nın otlakları, yerini Kuzey İskoçya'nın kayalık tepelerine ve bozkırına bıraktığında, genç adamın yıllar önce ahırdan hatırladığı o büyüleyici aksan, genç kızın konuşmasına tekrar dönmüştü.

"On yıldır ilk defa gerçekten nefes alabildiğimi hissediyorum," dedi, araba, insan için değil de koyunlar için daha uygun olan dolambaçlı patikada hantal hantal ilerlerken. "Ciğerlerimi bunca zamandır kurumla doldurmuş olduğumu şimdiye dek hiç düşünmemiştim." Gözlerini kapadı ve temiz dağ havasını içine çekti. Simon ondaki bu mutlu ifadenin kendisinin yarattığı bir etki olmasını umardı. "Seni de zevkten sarhoş etmiyor mu?"

"Hayır, ama bu edecek," diye kısaca yanıtladı ve oturağın altında duran yeni bir viski şişesini alarak tıpasını dişiyle çıkardı.

Bir önceki gece kaldıkları viran hanın sunduğu çok az konfordan biri de bakır tadını hâlâ muhafaza eden bu içkiydi. İskoçlar tek bir şeyi düzgün yapabiliyorlarsa, bu da viskiydi. Simon bu konuda isteksiz davranan Catriona'yı üç şişe alma konusunda ikna etmişti. Böylece hem bu seyahatin hem de genç kızın yol arkadaşlığının daha çekilebilir olmasını umuyordu.

Araba berbat bir çukura girerek sarsılınca, genç adam inledi. "Hangisinin daha fazla ağrıdığında karar veremiyorum bir türlü. Başım mı, yoksa kıçım mı?"

Catriona onaylamayan gözlerle şişeye baktı. "Eğer bu kadar fazla içmezsen, başın daha az ağrır."

"Eğer bu kadar fazla konuşmazsan başım daha az ağrır." Meydan okuyan gözlerle ona bakan genç adam şişeyi ağzına götürerek kocaman bir yudum aldı.

Catriona şalına sımsıkı sarılarak yüzünü öne doğru çevirdi. Dolgun dudakları insanı baştan çıkaran bir somurtkanlıkla kıvrıldı. Ancak Simon'ın kaderinde onun küskünlüğünden doğacak bir huzur yazılı değildi. Virajı alırken araba aşağıdaki vadiye doğru eğiliverince, genç kızın dudaklarından keskin bir çığlık koptu.

Kuzey İskoçya yerlileri tarafından yağmalanma pahasına da olsa, Simon atları durdurmak için dizginleri çekti. Araba tam anlamıyla durmadan önce, Catriona olduğu yerden atlayarak, uçurumun kenarına doğru koştu.

Zayıf görünümü uzaktaki karlı tepelerle çerçevelenmişti. Görkemli kayalıklardan esen rüzgâr, vadiyi karın soğuğunu sürükleyen bulutlarla kaplıyordu. Batıdan gelen

altın rengi güneş ışınları, kar tanelerinin üzerinde altın parçacıkları gibi yansıyarak ışıldıyordu. İnsan kulağının duymadığı bir melodiyle, âşıklar gibi ahenkle dans ediyorlardı.

Simon'nın bitkin gözlerini bile etkileyecek kadar muhteşem bir manzaraydı. Ama uçurumun kenarında durmuş, başını yağan karı karşılar gibi gökyüzüne doğru kaldıran Catriona'nın mest olmuş halinin görüntüsü kadar muhteşem değildi. Rüzgârın kuvvetli parmaklan genç kızın topuzunu çözmüş ve tokasını uçurup, saçlarının ışıldayarak yüzüne ve omuzlarına savrulmasını sağlamıştı. Ancak rüzgâr zarif omuzlarının asaletini ve dimdik duruşunu etkileyememişti. Sanki ahırdaki küçük bakımsız Kelt prensesi en sonunda ona layık olan krallığını bulmuş gibiydi.

Güve yemiş şalına sanki kürklü bir etole sarılır gibi sarılarak genç adama döndü ve yürek eritici bir gülümsemeyle, "Ah, Simon, bu senin de gördüğün en muhteşem şey değil mi?" dedi.

"Hayır," diye onun duymayacağı kadar kısık bir sesle fısıldadı genç adam.

Simon'ın coşkudan yoksun hali, genç kızı yıldırmamıştı. Yüksek sesle gülerek, uçuruma doğru döndü ve kollarını o kadar geniş açtı ki sanki tüm dünyayı içindekilerle birlikte kucaklayacakmış gibiydi.

Genç adam hariç.

Temiz dağ havasının ciğerlerini doldurmasına rağmen, Simon birden nefessiz kaldığını hissetti. Başını döndüren şeyin arabanın durduğu yükseklikten değil de, gökyüzü, yeryüzü ve kalbine dair derin bir denge değişiminden kaynaklanabileceğinden korkuyordu.

"Manzaraya hayranlığına bir son versen iyi olur, neredeyse kıçım donacak," diye genç kızı çağırırken, niyetinden de fazla kabalaşmıştı.

Kar taneciklerinin ve güneş ışınlarının doldurduğu gökyüzüne doğru son bir kez özlemle bakan genç kız isteksizce arabaya doğru yürüdü. Beceriksizce arabaya tırmanırken, ona yardım etmeye bile yeltenmeyen Simon'a yan yan baktı. Genç adamın yanma oturduğunda ince vücudu ısı yaymaya başlayınca, Simon gözlerini ileriye doğra dikti ve viski şişesini kavradı. Sonunda viskinin bile işe yarayamayacağı kadar güçlü bir susuzluğa teslim olmaktan korkuyordu.

O

Gece bastırırken, kar da yoğunlaşmış ve Catriona'nın saçlarını beyaz bir tüy gibi karla kaplamıştı Dondurucu ayazın soğuğundan çok Simon'ın anlaşılmaz derecede buz gibi ifadesinden üşüyen genç *kız,* şalını başına kadar çekerek, ondan uzağa *oturdu*. Onu ısıtan Simon'ın sıcaklığı ve pervasız çekiciliği olmayınca, genç kız kısa bir süre sonra kontrol edemediği bir titremenin pençesine düşmüştü.

Karanlık yoğunlaşmıştı, ancak görünürde ne bir han, ne bir kulübe ve ne de sığınabilecekleri bir ahır vardı. Simon gizlice genç kıza baktı, sonra içinden küfür

ederek atların dizginlerine asıldı ve yoldan çıkarak orman yoluna saptı.

Genç adam sessizliği bozmadan, ateş yakmak üzere, birkaç kucak dolusu çalı çırpı topladı. Ağacın altındaki otların üzerindeki kar tabakası daha inceydi, bu yüzden atları otlamaları için ağacın yanma bağladı. Catriona ise bir sahanda onlar için patates közledi ve kurutulmuş etten bir parça da Robert the Bruce'a verdi.

Buharı tüten patateslerini elleriyle yerlerken, Simon nihayet konuştu. "Haydi, biraz şu aziz ağabeyinden bahset."

Onunla tekrar konuştuğu için rahatlayan genç kız bir yandan da seçtiği konudan hiç hoşlanmamıştı. Gergin bir kahkaha attı. "Ah, Connor'ın aziz olmadığı konusunda seni temin ederim. En azından delikanlıyken öyle değildi. Benden beş yaş büyüktü ve saçımın örgüsünü çözmek, bebeğimi hedef tahtası olarak kullanmak ya da yatağıma fare koymak gibi fırsatları hiç kaçırmazdı."

"Onu çok mu seviyordun?"

"Tüm kalbimle," diyerek onayladı özlem dolu bir gülümsemeyle. "Acımasızca sataşsa da, bana kim yan baksa ağzını burnunu dağıtırdı."

Simon bacaklarını uzattı ve dirseğine dayandı. Gölgede kalan gözlerini okumak güçtü. "Gitmene izin vermek onun için zor olmuştur."

"Sanırım başka şansı olmadığını biliyordu. Annemle babam... kırmızı üniformalılar tarafından katledildiğinde, beni uzağa göndermemesi için çok yalvardım ve ağladım. Ama o gözyaşlarımı silerek bana cesur olmam gerektiğini söyledi. Ve savaşabildikleri zaman Kincaid'lerin asla ağlamadığını. Güvenli olduğunda gelip beni eve götüreceğine dair söz verdi."

Simon kaşlarını çattı. "Bunun yerine seni mi çağırdı? Söz verdiği gibi gelip götürmek yerine."

Genç kız birden patatesinin son kırıntılarını kömür kaplı kabuğundan çıkarmayla ilgilenir oldu. "Peki, *senin* kardeşin nasıl birisiydi?"

Genç adam omzunu silkti. "Hayli çekilmez. Babamız benim görüntüme bile katlanamıyordu ama yine de Richard sanırım beni, yaşlı adamın sevgisini paylaşacağı bir tür rakip olarak gördü. Asıl mirasçının kendisi olduğunu ve benim de bir piçten başka bir şey olmadığımı her fırsatta hatırlatırdı. Babam beni evine kabul ettiğinde, Richard on iki yaşındaydı. Dukalık malikânesine ilk geldiğimde, en sevdiği oyun beni evin ücra bir köşesine götürüp yolumu bulamayacağımı bile bile orada bırakmaktı."

Simon'ı, ağabeyi onunla dalga geçerken, labirent gibi koridorlarda korkuyla dolaşan küçücük bir çocuk olarak hayal edince, Catriona'nın içi acıdı. "Ondan nefret etmiş olmalısın," dedi usulca.

"Hemen hemen taptığım kadar." Simon patatesinin kabuğunu bıçağının ucuna takarak ateşe attı. "Ama işler zaten tahmin edildiği gibi yürümedi. Öldüğü için babamızın tek oğlu ben kaldım." Kamp yatağının altındaki yarı boşalmış viski şişesini aldı ve havaya kaldırdı. "Her yerdeki kayıp kardeşlere..."

Catriona, "Kayıp kardeşlere," diye tekrarladı. "Her neredeyseler," diye ekledi gözlerini yere indirerek.

O

Simon bacağını öne doğru esneterek başını gökyüzünü incelemek için geriye attı. Kar durmuştu ve bulutların oluşturduğu perde aralanarak yıldızların ışıltılarını meydana çıkarmıştı. Yıldızların yanıp sönen ışıkları kanını kaynatacak derecede keskindi.

Birinci şişeyi deviren genç adam ikinci viski şişesine başlamıştı, ancak aşina olduğu uyuşukluk hali gitmiş ve yerini kalbine saplanan bir acıya *terk* etmişti. Bedeni sarhoştu, ama zihni acı verecek derecede ayıktı.

Bakışlarını Catriona'ya çevirdi Genç kız üst üsle örttüğü battaniyeleri ateşin diğer taratma doğru çekmiş ve hemen uykuya dalmıştı. Belki de kendini ona karşı hissettiklerinin sadece şehvet olduğunu kabul etmek için geç değildi. Umutsuzca istediği bir şeyi alamamasına karşı vücudunun verdiği tepkiye karşı kalbinin oynadığı insafsızca bir oyundu sadece.

Başını salladı. Sahte bile olsa bir eş almaması gerektiğini bilmesi gerekirdi.

Cazibesini başka erkekleri karılarını baştan çıkarmak için kullansa daha iyi olacaktı.

Catriona yerinde dönerek bir kolunu bekâretinden ve kalbinden bile daha üzenle koruduğu işlemeli valizinin üzerine attı.

Açık viski şişesini bir kenara koyan Simon, bir suikastçı kadar sessizce kalktı ve ateşin etrafından yürüyerek genç kızın yanında durdu. Çatırdayan ateşe rağmen, güzel burnu soğuğun etkisiyle hâlâ pespembeydi. Şu anda giysilerini çıkarıp battaniyelerin altına girerek bedeninin sıcaklığıyla genç kızı ısıtmayı her şeyden daha fazla istiyordu Genç kızın tutkuyla... zevkle... arzuyla yanmasını sağlamak isterdi. Battaniyenin altında beden bedene ve kalp kalbe yapılan ebedî dansın güzelliğini neredeyse hissedebiliyordu.

Donduran soğuğa rağmen yanma hissiyle, titreyen elini çenesine götürdü.

Genç kızın yanında diz çökerek, valizi nazikçe onun kolundan aldı. Bir an tereddüt ettikten sonra, ceketini çıkarıp genç kıyın üzerine örttü.

Catriona deniz ve karamel karışımı erkeksi ve baştan çıkarıcı bir kokuyu soludu, sonra da zevkle iç geçirdi. Gözlerini açınca Simon'ı ateşin diğer tarafında sadece gömleğiyle çömelmiş olarak buldu. Saçları ateşten yansıyan ışığın altında yeni basılmış altın gibi ışıklıyordu. Bakışlarını üzerine örtülmüş olan ceketine çevirdi.

Dudakları uykulu bir gülümsemeyle kıvrıldı. Genç adam her ne kadar inkâr etse de, o kaslı bedenin içinde atan kalp soylu bir beyefendiye aitti. Uykulu bir şekilde gözlerini kırpıştırdı ve sonra hayranlık dolu bakışlarını ona doğru çevirdi.

O beyefendi, açık valizinin yanma çömelmişti. O beyefendi, Covent Carden'daki

bir yankesici soğukkanlılığıyla valizini karıştırıyordu. O beyefendi, genç kızın iç çamaşırlarını ateşe doğru tutarken şehvetle kaşlarını kaldırmıştı, O beyefendi, değerli giysilerini dikkatsizce bir kenara fırlatarak genç kızın en değerli ve kişisel eşyalarına sinsi, açgözlü ve hırsız elleriyle dokunuyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Catriona sanki bir yanı tutuşmuş gibi üzerindeki battaniye yığınını bir kenara fırlatıverdi. "Yapma!" diye bağırarak ormanın sükûnetini bozdu.

Simon, eli gül ağacı kutunun kapağının üzerindeyken donup kaldı. Diğer eliyle kutuyu altından kavrayarak ağır ağır ayağa kalkarken, genç kıza ihtiyatla baktı.

"Yapma," diye bu kez daha yumuşak bir tonla tekrarladı genç kız. "Lütfen."

Kısılmış gözlerinin arasından onu incelerken, istediğini alacağı konusunda ne kadar emin olduğunu gösterir gibiydi "Ne saklıyorsun bakalım, benim akıllı, küçük Cat'im? Çeyizinden daha değerli olan safir bir gerdanlık mı? Belki de âşığından bir mektuptur."

Genç kız ona doğru bir adım attı, sonra vahşi bir hayvana yaklaşır gibi ihtiyatla yaklaştı. "Onu bana ver, lütfen. O benim." Ani bir hamleyle kutuyu kapmaya çalıştığında, genç adam rahatlıkla uzanamayacağı kadar yükseğe kaldırıverdi.

"Artık değil. Artık o benim oldu."

Boy avantajının oolmadığının ve fiziksel güç kullanarak kutuyu ondan alamayacağının farkına varan genç kız, kollarını göğsünde kavuşturarak öfkeli gözlerle dik dik baktı. "Buna hakkın yok."

"İşle burada yanılıyorsun, sevgilim," Eğer genç kızın yüreğini elinde tutuyor olmasaydı, Catriona yönelttiği çarpık gülümsemesini çekici bulabilirdi. "Her türlü hakkım var. Yoksa evli olduğumuzu unuttun mu? Senin olan her şey bana ait."

Kutunun kapağını işkence eder gibi bir santimetre kaldırıp genç kızın tepkisini kirpiklerinin arasından süzerken, Catriona onu dehşetle izliyordu.

Amacının sadece sataşmak olduğunu genç kız oldukça geç fark etti. Kapağı bırakıp ve kutuyu genç kıza uzattığında genç kız onu almak için öfkeyle atılmıştı bile. Elinin tersi kutunun köşesine çarpınca onu elinden kaçırarak yere düşürdü. Kapak açıldı ve ne mücevher, ne hisse senedi ne de aşk mektupları... sadece yazıları kaybolmaya yüz tutmuş, sararmış yapraklı ve eskimiş gazete kupürlerinden oluşan kâğıtlar çevreye savruldu.

Genç kız bir tepki veremeden, Simon çömeldi ve en yakındakini aldı. Genç kızın özene bezene katladığı kâğıdı hiç umursamadan açtı.

Genç adam yazıları uçmuş gazete kâğıdına göz gezdirirken, neye baktığını çok iyi bilen Catriona başını önüne eğdi. Yetenekli bir sanatçının eliyle çizilmiş bir resimdi bu. Devasa savaş gemisinin güvertesinde duran genç bir adamın resmiydi. Zafer kahramanlarını karşılamak üzere oraya gelen kalabalığı selamlamak için elini havaya kaldırmıştı. Dudakları sıcakkanlılıkla gülümsüyordu ve parlayan gözlerinde ne alaycı ne de hor gören bir ifade vardı.

Simon resmi ve makaleyi bir süre inceledikten sonra yere düşen bir avuç dolusu

kâğıt destesine uzandı. Parmağıyla her bir sayfayı çevirirken, çenesi daha sertleşmiş ve gözleri daha da okunmaz hale gelmişti.

Bunlar çapkınlık hikâyelerini yazan iğrenç skandal sayfaları değildi. Trafalgar Savaşındaki kahramanlığını anlatan *Times* ve *Morning Post* gazetelerindeki saygın makalelerdi. Catriona onları kelime kelime ezberlemişti.

Simon sonuncusunu da elinden bırakarak ağır hareketlerle doğruldu. Genç kız onun suçlayıcı bakışlarının ağırlığını üzerinde hissedebiliyordu.

"Bana yalan söyledin, değil mi?" diye sordu ama sözleri soru niteliğinde değildi. "Namussuz ve açgözlü bir paralı asker olduğum için beni seçtiğini ve bu nedenle az çabayla çok kazanmayı reddedemeyeceğimi söylemiştin."

Genç kız çenesini dikleştirerek, kendini onun bakışlarıyla yüzleşmeye zorladı. "Bu doğru, değil mi?"

"Evet, doğru. Ama o gün hapishaneye bunun için gelmedin. Geldin çünkü bu adamı arıyordun." Parmağıyla soğuk zemine fırlatılmış olan kendi yakışıklı resmini işaret etti. "Bu... bu... sahtekârı!"

Catriona, "O sahtekâr değil!" diye haykırdı. "O sensin!"

Simon başını salladı. "Ah, hayır. Ben asla o olmadım. Hatta öyle birisi hiç var olmadı."

"Oldu. Bir zamanlar.ʼ Catriona'ran hem sesi hem de elleri hırstan titremeye başlamıştı. "O hayatını riske atarak ülkesini Fransızlara karşı savunan bir adamdı. Bir daha asla canlı olarak İngiltere kıyılarına dönmeme ihtimalini bile bile *Belkisle'a* bindi. Bir nişancının tüfeğini doğrulttuğu kaptanın tehlikede olduğunu fark edince, hayatını hiçe sayarak kendini onun önüne attı. Kendini onun için kurban etmeye..."

"Tökezledim!"

Simon'nın bağırması açık alanda tabanca patlamış gibi bir ses çıkarmıştı. Yankısı geçince, ortalıktaki tek ses ateşin çıtırtısıydı.

Catriona, "Ne?" diye fısıldadı.

Simon, "Tökezledim," diye tekrar etti üst dudağını bükerek. "Soylu bir şekilde kendimi kaptanımın hayatı için feda etmeye çalışmıyordum. Top mermilerinden biri kafamı uçurmadan önce o lanet olası cehennemden kurtulmaya çalışıyordum. Kaderin zalim cilvesiyle kendimi bir anda Fransız gemisinden, kaptanın üzerine doğru açılan ateşin önünde buldum." Hâlâ acı veriyormuş gibi parmaklarıyla alnındaki yara izini ovuşturdu. "Eğer halata takılıp mermilerin önüne doğru tökezlemeseydim, o şimdi ölmüş olurdu ve kimse de beni bir kahraman olarak karşılamazdı."

Catriona, "Tökezledin mi?" diye aptal aptal tekrar etti.

"Bu doğru. Savaştan bir hafta sonrasına kadar bilincim yerine gelmedi ve uyandığımda sözüm ona *fedakârlığım* tüm donanmaya yayılmıştı. Gözlerimi açtığımda, kaptan askılı yatağımın ayakucunda durmuş ışıl ışıl gözlerle bana bakıyordu. Eğer ben olmasaydım kaderinin *Victory'deki* Nelson ile aynı olacağını

söyledi. İngiltere topraklarını koruma yiğitliğim gösterdiğim için, Kral'ın bizzat şövalye nişanı vermek üzere beklediğini, bana o haber verdi."

Catriona, "Oradaydım" diye ondan çok kendi kendine fısıldadı. "O gün limandaydım. Ross amcaya tüm aileyi gezintiye çıkarması için yalvardım, böylece *Belleisle*'ın limana girişini izleyebilecektik. Georgina gün boyu uyukladı ve Alice de hepimizle birlikte arabaya tıkılmaktan nasıl nefret ettiğini söyleyip şikâyet etmekten başka bir şey yapmadı. Beni, kocaman ve sakar ayağımla etekliğinin astarını kirletmekle suçladı durdu. Ama aldırmadım."

Simon, genç kızın itirafı kendisininkinden daha acıklıymış gibi onu süzüyordu.

Genç kızın dudakları, belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ülkesini yağmacıların istilasından kurtaran genç bir prens gibi, güverteden inerken üniformanın içinde ne kadar yakışıklı göründüğünü asla unutmayacağım. Kalabalık, ismini haykırıyor ve tüm güzel kızlar yoluna güller atıyordu.

"Ross amca beni durdurmaya çalıştı ama arabadan atladım ve kaldırımdaki güllerden birini kaptım. Önümden geçerken gülü sana verdim ve sen de aldın. Bana gülümsedin ama beni görmediğini biliyordum. Gerçekten. Ben sadece kalabalığın arasındaki herhangi bir surattım."

Simon, "Bir aptal demek istedin," dedi sertçe. "Savaşta yüzlerce kahraman vardı ve çoğu da gerçekti. Ne cehenneme beni seçtin?"

"Bilmiyorum! O gün ahırda üniformanın içinde çok saygın ve yakışıklı görünüyordun, özellikle de Alice'e karşı beni koruduğunda. Sanırım kendimi inandırmıştım, beş yıl önce senin gibi bir destekçim olsa..." En büyük sırrını söyleyemeyen, genç kızın sesi birden kesiliverdi.

Genç adam, "Ne?" diye bağırdı saygısızca. "Annen ve baban katledilmeyecek miydi? Ağabeyin seni uzağa göndermek zorunda kalmayacak mıydı? Senin için kırmızı üniformalılarla savaşacağımı mı sandın? Beyaz atımla fırtına gibi gelip seni terkisine attığım gibi hiç kimsenin seni incitemeyeceği, hor görmeyeceği ve kalbini kırmayacağı bir yere götüreceğimi mi sandın?" Omuzlarını ağaca doğru yasladığında, genç kızın hiç görmediği kadar yakışıklı ve insafsız görünüyordu. "Anlamadın mı, sevgilim? Ben saçma sapan bir İskoç peri masalının asil kahramanı değilim ve hiç olmadım. Ben Robert the Bruce ya da Prens Charlie değilim.
Ben korkakların en beteriyim ve artık bunu sen de biliyorsun. Asıl ihtiyacın oían yatağında bir erkek iken, yastığının altında o aptal makalelerle uyumaya bir son ver."

Simon'nın küçümseyen bakışlarına katlanamayan Catrîona dizlerinin üzerine çökerek, yerde kalan makaleleri toplarken yırtmamak için olağanüstü bir çaba gösteriyordu.

Simon aralarındaki mesafeyi iki adımda kat ederek, omuzlarından tuttuğu gibi onu ayağa kaldırdı. Gözlerinde alay yoktu, tutkuyla parlıyorlardı. "Lanet olsun, Catriorna! O kâğıtların ne saçmaladığı önemli değil. Ben kahraman değilim!" Pozisyonlarını değiştirerek genç kızı ağaca doğru yasladı ve onu ağaçla sert vücudu

arasına hapsetti. Genç adamdan yayılan tehlike kokusu, nefesindeki viski kokusunu bile bastırmıştı.

"Ne yapacaksın, Simon?" diye fısıldadı, meydan okuyan gözlerine aynı bakışlarla karşılık vererek. "Sadece kötü birisi olduğunu kanıtlamak için kendi karına tecavüz mü edeceksin?"

Genç adamın dudakları onunkilere doğru alçalmadan önce kalbi deli gibi çarpan Catriona'nın sadece titrek bir nefes alabilecek ve genç adamın gözlerindeki azgın derinliği görebilecek kısacık bir anı oldu. Dillere destan âşık, maharetli dilli, baştan çıkarıcı Simon Wescott gitmiş ve yerini Londra'nın misafir odalarından çok yabani ormanlara uyum sağlayabilecek bir barbara terk etmişti.

Eğer bu öpüşüyle genç kızı korkutmayı düşündüyse, hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Genç kız artık o makaleleri kutuya şefkatle koyan romantik çocuk değildi. Dehşetle çığlık atarak ondan kurtulmaya çalışmak yerine, ellerini genç adamın ipeksi saçlarının arasından geçirerek ensesinde kenetledi ve aç dilini ağzının derinliklerine sokmasına izin verdi. Genç adamın ateşli taarruzuna duygularıyla karşılık vererek, dudaklarını, kalbini ve ruhunu ona sundu.

Genç adamn onun davetine boğuk bir iniltiyle yanıt verdi. Sanki kendisi Yuvarlak Masa Şövalyeleri'nden Percival ve genç kız da Kutsal Kâse'ydi. O dudakları kana kana, tekrar tekrar öptü. Onu öpmekten bir an bile vazgeçmeden, bir kolunu genç kızın kalçalarının altına kaydırarak bacaklarını iki yana açtı ve ta ki kendi sert sıcaklığı genç kadının merkezini bulana kadar onu kaldırdı,

Catriona onun ağzının içinde nefes nefese kalmıştı. Bu yabancı olduğu, ama bir o kadar da baştan çıkarıcı olan talepkâr baskı, genç kıza, Simon'ın bir öpücükle yetinmeyeceği konusunda uyarı niteliğindeydi. Çok daha fazlasını istiyordu. Onun kendisinden daha güçlü olduğunu biliyordu. Ama bir koluyla onu kaldırırken, diğeriyle de eteğini yukarı toplayarak elini altına sokacak kadar güçlü olduğunu fark etmemişti. Kızgın avuçları genç kızın soğuk bacaklarına süzüldü ama orada durmadı. Bu gece genç kızın zevkinin değil, kendi zevkinin peşinden koşacaktı. Bu amcasının evindeki lüks yatak odası, hatta Gretna Green'deki hanın daracık yatağı değildi. Genç adam vermek için değil, almak için gelmişti.

Parmakları varış yerine ulaştığında, genç kız çoktan kabarmış, aralanmış ve arzudan ıslanmıştı. Delicesine baştan çıkmıştı. Genç adam ona ün kazandıran nezaketinden ve inceliğinden yoksun bir şekilde, iki parmağını hoyratça genç kızın içine soktu. Genç kızın cansız çığlığını duyup ipeksi teninin parmaklarının çevresine sarsılmasını hissettiğinde, Simon da onun kadar şaşırmıştı.

Bir küfür savurarak onu öyle beklenmedik bir şekilde bıraktı ki genç kız düşmemek için arkasındaki ağacın gövdesine sarılmak zorunda kaldı.

Sanki genç kızın amacı bal dolu bir çanakla onu tuzağa düşürmekmiş gibi, Simon aceleyle ondan uzaklaşırken göğsü inip kalkıyordu.

"Ne yapmalıyım, Catriona? İyi birisi olduğuma inanarak, *beni* iyi yapamayacağını kanıtlamak için daha ne kadar ileri gitmem gerekiyor?"

Bunu dedikten sonra eğildi ve yerdeki gazete sayfalarını avuçlayarak ateşe attı.

Catriona, "Hayır!" diye küçük bir çığlık atarak öne doğru atıldı.

Ama çok geç kalmıştı. Köşelerinden tutuşan makale ve resimler çoktan alev almıştı.

Catriona uzunca bir süre orada öylece durup çocukluk dönemine ait tüm hayallerinin yanıp kül olmasını izledi. Nihayet genç adama bakmak için başını kaldırdığında, gözleri dolu dolu olmuştu. "Haklısın, Simon. Korkaktan bile betersin. Kimden daha çok korktuğunu bilmiyorum ama. Kendinden mi... yoksa benden mi?"

Hıçkırığını bastırmaya çalışarak döndü ve ormanın içine doğru kaçtı.

O

Catriona'nın koşarken ve çalılıklarda çıkardığı sesler kaybolurken, Simon yumruklarını sıkmış bir şekilde orada öylece durdu. Onun peşinden gitmek zorunda olduğunu biliyordu. Bu, her saygın erkeğin yapacağı bir şeydi.

Ateşin yanına çöktü ve yarısı boşalmış viski şişesini dudaklarına götürdü. Yeterince viski ve biraz da şansla bu gece yaşanan kahrolası olayları hatırlamazdı bile. Duygusal hâzinesini mahvederken, onu izleyen Catriona'nın gözlerindeki hüzünlü bakışları ve yanaklarına doğru süzülen yaşlan unutabilirdi belki.

Ama elinin altında titrediği ve cılız bir sesle haykırdığı anı ki Catriona'nın o anda genç adamdan iğrenmesi ve onu ayıplaması gerekirdi unutmak için ne kadar içse de faydası olmayacağını gayet iyi biliyordu.

Ateşe uzandı ve yanmış kâğıt parçasını çıkardı. Parmak uçları yanmıştı ama umursamadı. Yakışıklı genç subayın Londra limanına varışına ait başka bir fotoğraftı ve yara bandajı ise fetihten gelen bir savaşçının alnını süsleyen defne yaprağı gibi kaşını süslüyordu.

O gün onu limanda bekleyen tek kadın Catriona değildi. Geçmişine ait bir başka hayaleti gördüğünü hiç kimseye söylememişti. Nazik gülüşü dudaklarında donmuş, hissettiği şokun etkisiyle uyuşmuş olmasaydı, Catriona'yı mutlaka tanırdı.

Simon, ne kadar uzun ve ne kadar dikkatle o yüzü incelerse incelesin, fotoğraftaki adam hâlâ bir yabancıydı. Buruşturup tekrar ateşin içine attı. Viskiden bir yakıcı yudum daha alarak kâğıdın kül olmasını izledi.

Catriona'ya karşı tamamıyla dürüst davranmamıştı. O da neredeyse genç kız kadar gazetelerde onun hakkında yazılan yalanlara inanmayı öyle çok istemişti ki. Onurlu bir adam olabileceğine inanmayı istemişti. Birlik komutanının hayatını korumak için kendi hayatını sunabilecek tarzda bir adam olmayı... Babasını gururlandırabilecek tarzda bir adam olmayı... Asil prensler ve zafer kahramanları hayal eden genç ve güzel kızların yoluna döktüğü güllere layık bir adam olmayı...

Londra'ya ilk gelişinde, kendini belki de yanlış hatırlıyor olduğuna inandırmaya bile çalışmıştı. Belki de sallanan geminin güvertesinde bir yerde, burnunu yakan barut kokusuyla boğulmak üzereyken ve top ateşinin kulaklarını çınlattığı kısacık bir an boyunca, kendi hayatı ve kaptanınki arasında bir seçim yapmak zorunda kalmıştı. Ama bu efsaneyi gözünde canlandırmak istediğinde, kandıramayacağı tek kişinin kendisi olduğunu fark etmişti.

O bir kahraman değildi. O Catriona gibi bir kadının kendisine verdiği gülün bir yaprağı kadar bile değeri olmayan, korkak bir piçti.

Dirseğine dayandı, göremeyecek, düşünemeyecek ve neden içtiğini bile hatırlayamayacak kadar içmeye kararlıydı.

O

Catriona ne kadar hızlı koşsa da, kendi aptallığından yeterince uzağa kaçamıyordu. Boğuk bir hıçkırık boğazına takıldı. Ondan uzaklaştığı sürece, nereye gittiğini bile önemsememişti.

Hayatının beş yılını hiç var olmamış bir adamı severek harcamıştı. Kolalı üniformalar içindeki yakışıklı gence âşık olmuş ve o gencin sadece bir yanılsama olduğunun ve üniformanın bir terzinin mankeninde de aynı şekilde durabileceğinin farkına varmıştı. Gözlerinin muzip ışıltısı ve omzundaki apoletin pırıltısı genç kızı kör etmiş olmalıydı. Şimdi ise, onu kör edecek gözyaşlarından başka bir şeyi kalmamıştı.

Yaralı alnını soğuk bezle kompres yapmak, yaraları iyileşinceye kadar onu çorbalarla beslemek, içten ve vazgeçilmez bir duyguyla onu sevmek gibi onunla ilgili sayısız fanteziyi nasıl kurduğunu hatırlayınca son derece utanmıştı. Peki ya kendi elini öperek sanki dudaklar ona aitmiş gibi davranırken ve günlüğünün sayfalarında Catriona Wescott ve Bayan Wescott imzalarına çalışırken saatler harcamasına ne demeliydi?

Kaptanı mermiden isteyerek kurtarmamış olmasını affedebilirdi ancak kasıtlı olarak kalbini kırmaya çalışmasını affedebileceğini hiç sanmıyordu. Gerçeği inkâr ettiğini, genç adam onu her öptüğünde fark etmişti.

Ormanda koşarken yüzüne çarpan çalı çırpı yanağını acıtmış, çizmeleri yarıya kadar karın içine batmıştı. Fındık ağacının pençelerinden kaçmak için eğilirken kara yosunları ve benekli mantarlarla kaplı kayalık tepeden aşağı indi. Soluklanmak üzere durmak zorunda kalmasaydı, Kuzey iskoçya'nın en yüksek noktasına kadar koşabilirdi.

Kavak ağacının düz gövdesine sarılarak ciğerlerini buz gibi soğuk havayla doldurdu. Uzaklarda bir yerlerde bir derenin kayalardan çağlamasını duyabiliyordu. Sadece birkaç saniye hareketsiz kalınca hem takatsizlikten hem de soğuktan titremeye başladı. Simon'ın ceketine sarılmış olmayı dilemek çok kolaydı.

Ve hatta daha da kolayı, onun güçlü, sıcak kollarıyla sarılmış olmayı dilemekti.

Tekrar hareketlenip dimdik bayın tırmanarak güçlükle ilerledi. Tırnakları taşlı topraktan fışkıran ağaç köklerine saplanıyordu.

Tepenin en yüksek noktasına geldiğinde kendini, sadece dimdik ve derin olan korkunç bir uçurumun kenarında sendeler vaziyette buldu. Kollarını çılgın gibi uzatarak ulaşabileceği mesafenin dışında olan ağacın dalına tutunmaya çalıştı. Uçurumun kenarı ağırlığını kaldıramadı ve aşağıda akan buz gibi çağlayanın içine düşerken boğazından tiz bir çığlık koptu.

Soğuk, keskin pençelerini acımasızca genç kıza geçirmişti. Ürkütücü bir an boyunca genç kız ne çığlık atabildi ne soluk alabildi ne de düşünebildi.

Yaz aylarında muhtemelen ağır ağır akan dere, dağlardaki K^aarın erimesiyle şimdi oldukça kabarmıştı. Catriona yüzeye çıktığında tükürerek, öksürerek nefes almaya çalıştı. Akıntı yönünde yol alıyor olmalıydı.

Açık denizdeki bir mantar tıpa gibi batıp çıkarken, başını geriye atarak bağırdı. "Simon!"

Genç adam onun kahramanı olmak istemiyor olabilirdi ama o genç kızın sahip olduğu tek şeydi. Yalnız olduğunda ona sarılmamış mıydı? Üşüdüğünde onu örtmemiş miydi? Amcasının, Alice'in ve Eddingham'ın karşısında ondan yana olmamış mıydı?

Tekrar bağırmak üzere ağzını açtı ama sadece çaresiz bir soluk alabildi, sonra ağırlaşan eteği onu suyun altına çekti ve akıntının acımasız kollarında sürüklendi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sımon! Yardım et, Simon! Lütfen!

Simon, kalbinin güm güm atması ve kulaklarında hâlâ çınlayan yardım çığlığıyla birden doğruldu. Başını yana eğerek dinledi ama duyabildiği tek şey sincapların sesiyle, kendi boğuk nefesiydi. Eliyle çenesini ovuştururken aklı o sesteydi.

Rüya görmüş olmaydı.

Rüyalarının ne kadar canlı olduğunu Tanrı bilirdi. Bir anlığına babasının evindeki labirentte sersem gibi dolaşan bir çocukken, sonra birden büyümüş olurdu. Karanlık koridorda bir an annesinin uzun etekli halini görüverir ve sonra da kahkahasını duyardı. Ama onu takip etmeye çalıştığında, bacakları attığı her adımda kısalıverir ve kısa süre sonra kendisini yine yapayalnız bulurdu.

Sabahın erken saatlerinde, genç adam nihayet köşeyi dönmüş ve Catriona'nın titreyen hayaletiyle yüz yüze gelmişti. Genç kızın, ona doğru yalvarır gibi uzanan ellerindeki gül yapraklan solgun parmaklarının arasından kan gibi akıyordu.

Ürpererek silkindi, yavaşça ayağa kalkarken bacakları soğuktan o kadar çok gerilmişti ki gıcırdamamalarına şaşırdı. Ateş geceleyin sönmüştü ve ağzında kül tadı vardı. Boş viski şişesi, sanki kızgınlıkla fırlatılmış gibi birkaç adım ötede, yerde duruyordu. Soluk güneş ışınları yüzüne vuruyor ve başının zonklaması kalbinin atışlarını gölgede bırakıyordu.

Başını ellerinin arasına koyarak inledi.

Sızlanan bir miyavlama ona yanıt verdi.

Başını kaldırdı ve boş battaniye yığınının yanında duran Robert the Bruce'un kafesine baktı. Ürpermişti. Catriona onu ardına bile bakmaksızın terk etmiş olabilirdi, ancak lanet kedisini asla terk etmezdi. Eğer önceki gece, aklı tamamen yerinde olsaydı, onun ormana doğru kaçmasına asla izin vermezdi.

Çevresinde döndü, kızarmış gözleriyle ağaçları ve çalılıkları inceledi. "Catriona!" diye seslendi. "Tatlım, neredesin?"

Rüzgâr çam ağaçlarının sallanan dallarının arasından fısıldıyordu, ama bu fısıltıdaki gizem ona bir şey anlatmıyordu. Belli belirsiz hatırladığı kadarıyla, genç kızın gözden kaybolduğunu sandığı yöne doğru yürüdü, ancak hüzünlü bir mırlama sesi onu durdurdu.

Küfretti ama yine de, Catriona'nın ondan bunu bekleyeceğini bildiği için, geri döndü. Kısa bir süre sonra Robert the Bruce'u uzunca bir deri parçasıyla ağaca bağladı, böylece kedi biraz olsun özgür kalabilecekti. Derinin uzunluğu, herhangi bir tehlikeye maruz kalırsa ağaca tırmanmasına izin verecek ölçüdeydi. Ağzı kuru etle dolu olan kedi, ona suçlarcasına baktı.

"Bana öyle bakmayı kes," diye emretti dik dik bakarak. "Kısa zamanda hanımını bulacağım ve yine seni şişko bir çocuk gibi şımartacak."

Kediyi kahvaltısıyla baş başa bırakıp ağaçların içine *daldı.* Her seferinde kafatasının çatlayıp ikiye yarılacak gibi olduğunu hissetse de, birkaç adımda bir durup Catriona'nın adını bağırıyordu. Büyük bir olasılıkla genç kız onu cezalandırmak için duymazlıktan geliyordu. Genç adam bunu hak etmemiş sayılmazdı. *Kadınlarla* münasebetlerini her zaman şefkatli ve nazik bir çizgide tutmakla övünen bir adam olarak, dün gece tam bir pislik gibi davranmıştı.

Bir önceki günün kış soğuğunu telafi edercesine, sabah bahar havası vadeder gibiydi. Batıdan esen ılık rüzgâr, çıplak ağaçların dallarındaki küçücük tomurcukları okşayarak Simon'ın saçlarını dalgalandırıyordu. Dimdik tepenin üzerine geldiğinde ensesindeki tüyler diken diken oldu. Çam ağaçlarından bile daha eski gözler tarafından izleniyor olduğu duygusuna kapılarak arkasına baktı. Takip ediliyor olduğunu hissetmesine karşın, kendini hayatı boyunca hiç bu denli yalnız hissetmemişti.

Kâbusunun onu uyanıkken de etkisi altına aldığını düşünmeye başlamıştı. Uzakta uçuşan etekler görmeyi ve bir kadın kahkahası duymayı bekler vaziyetteydi. Daha korkunç olanı da, Catriona'ya yaklaşacağı yerde uzaklaşma olasılığıydı. Kamp yerine dönmek için arkasına döndü. Ama ormandaki açık alana dökülerek derin ve karanlık bir havuz oluşturan çağlayandan gelen zayıf ses ilgisini çekti. Havuzu oluşturan berrak su, uzak bir köşedeki *kayadan akan doğal bir şelaleden geliyordu.*

Dizlerinin üzerinde yere çömelen Simon, burada fazla oyalanmaması gerektiğinin bilincindeydi. Sadece ağzını yıkayacak ve kafasındaki bulanıklığı yok etmek için başını ıslatacaktı.

Buz gibi suyu avuçlayarak yüzüne çarptığında soğuğun keskin acısını hissetti. Sakallarının gölgelediği çenesi, bitkin görünüşlü yanakları ve umutsuz, kanlı gözleriyle havuzun içinden ona bakan adam, Catriona'nın gazete kupürlerindeki adam kadar ona yabancı gelmişti.

Yansımasını yok etmek üzere, başını bütünüyle suyun içine soktu, sonra geriye doğru sıçrayarak gözlerinin üzerine düşen ıslak saçlarını arkaya fırlattı. İşte tam o esnada havuzun diğer tarafındaki geniş ve düz kayanın gölgesini fark etti.

Ve suyun üzerinde süzülen kızıl ve altın saç buklelerini...

Kalbi bir anda durmuştu sanki. Ve bir anlık can çekişme süresince, genç adam kalbinin bir daha atıp atmayacağından emin olamadı.

Ama sonra, küçücük, solgun elin kayanın bir ucunu kavramış olduğunu gördü ve saç buklelerinin de kayanın kenarından suyun üzerine döküldüğünü fark etti.

"Yüce Tanrım," diye soluklandığında, kelimeler ağzından lanetten çok dua gibi çıkmıştı.

Ne kıyafetlerini ne de kendisini düşünerek suya atladı ve kayaya doğru hızla yüzdü. Kendini kayanın üzerine attığında, Catriona'yı gözleri kapalı bir vaziyette

sırtüstü uzanmış buldu. O kadar cansız ve solgun görünüyordu ki, genç adam bir anlığına, onu uyandırmak için bir prensin büyüleyici öpücüğünden daha fazlasına ihtiyacı olduğundan endişe etti.

Ama sırılsıklam olmuş elbisesinin korsajı, Catriona zayıf zayıf solurken inip kalkıyordu. Simon onu kollarına alırken eğer genç kız kendini dondurucu sudan çekip çıkaramasaydı ne olurdu düşüncesiyle ürperdi. Teni ıslak ve yapış yapıştı, ama genç adam bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu.

Genç kızın yüzünü incelerken, umutsuzca yanaklarındaki her zamanki pembeliği aradı. "Catriona? Tatlım? Beni duyabiliyor musun?"

"Tabii ki seni duyabiliyorum," diye mırıldandı. Sesi zayıftı ama net duyuluyordu. "Bazıları gibi sağır değilim." Yavaşça gözlerini aralayarak genç adama dik dik baktığında, Robert the Bruce'dan bile daha huysuz görünüyordu. "Saatlerdir sana sesleniyorum. Beni kurtarman neden bu kadar zaman aldı? Yoksa *tökezledin mi?*"

Havlama sesi gibi bir kahkaha atarak, onu kucaklayıp başını ıslak saçlarının arasına gömen genç adam, ondan beklenmeyecek bir nezaketle, "Haklısın, meleğim. Tökezledim. Ve daha önce hiç bu kadar sert düştüğümü sanmıyorum," dedi.

O

Catriona ölmüş olmalıydı. Silkinerek uzun süre bilincini kaybetmiş halinden kurtulmayı başarıp gözlerini güçlükle araladığında, gördüğü şeyin tek açıklaması buydu.

Anlaşılmaz derecede kuvvetli bir hayal kırıklığının acısıyla derin bir nefes aldı. Küçük akarsuya düşmemek için zorlu bir hayatta kalma savaşı vermişti. Bağırıp çağırarak, dalların arasında düşe kalka ilerlerken bir şelaleden düşerek hayatta kalabileceğini asla hayal etmemişti. Havuzun durgun ve soğuk suyu genç kızı kucakladığında, ondan kurtulup kendini kayanın üzerine atmayı başarmıştı. Ama belli ki tüm çabaları boşa gitmişti.

Çünkü eğer ölmediyse, o halde neden gençlikteki tutkusunun hayali olan adam, birkaç adım ötede diz çökmüş, dolu viski şişesini yere boşaltıyordu?

Yeni tıraş olmuş ve düzgünce taranmış kumral saçları deri bir tokayla ensesinde atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ve profilden Roma paralarına basılacak kadar yakışıklı duruyordu. Parlak çizmeleri ve göz alıcı beyazlıktaki gömleği hâlâ üzerindeydi.

Kraliyet Donanması'nda subaylık yaptığı halinden tek eksiği üniformasına ait mavi ceketi ve beyaz dar pantolonuydu, onlar da olsa kuzenini baştan çıkarıp genç kızın kalbini çalan gülümsemesini atmasından bir adım ötede olacaktı sadece.

Şişedeki son birkaç damlayı da sallayarak dökerken, güneş ışınları şişenin üzerinde dans ediyordu. Şaşkınlığı biraz daha artan Catriona kaşlarını çattı. Eğer ölmediyse, kesinlikle havale geçiriyor olmalıydı, çünkü tanıdığı Simon Wescott asla

bir İskoç viskisini bu şekilde ziyan etmezdi. İçkiyi boşaltacağı tek yer kendi boğazı olurdu.

Boş şişeyi uzağa fırlatan genç adam onun olduğu yöne bakınca, gözleri buluştu. Sol kaşını ikiye bölen yara izi çocuksu saflığına erkeksi bir ifade katıyordu.

Robert the Bruce tüy yumağı kafasını Simon'ın bacaklarının arasına sokarak ormanın açıklığında bile rahatça duyulabilecek şekilde hayranlıkla mırıldanınca, genç kızın gerçeklik duygusu iyice karışmıştı.

“Hain," diye mırıldanarak başını çevirdi ve gözlerini kapadı.

Gözlerini tekrar açtığında, Simon başında duruyordu. Saçlarındaki altın yaldızlı haleler güneş ışığında ışıl ışıl parlıyordu.

“Eğer bir meleksen," dedi doğrudan, "o zaman Tanrı'nın çok iyi bir espri anlayışı var demektir."

“Ah, ben melek değilim, tatlım." Yanına çömelerek şeytansı gülüşünü genç kızın görüş alanına soktu. "Üsteğmen Simon Wescott, hizmetinizdedir, hanımefendi."

Genç kız elinin tersini alnına bastırdı, cesur davranmaya çalışsa da başaramadı. "Biliyordum! Ölüyorum, değil mi? Yüksek ateşten çıldırıyor olmalıyım."

Simon nazikçe elini çekerek kendi elini alnına koydu ve genç kızı kendine bakmaya zorladı. "Tam tersine, ateşten eser yok, ürperti de yok ve ciğerlerinde tıkanıklık da. Sabahtan beri ölü gibi uyuyorsun ama sanırım yaşayacaksın." Gözlerindeki *muzip* ışıltı yerini karamsar bir ifadeye terk etti. "İtiraf etmeliyim ki, seni o kayanın üzerinde ilk gördüğümde, sandım ki..."

"Yeni bir fırsat araman gerekeceğini. Ve yeni bir eş," diye onun sözlerini tamamladı genç kız. Bu sözler belinden aşağıda hoş bir ürperti oluşmasına neden olmuştu. "Ah, ama olumlu bir yönü de var. Tüm çeyizim de sana kalacaktı." Robert the Bruce aralarına girerek Simon'a sürtünüp Catriona'ya gücenmiş bir şekilde bakınca, genç kız kaşlarını çattı. "Tabii bir de kedimin dönek sevgisi var."

Simon kediyi nazikçe iteledi, ama yerinden bile kıpırdamayan Robert sadece biraz daha yüksek sesle mırladı. "Bu alçağın ilgisini çekmek için özel bir şey yapmadığıma yemin ederim. Uyanınca bir şeyler yersin diye avladığım balığı pişirdiğimden beri, gölge gibi sürekli peşimde."

Genç kız iç geçirdi. "Eğer o Roberta the Bruce olsaydı, bu ihanetini anlardım."

Oturmaya çalıştığında, Simon bir kolunu onun omzuna attı. Onun kollarına sığınmayı şu anda her şeyden çok istiyordu. Ama dengesini buluncaya kadar kendini zorladı. O sırada bir gece önce üzerinde olan elbisesinin yanlarındaki bir ağacın dalında asılı durduğunu gördü. Ne göreceğinden endişe ederek önüne doğru baktı, ama Simon'ın temiz ve kuru gömleğiyle sarılmış olduğunu gördü.

Gömleğin kenarını aşağı doğru çekiştirerek çıplak bacaklarını örtmeye çalıştığında, Simon onun elini tutarak konuştu. "Ne düşündüğünü biliyorum ve seni suçladığımı da söyleyemem, ama yemin ederim ki ben..."

"Uslu durdun," diyen genç kadın onun sözünü tamamladı. "Ben de bundan

korkuyordum." Düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Hizmetimde olduğunu söylemiştin, değil mi Üsteğmen? Peki, ne tür bir hizmet vereceksin?"

Genç adam ağzını bir şey söyleyecekmiş gibi açtı ve sonra tekrar kapadı. "Özür dilerim. Eski bir alışkanlık." Mahcup gülüşü kayboldu. "Beni sana göz kulak olmam için tutun, ama korkarım ki görevlerimi ihmal ediyorum."

Genç kız omuzlarını silkti. "Beni çağlayana sen atmadın."

"Ama oradan çıkarmayı da başaramadım. Eğer o kadar sarhoş olmasaydım, sesini duyar ve çok daha önce sana yardım etmiş olurdum."

"Ve hayallerimdeki kahramanım gibi gelip beni kurtarırdın," diyen Catriona onunla olduğu kadar kendisiyle de alay etti.

Simon tek kaşını kaldırdı. "Hiçbir şey yapmasam da, son viski şişesini kafaya dikmek yerine seni bir iple bağlardım."

Catriona açık alanda güneşin altında parlayan viski şişesine doğru baktı. "Eğer yanılmıyorsam, son viski şişesini de dökmüşsün." Şaşkınlıkla kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden döktün? Bir sorun mu vardı? Kötü müydü?"

Bir dirseğini kıvrılmış dizine yaslayan genç adam gözlerini uzağa dikti. Sanki orada genç kızla asla paylaşmayacağı bir şey görüyormuş gibiydi.

Onun ellerinin ilk kez titrediğini fark eden Catriona, dayanamadı ve genç adamın elini ellerinin arasına aldı. "Hiçbir zaman gerçekten kötü biri olmadın. Sadece bazı durumlarda biraz haylaz ve utanmaz davranmış olabilirsin."

Simon elini kaldırıp genç kızın yanağına götürdü. Parmaklan nazikçe yanağını kavrarken, başparmağını da nazik dokunuşlarla dudaklarının üzerinde gezdirerek kendiliğinden aralanmasını sağladı. Catriona onun yeşil gözlerinin dipsiz derinliğine bakarken, bedenine tatlı bir ürperti yayıldı. Simon yanılmıştı. Genç kız ateşler içinde kıvranıyordu. Ateş damarlarında dolaşıyor ve sağduyusuna giden tüm yollan yakarak geriye sadece bu adama duyduğu dayanılmaz arzuyu bırakıyordu.

Gözlerini kapadı ve genç adamın dudaklarını hissetmeyi bekledi. Bu olmayınca daha da komik duruma düştüğünü hissetti. Gözlerini açtığında genç adamı birkaç adım ötede, elleri kalçalarının üzerinde ve sırtı dönük vaziyette buldu. Duruşundaki bir şey genç kızın da ayağa kalkmasına neden oldu.

"Beni ağabeyine giderken sana eşlik etmem için tuttun," dedi Simon. "Seni baştan çıkarmam için değil."

"Ne bu? Ani bir vicdan krizi mi? Biraz uzanır ve başına soğuk bir bez koyarsan, eminim geçecektir."

Genç adam dönerek ona baktığında, ifadesi sertti. "Vicdan konusundaki eksikliğim dün gece neredeyse hayatına mal olacaktı. Diğer şeylerden başka," diye ekledi anlamlı bir şekilde.

"Evet, kendimi çağlayana atmamın gerçek sebebi de bu," dedi neşeyle. "Ophelia'yı oynuyordum, çünkü kendi kocam tarafından tecavüze uğramanın utancına katlanamazdım."

Simon parmağını ona doğru salladı. "Bana öyle seslenme!"

"Nasıl seslenmem gerekiyor?" Ona doğru bir adım attı, çoraplardan, jüpondan ve taşıması zor eteklikten kurtulan uzun bacakları serbestliklerinin tadını çıkarıyordu. "Sevgilim? Tatlım? Lordum ve sahibim?"

Genç adam geriye doğru bir adım attı. "Sen gördüğüm en sinir bozucu kadınsın. Artık kim olduğumu bile bilmiyorum. Sen beni kendime bile yabancı ettin!"

"Ah, senin kim olduğunu çok iyi biliyorum. Sen Simon Wescott'sun, namlı çapkın."

"Kahretsin, çok doğru! Bir beyefendi olmayabilirim ama kendimi asla kaybetmem, içkili olduğumda kötülük yapmam, kadınları baştan çıkarırım ama asla tecavüz etmem." Çaresizce başını salladı, sesi hem daha derinleşmiş, hem de yumuşamıştı. "Hiçbir kadına sana dün gece dokunduğum gibi dokunmadım,"

Genç kız ona doğru bir adım daha attı. "Onun öpücüğünün tadına varmak için hayatın boyunca beklemiş gibi mi? Sanki ona sahip olamazsan ölecekmişsin gibi mi?"

"Unuttuysan hatırlatayım, neredeyse ölecek olan şendin."

"Bunun sebebi yıllar önce ağabeyimin söylediklerini unutmamdı. O da, Kincaid'lerin savaşabildikleri sürece asla ağlamadıklarıydı. Dün gece kaçmamalıydım. Kalmalı ve istediğim için savaşmalıydım."

"İstediğin neydi?"

"Şendin. Efsanevi kahraman olan Simon Wescott değil, ama adam olan Simon Wescott."

Simon uzunca bir süre nefes alamadı, sonunda aldığında ise soluklanması ifadesi kadar hiddetli olmuştu. "Eğer gerçekten ne tür bir adam olduğumu bilseydin, sevmeden de seninle sevişebilecek kapasitede olduğumu gayet iyi bilirdin."

Bir adım daha attığında, genç kız ona dokunacak kadar yakınlaşmıştı. "Beni sevmeni beklemiyorum."

Aralarındaki mesafeyi kapayan genç adam olmuştu, onu kollarına alarak sıcak dudaklarıyla genç kızınkilerin tadına vardıktan sonra diliyle daha derinlerdeki yumuşaklığını aradı.

Dün geceki öpüşünde amacı almak idiyse, bu defa tamamıyla vermek üzerine yoğunlaşmıştı. Zevk, mutluluk ve oldukça başarılı olduğu hizmetlerin tadını vadetmekti amacı. Dili genç kızınkinin üzerinde ritimle dans ederken, Catriona kendini yine boğuluyormuş gibi hissetti. Ama bu kez, ağzındaki hayat veren, sıcacık nefesi olmadan yaşayabileceğinden emin olmamasından kaynaklanıyordu.

Yıldırım gibi bir hızla gelen ok onları geçip yakındaki bir ağacın gövdesine saplandığında yaşamları neredeyse sonlanıyordu.

Catriona acı bir haykırışla kollarını Simon'ın boynuna doladı. "Bu neydi?"

Simon onun belindeki kollarını sıkarak, vücudunu genç kıza kalkan etti. "Eğer

donanmadaki bilgilerim beni yanıltmıyorsa," diye genç kızın saçlarının arasından fısıldadı, "sanırım bu bir uyarı atışıydı."

Simon'ın sözleri kehanetini doğrulamıştı, çünkü hemen sonra gri ve yeşil giysili bir düzineden fazla figür, asık suratlarıyla ormanın içinden çıkıvermişti.

Saldırganların yüzlerini çevreleyen koyu renkli ve yağlı saçları örgü yapılmıştı. Yanaklarını bir çeşit kurumuş çamurla boyamışlardı ve bu da, kısılmış gözleriyle birlikte onları daha da suratsız kılıyordu.

Koyu renk kirpiklerinin gölgelediği gözleri, bozkırın üzerindeki sis tabakası griliğindeydi.

Catriona yüzünde afallamış bir gülümsemeyle, Simon'ın arkasından çıkıverdi. "Hey, kim olduğunuzu biliyorum! Ağabeyimin çetesindeki şen adamlar olmalısınız!"

Simon, genç kızı kendine çekerek, kollarını sıkıca beline sardı. “Bunu söylemekten nefret ediyorum, sevgilim," diye mırıldandı, genç kızın kalbine hedeflenmiş ölümcül okun ucuna bakarak, “ama bunlar şu anda pek de şen görünmüyorlar."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Catriona darmadağın olmuş saçlarıyla ve uzun bacaklarını açıkta bırakan Simon'ın gömleğiyle nasıl bir görüntü sergilediğini hayal edebiliyordu. Ne olursa olsun, bu adamların önünde utançtan sinecek değildi. Başını kaldırarak korkunç yüzlerini incelerken, Simon'ın kolları demir kelepçe gibi hâlâ belinde kenetli duruyordu.

"Sizler, kendini Kincaid olarak tanıtan kanun kaçağının önderlik ettiği çetedensiniz, değil mi?" diye cesurca bağırdı. Sabırsızlığını gizleyemeden, sırayla her birinin yüzünü inceledi. "O burada mı? Aranızda mı?"

Adamların bakışları şüpheciydi. Diğerlerinden bir kafa boyu daha uzun olan biri öne çıktı, elindeki ölümcül yayını sıkıca kavramıştı. Bir deri bir kemik kalmış yüzü, keyifli ve umutlu olduğu eski zamanlarda yakışıklı görünüyor olmalıydı. "Bunu neden paranı ve mücevherlerini bize verdikten sonra tartışmıyoruz, tatlım?"

Genç kız denese de kahkahasını bastıramadı. "Komik olma. Bizi soymanıza gerek yok ki. Çünkü size bir sürü hediye getirdim!"

Bir diğeri homurdandı. "Duydun mu, Kieran? Hatun bize hediye getirmiş. Ne olduğunu düşünüyor acaba? Noel sabahı mı?"

"Hep bir fırıldağımın ve kurşun askerlerimin olmasını istemişimdir" diye alay etti bir diğeri ve geri kalanlar gürültülü kahkahalar attılar.

Kieran, "Şişşt!" diye gülüşmelerini yarıda kesti. "Alay etmeye gerek yok. Zavallı hatun belli ki kafayı yemiş."

Simon, "Bu kesinlikle doğru, beyefendi," diye kibarca söze girdi. "Zavallı hatunun kafayı yediği bir gerçek ve eğer gitmemize izin verirseniz, onu ait olduğu yere, Bedlam'a götüreceğime söz veririm."

Catriona ayağına sertçe basınca, genç adam acıyla inledi. "Aradığımı bulmadan hiçbir yere gitmiyorum. Aradığım kişi ise kendini Kincaid olarak tanıtandır. Ama siz onu, yani ağabeyimi, belki Connor Kincaid olarak biliyorsunuzdur."

Tekrar rahatsız bakışmalar oldu. Catriona'nın karnı kasılmaya başlamıştı.

"Connor bir kız kardeşten hiç bahsetmedi," dedi adamlardan biri.

Genç kız adamın bu sözlerinden ne kadar etkilendiğini gizlemek için omuzlarını silkti. "Bu beni şaşırtmaz. Beni kırmızı üniformalılardan kurtarmak için Londra'ya gönderdikten sonra, muhtemelen herkesin benim varlığımı unutmasının daha güvenli olduğunu düşünmüştür."

Kieran denilen ve onların lideri gibi görünen adam yayını indirdi ve ağır ağır öne doğru yürürken, başını Simon'a çevirdi. "Eğer sen Connor'ın kardeşiysen, o zaman bu kim?"

Catriona ve Simon aynı anda konuştu.

"O benim kocam."

'Ben onun muhafızıyım,"

Kieran genç kızı, dağınık saçlarından küçük pembe ayaklarına kadar tepeden tırnağa şehvetli gözlerle süzerken, Catriona Simon'ın gerildiğini hissetti. "Koca ya da muhafız. Görünen o ki görevini büyük bir heyecanla yerine getiriyor."

Aniden Simon'ın kollarındaki Catriona'nın yerini, küstah Kuzey İskoçyalı almıştı. Yayı yere düşen adam, Simon küçük fakat ölümcül tabancanın namlusunu çenesine dayadığında, boğuk bir ses çıkardı.

Kendine has çevikliğinden başı dönen Catriona sadece ağzı açık bir halde genç adama bakakaldı. Bırak üzerinde taşımasını, bir tabancaya sahip olduğunu bile bilmiyordu.

Tutsağını kalkan gibi kullanan Simon, dar bir daire içinde dönerek çevredeki herkesin, liderlerinin gırtlağındaki âdemelmasında bir silah dayalı olduğunu görmesini sağladı. "Bu tabancada sadece tek atımlık mermi var, ama sizi temin ederim ki bu da bana yeter. Şimdi oklarınızı ve yaylarınızı yere atın yoksa aranızdan bir kişi eksilir." Sesindeki kararlı tonlama, itaatsizliğe katlanamayacağı konusunda bir uyarı niteliğindeydi. "Yoksa bir kafa eksilir mi demeliydim"

Düşmanca homurdanmalar ve suratsız bakışmalardan sonra *Kuzey İskoçyalılar*

gönülsüzce istenileni yerine getirdi.

Simon, "Bıçaklarınızı da," dedikten sonra, gizli ceplerden ve kirli kılıflardan çıkan bıçakların yerde duran silah yığının üzerine gürültüyle atılmasını acımasız bir hoşnutlukla izledi.

"Çok güzel. Şimdi, eğer Connor Kincaid içinizden biriyse, bir adım öne çıkarak bu terbiyesiz kabadayıların hakaretine izin verdiği için kardeşinden özür dilesin."

Adamlar bir iki dakika boyunca ayaklarını sürüdü, sonra koca kulaklı ve iki ön dişi eksik olan kısa boylu bir adam nihayet öne doğru bir adım attı. Simon'ın kaşları çatılmıştı. Catriona'yla aralarında hiçbir benzerlik görememişti.

Adam bezle sarılmış ayağını yere sürttü, yayvan ve çirkin suratı çamurla boyanınca daha da asıklaşmıştı. "Connor artık bizimle değil."

Catriona'nın yüzündeki tüm kan çekildi ve yüzü tıpkı kaymak taşı gibi bembeyaz oluverdi. Genç kız sallanınca, Simon diliyle dişi arasından bir küfür savurdu ve düşünceleri Kieran'ı serbest bırakıp onu tutmak arasında gidip geldi.

Genç kız kendini toparlamaya çalışarak alt dudağını ısırdı ve yavaşça sordu. "Ne zamandan beri?"

Adam cevap veremeden, Kieran atıldı. "O piç, kış bastırmadan önce ortadan kayboldu. İçkimizden, zamparalık ve hırsızlık yapmamızdan bıktığını söyledi. Eğer istersek darağacına gidebilirmişiz, ama onun kendi hayatı ve Kincaid'ler için daha yapacakları varmış."

Catriona tek kelime bile etmedi. Sadece döndü ve arabanın kabinine doğru yürüdü ve sırtı hepsine dönük öylece durdu.

Kieran Simon'ın kollarında şiddetle kıvrandı. Adamın artık onlar için bir tehdit olmadığını hisseden Simon, onu dizlerinin üzerine doğru itti ve tabancasını pantolonunun beline soktu.

Genç adam arabaya doğru yürüdü. Catriona'nın omuzları düşmüştü. Narin, beyaz elleri arabanın oturağına, sanki batıverecek bir sandalmış gibi sıkıca yapışmıştı.

Simon elini genç kızın omzuna atarak mırıldandı. "Çok üzgünüm, sevgilim."

Catriona dönerek ona baktığında, yüzünde keder yerine neşeli bir ifade vardı. "Neden üzgünsün? Görmüyor musun? Ağabeyim hâlâ yaşıyor!"

Simon gözlerini genç kıza dikerek sözlerinin anlamını kavramaya çalıştı. Sonunda anladığında neredeyse buna pişman oluyordu. "Yani ağabeyinin yaşayıp yaşamadığını bile bilmeden, beni bu terk edilmiş yabani yere sürüklediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Ross amca beni onun öldüğüne ikna etmeye çalışıyordu. Son on yıldır ondan bir haber alamadım. Eddingham, amcamın evine geldiğinde kendini Kincaid olarak tanıtan bir kanun kaçağının birkaç ay önce kayıplara karıştığını söyledi. Doğal olarak ben de çok korktum."

"Eddingham mı? Eddingham'ın bunlarla ilgisi ne?"

Genç kız derin bir nefes aldı. "Korkarım ki Marki, kraliyetten bu araziyi satın almış. İngiliz askerlerini kullanarak Kincaid'leri avlamayı planlıyor, böylece bu araziyi Şevyot koyunu yetiştirmekte kullanacak."

Simon kulaklarının fazlasıyla ısındığını hissetti. "Peki, tüm bunları bana ne zaman söylemeyi planlıyordun? Kırmızı üniformalılar süngüleriyle beni kovalamadan önce mi sonra mı?"

"Anlaşmamızı bozacağından korktum. Senin beladan," başını eğdi, zarif ifadesinde ilk kez bir suçluluk belirtisi dans ediyordu," çekinmeyeceğini biliyordum."

"Ah, hapishanedeki hücreme girdiğin o talihsiz andan beri başım belaya girdi zaten." Ondan birkaç adım uzaklaştı ve sonra geri döndü, ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Peki, Eddingham planını ne zaman uygulamaya geçirecek?"

Catriona yutkundu. "Karlar erir erimez."

Simon yere baktı. Çamurun içinde duruyorlardı. Parlak bahar güneşi ve batıdan esen rüzgâr dün gece yağan kardan eser bırakmamış, hepsini eritmişti.

Catricna'yı elinden yakalayarak arabanın önüne doğru çekti.

Catriona, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye çığlık attı, sendeleyerek ardından giderken.

"Seni Londra'ya, amcanın yanına geri götürüyorum. Kieran denen herif haklıydı. Sen kesinlikle kafayı yemişsin ve kilit altında tutulmalısın."

Genç kız ayaklarını çamura gömerek direndi ancak genç adamın kararlı kuvvetine karşı bir şey yapamadı. "Şimdi gidemeyiz! Şu talihsiz yaratıklara bir bak!" Bir elini, aralarında söylenerek silahlarını toplarken onları ölümcül bakışlarla süzen haydut topluluğuna doğru salladı. "Bunlar son Kincaid'ler, Connor bile onları yüzüstü bırakmış. Şu anda bana her şeyden çok ihtiyaçları var."

"Eğer onların yeterince yakınında durursan, tek ihtiyaçlarının sıcak bir banyo olduğunu anlarsın. Tercihen bir hapishane hücresinde..."

Keskin, küçük tırnaklarını Simon'ın avucuna geçiren Catriona ondan kurtuldu. Battaniye yığının arasında duran şalını alarak omuzlarına sardı ve kararlı adımlarla hırsız topluluğunun üzerine yürüdü.

"Ağabeyim haklıydı," diye bağırdı dikkatleri üzerine çekecek biçimde. "Siz lanetlendiniz. Kendi öz oğlu, otuz gümüş ve Kont olmak için ona ihanet ettikten sonra büyük büyükbabamın Culloden'daki savaş alanında kanının son damlasını akıtırken söylediklerini hepinizin duymuş olduğunu biliyorum. Kincaid'ler gerçek liderlerinin bayrağı altında tekrar toplanana kadar kendi topaklarını terk etmeye mahkûm edildi." Tüm gücünü toplayarak ... dimdik durdu, gri gözleri cilalanmış ay taşı gibi parlıyordu.. "Kabul edip etmemek size kalmış, ama ağabeyim gittiğine göre, artık o lider benim. Çünkü ben bir Kincaid'im."

Kieran başını salladı ve kahkahayla güldü. "Ah, tatlım sen kaçığın tekisin."

Başını sallamaya devam ederek gülen bir başka adamın sırtına vurdu ve ormana

doğru yürüdü.

Adamlar ağaçların arasında kaybolurken, Catriona birden paniklediğini hissetti. Tam on uzun yıldır bu anı beklemişti. On yıldır Alice'in sataşmalarına ve çimdiklemelerine katlanmış, on yıldır amcasının evinde istenmeyen bir yabancı gibi hissetmiş ve on yıldır güçlükle hatırlayabildiği evinin özlemini çekmişti.

"Bekleyin!" diye bağırdı. "Gidemezsiniz! Size hediye getirdim, unuttunuz mu?"

Adamlar dondu kaldı ve hepsi aynı anda geri döndüklerinde gözlerindeki açgözlü ifadeyi saklayamadılar. Catriona cesur adımlarla Kieran'ın üzerine yürüdü ve belindeki hançerini alarak arabaya doğru gitti.

Simon kısılmış gözlerinin arasından, genç kızın muşambayı tutan halatları kesmesini izledi. Birkaç dakika çabaladıktan sonra tüm halatlar kesilmişti ve genç kız teatral bir edayla muşambayı geriye doğru attı.

Merakları, ihtiyatlarının önüne geçmiş olan adamlar iyice yaklaşmıştı. Catriona hâzinesini göstermek için sabırsız bir vaziyette eliyle yaklaşmalarını *işaret etti.*

"Ingilizlerin kanunsuz bir şekilde size miras kalan bu eşyaların birçoğunu ve onurunuzu çaldığını biliyorum. Bunları kaçırıp size dağıttığımız için asılabiliriz, ama ben bu riske değeceğini düşündüm."

Simon kollarını göğsünde kavuşturarak, "Ne kadar da soylu bir davranış," dedi. "Bu değer uğrunda benim boynumun da riske atıldığını öğrenmekten çok mutlu oldum doğrusu."

Genç kız ona doğru ezici bir bakış fırlattı. Arabaya doğru uzanarak yeşil ve siyah, ağır kumaş topunu çekti. "Bu tam olarak Kincaid dokuması değil ama ona en yakınını bulmaya çalıştım. İki düzine yün kumaş topu aldım. Bunları İskoç eteği, şalı, eşleriniz için elbise ve atlarınız için battaniye olarak kullanabilirsiniz."

"Ne atı?" dedi daha önce öne çıkmış olan yayvan suratlı adam, devasa kulağım kaşıyarak.

"Ne eşi?" diye soran bir diğeri, sigarasının izmaritini yere tükürdü.

Catriona, "Şey..." dedi birdenbire ne diyeceğini bilemeden. Kumaş topunu beceriksizce kaldırarak arabanın içe attı ve elindeki tozu silkeledi. "Diğer aldığım şeyden hoşlanacağınıza eminim. Size değerli hemşehriniz Robert Burns'ün şiirlerinden birkaç cilt getirdim. Gretna Green'deki küçücük kitapçıda buldum, ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum." Kumaş kaplı bir cildi alarak silinmiş yaldızlı sayfalarını itinayla çevirdi. "Diğerleri giymek için iyi olmayabilir ama soğuk kış gecelerinde ateşin karşısında otururken bunu okumaktan kendinizi alamayacaksınız."

Kieran, "Eğer okumayı bilseydik belki," diye nazikçe iğnelediğinde Simon bile irkilmişti.

"Ah." Genç kızın hem yüzü hem de heyecanı sönüvermişti. Kitabı tekrar arabadaki yerine koydu. Bir diğer hâzineyi gördüğünde tekrar canlandı. "Sanırım bu kraliyet mücevheri gibi gelecek.' Arabanın arkasındaki karmakarışık duran

gaydalara uzandı. "Bakın, işte tam istediğiniz gibi bir dizi gayda."

Enstrümanı okşadı, gözlerine yaşların biriktiğini hissediyordu. "Yaşlı Ewan Kincaid, Culloden'da öldükten sonra Kuzey İskoçya'da bunlar yasaklandı. İngilizler eğer bir adamın müziğini çalabilirlerse, onun moralini de bozabileceklerini varsaydılar. Bu harika çalgının harbe davet eden sesi olmayınca, savaşmak için cesaretlerinin kırılacağına inandılar." Gaydayı omzuna kaldırarak parlayan gözlerle akrabalarına tek tek baktı. "Ama her Kuzey îskoçyalının yüreğinde o melodinin çaldığını hesaba katmadılar. İnsanı galeyana getiren davul sesleri bağımsızlıktan, zulümden ve zorbalıktan ve..."

Kieran, "Orada hiç viski var mı?" diye sabırsızca sözünü kesti, genç kızın omzunun üzerinden bakarak. "Altın? Yiyecek?"

Catriona afallamış bir halde gözlerini kırpıştırdı. "Biraz patatesle, bir somun ekmeğimiz var."

"Ayaklarımızı uzun kış aylarında çatlamalara ve kanamaya karşı koruyacak çizmeleriniz var mı? Ya da elli yıldır bizi kendi topraklarımızdan kovmaya çalışan İngilizlerle savaşmak için silahınız?" Genç kızın elindeki gaydayı alarak havaya kaldırdı. "Bununla ne yapmamızı bekliyorsun, tatlım? Onları öldürene kadar gayda çalmamızı mı?"

Adamlar çirkince güldü. Catriona kendini aciz hissetmeye başlamıştı.

Kieran elindeki gaydayı arabanın arka tarafına doğru fırlattı ve kitaplardan birini koparır gibi aldı. "Ya da belki sevdiğin kitaplardan birindeki şiiri okuyabiliriz. Eğer *şansımız varsa* bizi bir ipe bağlayıp en yakın ağaca asmadan önce onları uyutmamıza faydası olur."

Catriona, "Şey ben..." diye kekeledi, saflığından ötürü çok mahcup olmuştu. "Ben asla..."

Kieran elindeki kitabı ortadan ikiye ayırıverince irkildi. "Hediyelerini geldikleri yere götürebilirsin. Lanet sadakana ihtiyacımız yok, tıpkı sana ihtiyacımızın olmadığı gibi. Bunca yıldır bir liderimiz olmadan idare ettik. Bizler özgür adamlarız ve öyle de kalacağız. İngilizleri de, seni de istemiyoruz."

Kitabı Catriona'run ayaklarına atan Kieran, topuklarının üzerinde dönerek ormana doğru yürüdü ve diğerleri de onu takip etti.

Catriona, çıplak ayaklı, çok sevdiği şalına sarılmış, ışıltılı saçlar; yüzüne yayılmış *ve* incecik omuzlan gergin bir vaziyette orada öylece kalakaldığında, Simon'ın onu ilk kez gördüğü haline benziyordu. Fakat o zamanlar onuru parlak bir miğfer gibi göz kamaştırırken şu an ayaklar altına alınmıştı.

Simon bakışlarını onun kederli yüzünden kaçırırken, kendisi de Catriona'nın soydaşlarının yaptığı gibi dönüp gidebilmeyi diliyordu.

Simon, "Sizin yerinizde olsam, bu kadar çabuk küçük hanıma sırtımı dönmezdim," diye Kieran'a seslendiğinde, çınlayan sesi adamları durduruverdi.

Kuzey İskoçyalı yavaş yavaş geri dönerek Simon'a doğru tetikte bir variyette

baktı. Eli yayında gergin bir şekilde duruyordu ama kaldırmaya teşebbüs etmedi.

"Bu topraklarda Tanrı vergisi bir hakkınız olduğuna inanabilirsiniz, ama Eddingham Markisi denilen bir adam farklı düşünüyor."

"Devam et," dedi Kieran tereddütle.

Simon, "Zamanınız, doluyor," dedi. "Eddingham bir tabur İngiliz askeriyle birlikte sen ve arkadaşların için geliyor. Catriona hayatını ve itibarını riske atarak buraya sizi uyarmaya geldi. Bu nedenle eğer yerinizde olsam, aptalca gururlanmak yerine onun sözlerine kulak verirdim "

Kiearan genç adamı incelerken dudakları ince bir çizgi halinde gerilmişti ve gri gözleri de çakmak çakmak parlıyordu. "Sana ve kadınına, bu gece için barınabileceğiniz bir yer verebiliriz sadece," dedi en sonunda. "Karnınızı doyurmak istiyorsanız, patateslerinizi de yanınıza alsanız iyi edersiniz."

Adamlar ormanın içinde kaybolurken Simon bir şey söylemeden eşyaları toplamaya girişti.

Catriona'nın arkasında gezindiğini hissedebiliyordu, ama onu görmezden gelmeyi başardı, ta ki genç kız koluna dokunana dek. "Simon, ben..."

Genç adam ona bakmak için geri döndüğünde, gözlerindeki bir şey genç kızın geri adım atmasına neden oldu. "Ben sizin kiraladığınız bir silahım. Bayan Kincaid, daha fazlası değil. İşimi sizi tatmin edecek şekilde tamamladığımda, paramı isterim. Görevim gereği kalbime bir süngü yemeyi de göze alabilirim, ama benden bundan daha başka bir hizmet isterseniz, *bu* fazladan ücret gerektirir."

Robert the Bruce'u yakalayarak genç kızın kucağına koydu ve sonra arkasını ona dönerek aşk şiirinin parçaları üzerine basarak. yürüdü.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Catriona, bir zamanlar Kincaid halkının onuru ve kalesi olan harabenin en tepesinde oturmuş, dağların dik tepeleri üzerinde yükselen ayı seyrediyordu. Gökyüzü yavaş yavaş, eflatundan pembeye ve sonra da çivit mavisine dönüşürken genç kız sırtını bir taşa yaslamış ve bir kolunu da dizine sarmıştı.

Kalenin geri kalan bölümü altmış yıl önce İngiliz topları tarafından yerle bir edilmiş ve topluluğun kalesinden geriye bir tek bu abide kalmıştı. Büyükbabası yıkılmış duvarları, Londra'daki kontluk tutkusu ve oradaki arazi için terk etmiş ve bir daha asla geri dönüp bakmamıştı.

Genç kız arkasındaki duvardan gelen bir ayak sesi duydu. “Eğer Kuzey İskoçya ruhunun zaferi ve bağımsızlığı hakkında başka bir utanç verici konuşma yapmadan önce beni kuleden atmak için geldiysen," dedi ardına dönerek, "kuyruğa girmen gerekebilir."

Simon, "Sıramı beklemeye kararlıyım," dedi bir ayağını genç kızın yanındaki korkuluğa koyarak. Sonra da gökyüzünü kaplayan Samanyolu'na baktı.

"Çocukken babam bizi buraya getirirdi," dedi genç kız, "Connor onun elini tutardı, ben de kucağında oturdum. Burası o zaman da bir harabeydi tabii ama babam her zaman burayı bir zamanlar nasılsa öyle görürdü." Dudakları hüzünlü bir tebessümle kıvrıldı. "Büyük salondaki dans eden leydilerin ve lordların heyecan verici hikâyelerini, gayda seslerinin askerleri nasıl savaşa çağırdığını, kulenin surlarında Kincaid bayrağının nasıl şerefle dalgalandığını bize saatlerce anlatırdı. O kadar detaylı açıklardı ki, neredeyse zaferi müjdeleyen bayrağın rüzgârda dalgalanırken çıkardığı sesi bile duyardık."

Simon, "O bir hayalperestmiş," dedi usulca.

Genç kız, "Aptalın tekiydi," dedi açık açık. "Tıpkı benim gibi." Genç adama doğru kısa bir bakış fırlattı. Çözülen saçları rüzgârda mısır püskülü gibi dalgalanıyordu. "Beni onlardan bile daha komik buluyor olmalısın."

Genç adamın kahkahasında neşeden pek eser yoktu. "Bir şeye inanmak için hiçbir zaman yeterli cesaretim olmadı. Yanlış bile olsa inancınla neden dalga geçeyim ki?"

"Bu inanç değil. Aptallık. Kieran haklıydı. Yiyecek ve ayakkabılara ihtiyaçları varken, onlara gayda ve kitap getirdim."

"Onlara güvercin kapaması ya da bir çift yeni çizmeden daha değerli ve kalıcı bir şey vermeyi denedin. Onurlarını."

"Onur, karınlarını doyurmaz ya da Eddingham'la savaşmak için ihtiyaçları olan silah ve diğer mühimmatı da sağlamaz." Arkasına dönerek genç adama baktı, onun söyleyecek bir şeyi olmadan, yanına gelmeyeceğinin bilincindeydi. "Kaçacaklar,

değil mi?"

Genç adam başını salladı. "Başka çarelerinin olmadığını düşünüyorlar ve ben de onlarla aynı fikirdeyim. Eddingham'm adamları gelmeden Önce dağılırlarsa, en azından kendi hayatlarını kurtarabilirler."

Catriona bakışlarını parlayan aya doğru kaldırdı. "Eve geldiğimi sanmıştım. Ross amcamın merhametine sığındığım, Alice'in zorbalıklarına katlandığım ve asla onların dünyasına ait olmadığımı bildiğim onca seneden sonra nihayet burada kendi insanlarımın arasında bir aile bulacağımı sandım." Çenesini dizine dayadı. Yüreğindeki acı gözyaşlarına dönüşmek üzereydi. "Şimdi ise sanki dünyada benim için hiçbir yer yokmuş gibi hissediyorum."

Eski Simon, saçlarını okşar ya da onu rahatlatmak için şaka yapardı. Ama şimdi sadece, "Belki bir gün kendini boş umutlara kaptırmamayı öğrenirsin," dedi.

Reverans yaptıktan sonra döndü ve yürüdü. Ayak sesleri taş merdivenlerde yankılanıyordu.

Akşam rüzgârı daha soğuk esmeye başlamıştı. Catriona ardında ayak sesi duyduğunda, tünediği yerden zıplayarak kalktı ve merdivenlere doğru döndü. "Ah Simon, ben..."

Ama gelen Simon değil, Kieran'dı.

Yüzündeki çamuru yıkamış ve çopur, köşeli yüzü meydana çıkmıştı. Yüz hatlarını örten kirli maske olmayınca, genç kız, onun göründüğünden çok daha genç olduğunu fark etti. Belki de Connor'dan bir ya da iki yaş daha küçüktü.

Genç kıza doğru vahşi bir kedi edasıyla yürürken o kadar kararlı görünüyordu ki, Catriona panikle geriledi. Tek düşündüğü, adamın gerçekten onu korkuluklardan aşağı atmak için geldiğiydi.

Adam, "Seni hatırlıyorum," dedi genç kızın iki adım ötesinde durup.

"Öyle mi?"

"Evet. Kurdeleli örgü saçlı ve kocaman gri gözlü, minnacık bir şeydin. Nereye gitse Connor'ın peşindeydin ve onun ardında sanki küçük bir kedi gibi paytak paytak dolaşırdın. O zaman bile Connor ve ben arkadaştık."

Kieran'ın sözleriyle canlanan anılar, Catriona'yı gülümsetti. "Annemden, onu takip etmemi durdurması için söz alırdı. Ama annem ocağa bir şey koymak için arkasını döner dönmez, ben sıvışır ve soluğu onun dibinde alırdım."

Kieran başını salladı. "Daha önce kötü şeyler söylediğimi biliyorum, ama Connor'ın benim için bir ağabey gibi olduğunu bilmeni isterim."

"Benim için de bir ağabeydi. Bir zamanlar." Catriona boğazındaki yumrudan kurtulmak için yutkundu ve Kieran, ağabeyinin akıbetini söylediğinden beri içini kemiren soruyu sordu. "Eğer hepinizin ve atalarımızın aynı bayrak altında toplanma hayalinden vazgeçerek buraları terk ettiyse, neden bana gelmedi? Neden benim için gelmedi?"

Kieran başını salladı. "O, senin hatırladığın delikanlı değil. Bu hayat insana çok

ağır bir bedel ödetiyor, küçük hanım. Karnını doyuracağın tek şeyin çaldığın şey olduğunu bilerek geçen günler. Edepli hiçbir kadın yüzüne ikinci kez bakmadığı için, sadece karşılığında ödeme yapabiliyorsan ihtiyaçlarını tatmin edebildiğin geceler. Etrafımızda kadın ve çocukların değil, sadece bir avuç yaşlı adamın olmasının bir sebebi var." Elini boynunda gezdirdi. "Bazen gecenin bir yarısı celladın ipi boynuna geçirip gırtlağını sıktığını hissederek boğulur gibi uyanıverirsin.

"Ağabeyin hayatta kalmak için birçok adamın asla katlanamayacagı şeyleri gördü... ve yaptı. Eğer bir kız kardeşim olsa, onu aynı sokakta yanımda dolaştırmaktansa suratına tükürürdüm."

"O zaman sen de tıpkı ağabeyim gibi lanet herifin tekisin, öyle değil mi?"

Genç kızın cüretkârlığına şaşkınlıkla bakan adam, eli eski püskü tuniğinin cebine atarak bir kitap çıkardı. "Bizimkilerden bazıları sevdiğin bir kitaptan bize şiir okumanı umuyorlar. Duygusal ya da ona benzer şeyler olmasın. Ama kılıç sahneleri ya da kan dökmekle ilgi şeyler olabilir. Tercihen Ingiliz kanı tabi," diye ekledi. Utangaç gülümsemesinin yanında gözlerindeki yırtıcı ışıltı daha da derinleşmişti.

Ona gülümseyerek karşılık veren Catriona, kitabı adamın elinden aldı. "Sanırım tam da öyle bir şiir biliyorum."

O

Simon çevredeki tepelerde yaptığı bir saatten fazla süren yürüyüşten Kincaid Kalesi'nin yıkıntılarına döndüğünde, görmeyi beklediği en son şey, Catriona'nın bir zamanlar büyük salon olan yerde durmasıydı.

ingilizler yıllar önce binanın kirişlerini ve tepesini havaya uçurduğundan beri buraya saraydan çok avlu demek daha doğru olurdu. Doğa kendine ait olanı geri almak için zaman kaybetmemişti. Otlar, taşlardan öbek öbek fırlıyordu. Kuzeydeki duvar boylu boyunca yosunla kaplanarak yeşermişti ve gece kuşları pencerelerin oluklarında bir oraya bir buraya uçuşuyordu. Eskiden şömine olan yerde ise büyük bir ateş yanıyordu.

Catriona ateşin ışığında yüksek sesle okurken, Kuzey İskoçyalılar pasaklı ve biraz fazla büyük anaokulu çocukları gibi çevresinde kümelenmişlerdi. Genç kız omzuna Kincaid şalı sarılmış bir vaziyette, yayvan bir taşın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu ve kucağına yayılmış olan Robert the Bruce, dolgun ve kürklü bir battaniye gibi duruyordu. Genç kız bir yandan okumaya devam ederken, bir yandan da dalgın dalgın tüylü boynunu okşarken, kedi de mest olmuş bir vaziyette altın rengi, uykulu gözlerle ona bakıyordu.

Simon, "Dönek hayvan," diye mırıldandı ışığın aydınlattığı çemberin dışındaki yıkık kirişin karanlığında durarak.

Genç kızın sesinin kısıklığından anladığı kadarıyla "Sherramuir Savaşı" onlara okuduğu ilk şiir değildi. Kuzey İskoçya aksanı geri gelmiş ve Londra'da yaşadığı

yıllarda edindiği aksanındaki sertliği yok ettiği için, her kelimesinin bir melodi gibi çıkmasını sağlamıştı.

Simon inanamıyormuş gibi başını salladı. Her türden hırsızın ve caninin oluşturduğu topluluk tıpkı kendisi gibi, genç kızın her hecesini dikkatle takip ediyordu.

Alevlerin ışığının genç kızın saçlarında ve zarif görünüşünde dans edişini izlerken, Simon, onu tepelerde yürümeye zorlayan, korlanmış öfkesinin yeniden alevlenmemesi için kendiyle savaş verdi. Yüreğini genç kızın ellerine emanet etmeyi aklından bile geçirmemesi gerektiğini gayet iyi biliyordu. Genç kız ona ihanet eden ilk kadın değildi. Ya da başka bir adam için onu feda etmeyi göze alan ilk kadın... Ama Simon onun son kadın olması konusunda kararlıydı.

Şiirin son kıtasına geldiğinde, genç kızın sesi yumuşadı.

Bazı cesur adamlarını kaybettiler,
O adamlar ki Kuzey Iskoçyalıydılar!
Bu çifte göçün şarkısını söyler misiniz?
Bazısı yanlış, bazısı doğru yolda,
Ama çoğu elveda dedi dünyaya...

Genç kız melankolik bir iç geçirmeyle şiiri bitirdi ve kitabı kapadı. Kır saçlı, yaşlı adam cebinden kirli bir mendil çıkardı ve gözlerini sildi.

Kulakları tırmalayan bir sesle dokunaklı an birden bozuluverdi. Simon da dâhil olmak üzere, herkes irkildi ve dönerek suçluya ters ters baktılar.

On beş yaşlarında, fasulye sırığı gibi bir genç kayanın yakınında oturuyordu. Çocuk, utangaç bir gülümsemeyle başını kolunda tuttuğu gaydaya doğru salladı. "Yemek sonrası biraz müzikten hoşlanacağınızı düşündüm."

Kieran kendini tutamayarak güldü. "Hey Callum, ben de koyun boğazlıyorsun sandım."

Diğer bir adam, "Bence sakatat yahnisini fazla kaçırmış," diyerek koyun işkembesinde pişirilen meşhur İskoç yahnisini hatırlattı herkese.

Delikanlı enstrümandan müziğe benzer bir ses çıkarabilmek için gayret sarf ederek tüm gücüyle üflerken yüzü morardı, gaydayı sıktı, yumrukladı ama tüm bunlar fayda etmedi.

Kieran'nın yanında oturan adam dişlerinin arasında bir ot sıkıştırarak iç geçirdi. "Bana Glasgovv'da bir zamanlar tanıştığım bir hatunu hatırlattı. Öyle kuvvetli..."

Kieran başıyla Catriona'yı işaret ederek, dirseğiyle adamı kuvvetli bir şekilde dürttü. "Sözlerine dikkat et, Dönel. Aramızda bir kadın var."

Robert the Bruce işkence veren sesten rahatsız olup ortadan kaybolduğunda, şiirin sonunda gözleri dolan kır saçlı adam, gence doğru yürüyerek, gaydayı elinden aldı. ' Ver şunu, delikanlı. Kendinden utanmalısın! Kincaid adının yüz karasısın!"

Adam karanlığa doğru yürüyerek hem gaydayı hem de diğerlerinin kulaklarını

bir felaketten kurtardı. Diğer adamlar da bira kupalarını hep birlikte şerefe kaldırdılar.

Catriona kahkahayla kendi kupasını kaldırarak onlara katıldı. Kupasını indirdiğinde, aydınlığa doğru çıkan Simon ile göz göze geldiler.

"Gel ve bize katıl, Wescott!" diye seslendi Kieran. "Küçük karın bize gelmiş geçmiş en iyi İskoç şairi olan Robbie Burns'ün şiirlerini okuyordu."

"Robbie Burns," diye hep bir ağızdan saygıyla tekrar eden diğerleri, kupalarını tekrar şerefe kaldırdılar.

"Ah, onun şiirlerine aşinayım." Gözleri hâlâ Catriona'yı süzerek mükemmel bir İskoç aksanıyla ezberden okudu:

Sanat eseri gibisin, zarif kadınım,
Sana olan aşkım o kadar derin ki;
Seni daima seveceğim
Ta ki denizler kuruyana kadar.

Zaman sanki durmuştu, gözleri arzuyla buğulanmış, dudakları aralanmış ve öpüşmeye hazır bir vaziyette olan Catriona ona öylece arzuyla bakmayı sürdürdü. Sonra tuhaf bir kahkahayla başını salladı. "Benim Bay Wescott'um tiyatroda büyümüş. En mantıksız sözleri bile akıl almaz derecede hoş bir şekle sokabilir, sizce de öyle değil mi?"

Kieran'ın soğukkanlı ve inceleyici bakışları ikisi arasında gidip geldi. "Lanet olsun, eğer dili bu kadar etkileyiciyse, ben bile onunla evlenirdim."

Adamların coşkulu kahkahaları, sanki cennetten yankılanan hoş bir melodiyle kesiliverdi. Notaların yükselerek onları çevrelemesiyle, Simon'ın ensesindeki tüyler ürpermişti.

Kincaid topluluğundaki adamlar afallamış bir halde birbirlerine baktı. Kieran bile gözlerindeki şaşkınlığı gizleyemedi. Catriona ayağa kalktı, diğerleri de teker teker onu takip ederek sessizce kuzey duvarındaki ayakta duran tek kemere doğru yürüdüklerinde, ay ışığının altında duran kır saçlı adamı buldular. Yaşlı adam gayda omzunda, aşağıdaki vadiye bakan sarp uçurumun kenarında duruyordu.

Çevreye yayılan muhteşem melodi, sanki geçmişten gelen ruhların; zaferi müjdeleyen, aşk acısını betimleyen, umutların tazelenmesi ve pişmanlıkların yası ve vazgeçilmiş ama asla unutulmamış hayallerin şarkısını mırıldanması gibiydi. İnsanı büyülen melodiyi, binlerce asker flütünün ve davulunun aynı ritimde yankılanan sesini içinde barındırıyordu sanki.

Tepedeki her adam, elini hangi ara Catriona'nın omzuna atmış olduğunu bilmeyen Simon da dâhil olmak üzere, durdukları yerde biraz daha dikleşti.

Yaşlı adam son notaları vadinin üzerinden, son durakları olan dağların kucağına doğru gönderdiğinde, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış olan sadece genç kız değildi.

Kendini ilk toparlayan Kieran olmuştu. "Lanet ağıtını benim cenazeme sakla

ihtiyar," diye seslendi. "İyi bir dans müziği bilmiyor musun?"

Yaşlı adam ona ters ters baktı. "Dans edebileceğin tek yerin darağacı olduğunu bildiğim için nefesimi boşa tüketmek istemedim, aptal çocuk," dedikten sonra gaydanın ağızlığını dudaklarına götürerek neşeli bir halk ezgisi çalmaya başladı.

Gözleri haylazca parlayan Kieran dönerek, Simon ve Catriona'yı şaşırtıcı bir nezaketle selamladı. "Eğer izin verirsen, bayan ilk dans için bana söz verdi."

Simon itiraz bile edemeden, Kieran Catriona'yı elinden yakalayarak genç adamın kollarından çekiverdi. Kieran çevik hareketlerle ona bir İskoç dansı yaptırırken, Catriona omzunun üzerinden Simon'a çaresizce baktı, bu arada diğerleri de çift sıra halinde alkış tutarak naralar atıyordu.

Simon genç kızın elden ele, bir adamdan diğerine geçişini izledi. Başını kahkahayla geriye atarken, topukları üzerinde zıplayan ve uçuşan eteklerini savuran genç kızın yanakları sarf ettiği enerjiden pembe pembe olmuştu. Simon balo salonlarında, gecenin sonunda onlardan birinin yatağında olacağını bilerek sayısız kadınla dans etmişti. Ama hiçbir zaman kendini şu an olduğu kadar uyarılmış ya da aç hissetmemişti.

Veya hiç bu denli tehlikeli...

Catriona'yı istiyordu. Onu yatağında, gururunu, yüreğini ve hatta hayatını tehlikeye atmayı göze alacak kadar çok istiyordu.

Ona olan arzusunu ve aklını artık viskiyle uyuşturmayacağını bilmenin üzüntüsüyle, topuklarının üzerinde dönerek karanlığın içinde kaybolurken ardından bakan Catriona'nın gülümsemesinin nasıl solduğunu göremedi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Ertesi sabah Simon, sanki tüm dünyanın yükü üzerindeymiş gibi hissederek uyandı. Ama gözlerini ihtiyatla açtığında, bunun nedeninin Robert the Bruce olduğunu gördü. Ona doğru küstah bir bakış atan kedi, gerinerek patilerinin arasından baldırlarını yalamaya başladı.

Simon tek kaşını kaldırarak, "Eğer bir erkek bunu yapabilseydi," diye homurdandı, "kadınlara ihtiyacımız olmazdı."

"Ah, bilmem ki. Kadınlar ya da sadık bir uşak olmadan çorabınızı bile bulamazdınız ya da kravatınızı bile bağlayamazdınız."

Simon bu alaycı sesi duyunca birden doğrularak kediyi üzerinden attı. Kızgınlıkla kuyruğu dikilen kedi, ona kindarca bir bakış atarak uzaklaştı.

Catriona, genç adamın yatak odası olarak kullandığı yosunlu mağara kalıntısından kopan tavan kirişinin üzerinde oturuyordu. Genç kızın battaniyesinin kendisinden sadece bir adım ileride durduğunu gören Simon şaşkındı. Uzun ve yalnız geçen gece boyunca onu kollarına alacak bir mesafede durduğunu hiç fark etmemişti.

Genç kız çilek rengi bir elbise giymiş ve saçlarını özensiz bir şekilde topuz yapmıştı. Saçlarından süzülen bukleler, boynuna ve yanaklarına dökülüyordu.

Genç kız, sanki orada oluşundan hoşlanmamış gibi görünen Simon'a çekinerek baktı. "Robert'ı göndermek istemezdim, ama yine öğleye kadar uyuyacağını sandım. Davetliyiz."

"Kim tarafından?" Esneyen genç adam, karmakarışık olmuş saçlarını gözünün önünden çekti. "Kral mı?"

"Hayır, Kincaid topluluğu. Kieran konseyi toplamış."

"Bu parlamento gibi bir şey mi? Uzun, siyah cübbelerimizi ve pudralı peruklarımızı giyip Kral'ın kurallarına uyulmayacak kadar deli olup olmadığı veya giderek artan nüfus hakkında yüksekten atılan müzakereleri mi dinleyeceğiz?"

"Konsey, topluluğun çok eski bir geleneği ve sadece önemli bir konu hakkında karar vermek ya da bunu ilan etmek üzere yapılır." Öne doğru uzandı, gözleri heyecanla parlıyordu. "Callum ve Dönel'in dediğine göre, Kincaid topluluğunun hiçbir üyesi '45'ten beri konseyi toplantıya çağırmamış."

Derin bir nefes alan Simon, üzerindeki battaniyeleri ittirdi. "O zaman, cübbemi ve peruğumu alayım."

Simon ve Catriona diğer topluluk üyelerinin toplanmış olduğu büyük salonun yıkıntıları arasına geldiler. Kieran ortada, bir ayağı bir gece önce Catriona'nın oturduğu taşın üzerinde, ayakta dururken, diğer adamlar yıkılmış kirişleri sıra gibi kullanarak oturmuşlardı. Önceki geceki gamsız şenlik havasından eser kalmamıştı ve hepsinin güneşten kavrulmuş yüzlerinde ağırbaşlı ve sıkkın bir ifade oluşmuştu. Ufacık, neşeli bulutların masmavi gökyüzündeki dansıyla karşılaştırıldığında, ifadeleri oldukça garip görünüyordu.

Kieran gösterişli açılış cümleleri gibi formalitelerle zaman kaybetmedi. Simon ve Catriona, oluşturdukları kutsal halkanın içine girer girmez, Catriona'nın gözlerinin içine bakarak, "Kalmanızı istiyoruz," dedi.

"Ah, bunun için buradayız," dedi genç kız onu onaylayarak. "Konseyinize bizi de davet ettiğiniz için onur duyduk."

Kieran, "Hayır," dedi. "Burada kalmanızdan bahsediyorum. Kincaid Kalesi'nde. Bizimle birlikte."

Catriona, nihayet birilerinin onu istiyor olmasına inanmaya cesaret bile edemediğinden, başını salladı. Bu, uzun zamandır hayalini kurduğu yuvayı bulması demekti. "Ama Simon bana kaçacağınızı söylemişti. Eddingham sizi bulmasın diye dağılıp saklanacağınızı söyledi."

"Birçoğumuz doğduğu günden beri kaçıp saklanıyor. Connor, bu son durağı bile olsa insanın bazen durması gereken bir nokta bulmasını söylerdi." Kieran bakışlarını büyük salonun yıkıntılarında gezdirdi. "İşte burası da benim son durağım olacak en iyi yer."

Adamları da onaylar bir şekilde başlarını salladı.

Catriona kendi kendine, "Savaşabildiğin sürece asla ağlama," diye mırıldandı. Connor'ın sesi hâlâ beyninde çınlıyordu.

Kieran, "Sadece bir şartımız var," dedi.

"Ne olursa," diye yanıtladı Catriona yüzünde neşeli bir gülümsemeyle. "Ne olursa olsun."

Kieran başıyla Simon'ı işaret etti. "Onun liderimiz olmasını istiyoruz."

Catriona'mn gülümsemesi yok oluverdi. "Simon mı? Şaka yapıyor olmalısınız. O lideriniz olamaz ki! Kincaid bile değil."

Kieran, "Onunla evlendiğinden beri sen de değilsin," diye hatırlatma yaptı. Derin bir nefes aldı. "Yaşlı Ewan Kincaid'in torunu olabilirsin ama bir kızın topluluğu yönetmesini kabul edemeyiz." İncecik kollarını göğsünde kavuşturdu ve Simon'a doğru alaycı bir bakış attı. "Ve bu adam tabancasıyla ne kadar becerikli olduğunu bize kanıtladı."

Simon ellerini kendini korur gibi havaya kaldırıp geriye doğru bir adım atıncaya kadar, Catriona onun da en az kendisi kadar dehşete düşmüş olduğunu fark edemedi. "Ah, hayır yapmayın! Bu yıkıntılara sahip çıkmak adına, bir avuç hırsız ve yankesiciye liderlik ederek İngiliz askerlerine karşı savaşacağımı düşünüyorsanız, hepiniz kafayı yemişsiniz."

Catriona, "Haklı. Ona ihtiyacınız yok. Tek ihtiyacınız olan benim!" diye bağırdı. "Tüm hayatımı bu an için hazırlanarak geçirdim! Topluluğun tarihini biliyorum. Saatlerce bu dağlarda gerçekleşen meşhur savaşları inceledim. Cesarete ve kas gücüne olduğu kadar zekâya ve beceriye de ihtiyacınız var."

Kieran başını salladı, gözlerindeki acıma belirtisi kararından da fazla tahrip gücüne sahipti. "Bizim ihtiyacımız olan şey, bir erkek, küçük hanım. Eğer senin adamın liderimiz olmayı kabul ederse, o zaman kalır ve savaşırız. Aksi halde gece bastırmadan toparlanıp gideriz ve Eddingham denen herif de bu harabe olmuş kaya yığınında ne yapacaksa yapar."

Yüzündeki ifade de, kaya gibi sertti. Catriona onun üzerinde bir etkisi olamayacağını, ümitsizce kabul etti.

Ümitsizliği artarken Simon'a doğru döndü. "Seninle biraz konuşabilir miyiz, lütfen?" Topluluktaki adamların meraklı bakışlarının üzerlerinde gezindiğini hissedince ekledi: "Özel olarak."

Genç adamın kolunu tutarak, onu salonun kuzey kanadındaki kirişin olduğu ve sadece bir gece önce gaydanın muhteşem melodisiyle büyülendikleri yere doğru sürükledi.

Diğerlerinin onları duyamayacakları bir mesafede olduklarından emin olunca, arkasını Simon'a dönerek güneşli vadiye doğru baktı. Şu anda ona bakmaya katlanamazdı ve Kieran tarafından reddedilmiş olmasının kendisini nasıl derinden yaraladığını görmesini de istemiyordu. Fırtına gibi esen rüzgâr, eteğini havalandırdı

ve saçlarını yüzüne doğru uçurdu.

"Kieran'ı duydun," dedi. "Beni istemiyorlar, ama seni aralarına kabul ediyorlar"

"Korkarım ordu görevim bile artık işlevsel değil. Aklını yitirmiş bir kadın ve çocuklara bakmak için rütbem düşürüldü."

Genç kız ona bakmak için geri döndü. "Liderleri olmayı kabul etmezsen, dört bir yana saçılacaklar. Kincaid adı ve topluluğu sonsuza dek yok olacak."

"Peki, bu ne zaman *benim* sorunum oldu?"

Catriona öne doğru bir adım atarak avuçlarını genç adamın göğsüne dayadı. Ellerinin altında düzenli ve güçlü atan kalbi sanki bir umut ışığı gibiydi. "Görmüyor musun, Simon? Bu senin fırsatın olabilir. Bir kahraman olman için çok geç değil."

Benim kahramanım.

Bu cümleyi sesli söylemeye cesareti yoktu ama genç adama bakan gözlerinde ve belli belirsiz titreyen dudaklarında bir tür yalvarış vardı. Ona sadece halkının liderliğini sunmuyordu. Kalbini sunuyordu.

Simon uzunca bir süre genç kızı süzdükten sonra bileklerinden tutarak ellerini nazikçe göğsünden çekti. "Kahraman olma
fırsatım uzun zaman önce geldi ve gitti, sevgilim. Ve bunu ikinci kez isteyecek kadar ne aptal ne de hayalperestim."

Genç kızın bileklerini serbest bırakıp kayaların üzerinden atlayarak tepeden aşağı yürüdü ve hem kaleyi hem de Catriona'yı arkasında bıraktı.

Simon gece karanlığı çöküp ay gökyüzündeki yolunu yarılayıncaya kadar geri dönmedi. Onu eve çağıran, ne neşeli gayda *melodisi, ne* müziği takip eden sarhoş *sesleri,* ne de kalbini ve kasıklarını harekete geçiren şen kadın kahkahası vardı.

Kale, tepenin kenarında kalmış ve tavanı olmayan koridorlar ve zindandan geriye kalan yıkık taş kümelerinde artık sadece fareler cirit atar olmuştu. Tek başına kalmış olan kulenin korkuluklarına doğru bakarken Simon, yüreğinin burkulduğunu hissetti.

Kirişli yoldan tıpkı bir hayalet gibi sessizce yürüyerek büyük salonun yıkıntılarının olduğu yere geldiğinde, Catriona'yı sadece yirmi dört saat önce sahne olarak kullandığı kocaman taşın üzerinde oturur buldu. Genç kız elini çenesine dayamış otururken, sanki tüm sorularının cevabı yanıp sönen yıldızlardaymış gibi gökyüzünü inceliyordu. Simon biraz daha yaklaşınca, genç kızın gözleri kuru olsa da, yanaklarındaki gözyaşlarının izini görebildiğini fark etti.

Simon, "Gitmişler," dedi.

Bu bir soru olmamasına rağmen, genç kız başını salladı.

"Üzgünüm," diyen genç adamın bu sözü Catriona'nın tahmin edemeyeceği kadar içtendi.

Genç kız, "Evet," dedi sakince. Catriona onunla yüzleşmek için ayağa kalktığında, genç adam neredeyse bunu yapmamış olmasını dileyecekti. Gözleri en az Kieran'ınkiler gibi çakmak çakmaktı. "Bir koca olarak rezil olduğun gibi bir erkek

olarak daha da rezilsin."

Babası birçok kere daha kötüsünü de söylemişti ve genç adam omuz silkip alaycı bir kahkaha atarak geçiştirmekten başka bir şey yapmamıştı. Ancak Catriona'nın küçümseyen sözleri midesine bir bıçak gibi saplandı. "Ne yapmamı isterdin, Catriona? Sana ve onlara neredeyse kesin denebilecek bir yıkım için liderlik etmemi mi? Yıllar önce vazgeçmeniz gereken saçma bir hayal uğruna, hepinizin dolu gibi yağan mermilerin içinde ya da darağacında sallanarak *ölmesini* seyretmeye razı olmamı mı?"

Genç kız, "Bu benim hayalimdi!" diye bağırdı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ve sırf birisinin senden beklentilerini yerine getirme ihtimali doğduğundan korktuğun için bunu mahvetmeye hakkın yoktu."

"Belki karşı koyduğum, o beklentilere göre yaşamak değil de, o uğurda ölmektir."

"Ah tabii ya! Senin, yüreğinde zerre kadar onuru olmayan bir korkak olduğunu unutmuşum. Senin gözünde savaşmaya değecek bir şey var mı? Uğrunda ölmeye değer bir şey? O kıymetli boynunu riske atmana değecek kadar değerli ve soylu bir şey var mı?"

Sen varsın.

Bu sözcük ruhunun derinliklerinden yükselmişti, ancak asla dudaklarından süzülemedi.

"Hayır," dedi genç kız ondan bir cevap gelmeyince. "Hiç sanmıyorum. Öyleyse, bu durumda korkarım seni işten çıkarmak zorundayım."

Genç adam, "Pardon?" diye usulca sordu. Yıpranan sinirleri onu tehlikeli bir öfke krizinin eşiğine getirmişti.

"Beni duydun. Kovuldun. Artık hizmetine gerek kalmadı. Teşekkürler, Londra'ya dönmek için tüm yolu yürümem gerekse de, kendi başımın çaresine bakacağım."

Simon içindeki bir şeyin birden çok soğuyup sonra da yanıcı bir hal aldığını hissetti. "Bana borçlusun," dedi.

Bu küstahlığına inanamıyormuş gibi başını sallayan genç kız, hızla Robert the Bruce'un kafesinin durduğu yere gitti. Kedi kafesinde olmadığı için şanslıydı, çünkü genç kız hayret verici bir homurtuyla kafesi tepetaklak etti ve alt bölümünü şiddetle çekerek, gizli bir çekmeceyi açtı.

Kaim banknot destelerini koparır gibi aldı ve genç adama doğru fırlattı. Öyle ki dağılan paralar, ikisinin arasında konfeti gibi uçuştu. "Al! Hepsini al! Senin payını. Benim payımı, hepsini al. Artık umurumda bile değil. Hepsini içkiye, kumara ve hayat kadınlarıyla yatırabilirsin. Umarım paranın her kuruşunu çarçur edersin ve frengi olup afyon dolu bir mağarada ölürsün."

Kafesi yere fırlatarak döndü, kemerin içine doğru yürüdü.

önündeki taş yığınlarını hiçbir şey yokmuş gibi bir adımda kat eden Simon, genç

kızı kemerli yolun ortasında yakaladı, omzundan tutarak kendine çevirdi.

Genç kızın ürkmüş gözlerinin derinliklerine bakarak, "Ben paradan bahsetmiyordum," dedi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

&

Catriona, Simon'ın yorgun gözlerine baktı. Hiç bu denli yeşil olmamışlardı. Ya da hiç bu kadar amansız görünmemişlerdi. Kolunu sımsıkı tutan elleri de aynı derece acımasızdı ve genç kızın kaçmasına taviz verecek gibi değildi.

Genç kız bir anda kuruyuveren dudaklarını diliyle ıslattı. "Sana verdiğim sözü tuttum ve karşılığını ödedim. Her kuruşunu ve daha da fazlasını. Benden başka ne isteyebilirsin ki?"

"Bana bir düğün gecesi borçlusun, hatırladın mı? Bu, küçük, şeytani pazarlığımızın bir parçasıydı ve sen şeytanla bir anlaşma yapıp sonra onu atlatamazsın. Bir gün ortaya çıkıp hakkını istemeyeceğini bekleyemezsin." Sesindeki boğukluk daha da derinleşti. "Ya da bir gece."

Genç kızın nefesi kesilmişti. "Gerçekten, bunu istiyor olamaz..."

"Neden olmasın? Benim şerefsizin teki olduğumu söylemedin mi defalarca? Vicdanımın olmadığını? Ne yazık ki aynısını kendin için söyleyemezsin. Bu nedenle de sözünde durma lafını yerine getirmekten başka şansın yok."

Catriona, dürüstlüğünün kendi yüreğini mengene gibi sıktığını hissetti. Ve yüreğinde kalan son duyguların da ondan gelecek cevapla eriyeceğini bile bile yine de usulca sordu. "Peki, eğer kabul etmezsem, borcumu ödetmek için zor mu kullanacaksın?"

Genç adam sanki ölçüp tartıyormuş gibi görünerek onu bîr süre inceledi, sonra da başını salladı. "Hayır, yapmayacağım." Eğildi ve dudaklarını genç kızın kulağını okşarcasına yakınlaştırarak fısıldadı. "Ama senin benden bile daha korkak olduğunu bileceğim."

Genç kızın kolunu bıraktı ve kaçmasına olanak tanıyacak ölçüde ondan uzaklaştı.

Yerinden kıpırdamayan Catriona, meydan okuyan gözlerini ona dikti. "Hazırlanmak için biraz zaman verir misin?"

Genç adam, "Tabii ki," diye cevap verdi hem bir beyefendi, hem de bir haydut gibi bir ifade takınarak. "İstediğin kadar zamanın var."

O

Catriona, Simon ile bir gece önce paylaştıkları ay ışığının aydınlattığı mağaraya gitme cesaretini bulduğunda, içerinin düzeltilmiş olduğunu gördü. Simon battaniyelerini toparlamış ve kalın yosun birikintisinin üzerine örterek şirin bir yatak yapmıştı. Hatta Kieran ve adamlarından geriye kalan küçülmüş mumları bile

bulmayı başarmış ve onları yıkık taşların üzerine yerleştirmişti. Mumlardan yayılan altın rengi *ışıltılar, ay ışığının gümüşsü* aydınlığına karışmıştı.

Genç kız yaklaştığında arkasına dönen Simon, gözlerindeki şaşkınlığı tam olarak gizleyememişti. Tüm bu hazırlıklarına rağmen,
Catriona'nın geleceğine gerçekten inanmadığının farkındaydı genç kız.

Simon'a doğru yürürken, tedirgin bir şekilde basit keten geceliğini düzeltmeye çalıştı. Yakındaki pınarda yaptığı *banyo* sonrasında vücudu hâlâ biraz nemli kaldığı için geceliğin kumaşı beklenmedik yerlerine yapışıyordu. Beyaz rengin masumiyetinden etkilenerek, genç adamın Jeanne d'Arc'a dair birkaç nükteli söz etmesini bekledi. Ama o sadece, genç kızm daima kıskandığı ve hayran olduğu, yaldızlı ve kalın kirpiklerinin gölgelediği gözlerle Catriona'yı seyretmekle yetindi.

Üzerine sadece devetüyü pantolon ve önü göğsünü açık bırakan, fildişi rengi, ince keten bir gömlek giymişti. Dar ve uzun ayaklan çıplaktı ve kahverengi saçlan yüzüne dökülmüştü, ölümün eşiğinden döndüğünü anımsatan yara izine rağmen, Catriona'yı daha küçük bir kızken büyüleyen erkeksi güzelliği yitmemişti. Genç adam zerre kadar şefkat gösterirse, Catriona aç yüreğinin her şeyi affedeceğinden ve direncinin kırılacağından korkuyordu.

Simon'ın her hareketini takip ettiğinin gayet farkında olan Catriona, onun yanından geçerek hazırlamış olduğu yatağa oturdu. Bir zamanlar kocasıyla geçireceği ilk gece hakkındaki romantik fantezilerini aklına getirmemeye çalışıyordu. Özellikle de bu fantezilerin çoğunda bu kocanın Simon olduğunu.

Sırtüstü uzanarak gökyüzündeki ayın zarif kıvrımının tam altında duran bir yıldıza gözlerini dikti. "Eğer senin için bir mahzuru yoksa işini mümkün olduğunca çabuk yapmanı tercih ederim. Sevişme sanatında kendini usta gördüğünü biliyorum, ama senin için bir farkı yoksa hoşbeş ederek vakit kaybetmek istemem."

"Hoşbeş etmek mi? Sanki seni çay içmeye davet etmişim de sonra kartvizitimi vererek *ayrılacakmışım gibi* konuşuyorsun."

"Neyi kast ettiğimi anladın. Bir an önce tatmin olup gitmeni istiyorum."

Genç adamın sesinden canının sıkıldığını anlamıştı. "Seninkini tamamıyla hiçe sayarak mı?"

"Bu erkeklerin tercih ettiği şey değil mi?"

"Bu erkeğin değil." Simon yere doğru çömeldi ve sanki bir pars gibi sinsice, yüzü ayın görüntüsünün yerini alıncaya kadar genç kızın üzerine doğru süzüldü. "Yani benden istediğin şey, sadece geceliğinin eteğini sıyırıp kendi zevkimi tatmin etmem ve... işimi bitirdikten sonra da üzerini örtmem," derken, genç kızın amcasının evinde, safça söylediği sözleri tekrar etmişti.

Catriona, "Evet, lütfen," dedi sertçe. "Senden tam olarak bunu istiyorum."

Genç adam başıyla onaylamadan önce düşünceli bir ifadeyle onu inceledi. "Peki, o halde. Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

Titrek bir soluk alan Catriona başını diğer tarafa çevirdi ve gözlerini kapadı.

Amcasının kedileri ve aygırlarını gözetlerken öğrendiği kadarıyla, genç adamın ona ne yapacağını teorik olarak biliyordu, ancak bunun ardındaki itici güç onun için hâlâ bir gizemdi.

Genç *adamın sıcak* parmaklarının baldırlarında gezindiğini hissettiğinde geri çekilmemek için elinden geleni yaptı. Simon geceliğinin kenarını tutup yavaşça yukarı doğru ittiğinde genç kızın belden aşağısı çıplak kaldı.

Catriona, onun nefesini coşkuyla içine çekişini duydu ve bedeninden yayılan sıcaklığı hissetti.

Simon'ın elleri dizlerinin içine doğru kayıp baldırları açılana dek bacaklarını aralayıp kendisini nazikçe kaldırdığında, Catriona inlemesini önleyemedi.

Gecenin serin rüzgârı onu bir sevgili gibi okşadığında, genç kız çok yanlış bir hesap yapmış olduğunu fark etti. Şu anda onun kollarında çıplak olmasından çok daha korunmasızdı. Genç adamın ay ışığının altında, onu yiyecekmiş gibi süzmesini durdurabilecek hiçbir şey yoktu.

"Tanrı aşkına, Catriona," diye soludu genç adam. "Olduğundan daha güzel görünebileceğini tahmin bile etmemiştim."

Genç kız gözlerini sımsıkı kapadı ve hem ürkerek hem de ne olacağım bekleyerek alt dudağını ısırdı. Ama genç adamın dudakları, dizinin ardındaki en duyarlı noktayı bulduğunda, zevkten ürpereceğini beklemiyordu.

Simon'ın tenine değen nemli dudaklarının sıcaklığı tatlı bir ürperti yayarak titreyen baldırlarına doğru yol aldı. Ayak bileklerini kadife bir kelepçe gibi sarmış olan elleri, bacaklarını biraz daha açmaya çalışırken baştan çıkarıcı öpücükleriyle genç kızı daha da savunmasız hale getiriyordu. Genç adam bembeyaz baldırlarına öpücükler yağdırırken derin derin nefes almaya başlayan Catriona'nın bacakları kendiliğinden açılıverdi.

Catriona o kadar sersemlemişti ki, bacaklarının arasındaki nemli ve tüylü bölgenin nazikçe okşandığını hissedinceye kadar, genç adamın ellerinin, ayak bileklerini bırakmış olduğunu fark edemedi. Simon'ın eli daha derinlere daldı ve parmağı ıslaklığı hissedinceye kadar pembe dudaklar arasındaki duyarlı bölgeyi uyardığında, genç kız güçlükle soluk alıyordu.

"Ah!" Yabani bir zevkle sarsılan genç kız hıçkırır gibi bir ses çıkarınca, birden gözleri açılıverdi. Oturmayı denedi, ancak genç adam

sadece bir parmağının gücüyle onu yere çivilemiş gibi görünüyordu, "Bana ne yapıyorsun?"

Simon başını kaldırıp ona baktığında, güzel yüzündeki ifade açlık ve arzu doluydu. "Tam da benden istediğini. Zevklerimi tatmin ediyorum."

Bu sözlerden sonra başını eğdi ve ağzını genç kıza dayadı. Catriona boğazından yükselen bir iniltiyle kendini battaniyenin dışına doğru attı, ama genç adamın bahşedeceği mutluluktan kaçıp gidebileceği bir yer yoktu. Dilinin çevik hareketleriyle yaptığı birkaç okşamadan sonra, genç kız kendini dışarı doğru atmak

yerine, onun ağzına doğru kaldırdı. Dilini kullanarak Catriona üzerindeki hâkimiyetini tamamıyla sağlamış ve onu, ağzıyla tattırdığı duyguların esiri haline getirmişti. Genç kız kendini bilmez bir vaziyette, tırnaklarını battaniyeye geçirmiş, başını oradan oraya sallıyordu.
Simon sadece zevk almıyordu. Genç kızın iradesini alıyor ve kendi iradesi haline getiriyordu. Kalbini alarak, genç kızın çevresine ördüğü duvarları yerle bir ediyordu. Ruhunu alarak, ona Hiç aklından çıkmayacak, cennetten bir tat sunuyordu. Catriona'nınn merkezindeki şişkin tomurcuğun üstündeki yumuşak ve sıcak dil darbeleri, onu arzu ateşinin içine sürükleyen alevden bir kırbaç gibiydi. Genç kız kıvranarak bundan kurtulmaya çalıştığında, kalçasındaki kocaman sıcak eller onu durdurdu ve alevden kırbaç darbelerini daha da artırdı. Bu darbelerin onu tamamıyla tüketerek kül ettiği anda, Simon ağzını o duyarlı tomurcuğun üzerine kapayarak yavaşça emince Catriona'nın belindeki her sinire doğru çağlayarak akan müthiş bir coşku dalgası yayıldı.
'Yükselip yükselip alçalan Catriona, teslimiyetinin bir göstergesi gibi feryat edinceye kadar da devam etti.Yıldızlara dokunmak için gökyüzüne fırlatılmış ve sonra da yavaşça yeryüzüne düşmüş gibi hisseden Catriona ağır ağır gözlerini açtı.

Simon onu süzerken gözlerindeki zafer ışıltısı apaçık ortadaydı.

Ona dokunmaktan kendini alamayan Catriona, elini onun yanağına doğru kaldırdı. Vakur bir ifadeyle ona bakarak, "Senin hakkında yanılmamışım. Zerre kadar onuru olmayan vicdansız suçlunun tekisin," dedi.

Simon, "Bu doğru olabilir, tatlım," diye fısıldadı yüzünü ellerinin arasına alarak. "Ama bu gece aynı zamanda senin koçanım."

Genç adamın dudakları onunkiyle buluştuğunda, kendi arzusuyla sarhoş olan Catriona, ellerini ipeksi saçlarında dolaştırarak öpüşüne karşılık verince Simon'ın boğazının derinliklerinden bir inilti koptu.

Genç adamın inlemesini bir davet sayan Catriona, gömleğini omuzlarından sıyırarak sürekli hayalini kurduğu gibi ona dokunma zevkini tattı. Simon, kaslı bedeniyle sıcak ve pürüzsüz olduğu kadar esnek ve güçlü olan mükemmel bir erkekti. Dokunduğu yerlerin tadına bakmak için yanıp tutuşan Catriona dudaklarını ondan uzaklaştırarak,, genç adamın kalbine bastırdı. Hissettiği tuz tadı aynı zamanda dayanılmaz derecede tatlı da gelmişti. Aç gözlü dili genç adama doyamıyordu.

Genç adam, gömleğini sabırsız hareketlerle omzundan sıyırdıktan sonra genç kızı yarı oturur pozisyona getirerek geceliğini çıkardı,
Genç kızın göğüslerinin yuvarlaklığını büyülenmiş gibi ve arzuyla süzdü. "Hayran olduğun Robbie Bums'ün bile bu manzaraya layık bir şiir yazabileceğini sanmıyorum." Gözlerini genç kızın yüzüne doğru kaldırdığında, dudağı çapkın bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Ama belki de benim dilimi devreye sokmama izin

verirsin."

Eğilerek göğüs ucuna diliyle dokunduğunda, Catriona'nın onu durdurmaya ne mecali ne de niyeti vardı. Genç adam, dilinin ne kadar marifetli olduğunu bir kez daha kanıtlarken, Catriona'nın başı teslimiyetle arkaya düştü. Tek bir kelimeyle bile zaman kaybetmeyen Simon ilgisini bu kez diğer göğsüne yöneltti. Diliyle göğüs ucuna fiske vururken, dudaklarından yayılan nemli sıcaklık ve hafif hafif ısırması bir kadını etkilemek için yazılan en çekici şiir gibiydi. Göğüs uçlarını iyice ağzının içine alıp emmeye başladığında rahim bölgesinde hissettiği zevk ve hazla, genç kızın tek yapabildiği Simon'ın saçlarını tutup bacaklarını sıkmak oldu.

Genç adamın bir o kadar becerikli elleri bu kez pantolonunu çıkardı. Catriona ortaya çıkan görüntüye bakamadan, Simon onu şefkatle kucaklayarak yosun ve battaniyeden oluşan yatağa yatırdı ve çıplak bedenini ona doğru bastırırken tekrar tekrar dudaklarından öptü.

Burada, ay ışığının altındaki bu yerde zamanı durduran bir şey vardı. Bu adamın kollarında... Birbirlerinin içinde eriyen nefesleriyle ve sarmaş dolaş çıplak bedenleriyle, aşkın şehvetli zevklerinden sarhoş olmuş, tarihten çıkıp gelen bir lord ile leydi olmalıydılar.

Genç adam geri çekildiğinde, Catriona itiraz eder gibi onun pürüzsüz, kaslı sırtına sarıldı.

Simon, "Merak etme," diye mırıldandı onu şakağından öperek. Yıkık taşlardan oluşturulmuş rafa uzanarak küçük, lake kaplı bir kutu aldı. Kutunun kapağını açtı ve içindeki ipek kumaşın üzerinde duran yassı ve küçük bir şişeyi çıkardı. Şişenin kapağını açtığında zengin bir egzotik lavanta kokusu genç adamın çarpıcı kokusuyla karışarak etrafa yayılıverdi.

"Korkarım ki hapishanedeki hücreme adım attığın andan beri, bende zıt bir etki uyandırdığın için kendimi daha küçük bir hale getiremem. Ama," şişenin sert ve soğuk kapağını Catriona'nın pembeleşmiş göğüslerinin arasında gezdirerek parlak bir yağ tabakası oluşturdu, "bazı şeyleri kolaylaştırabilirim."

Genç adamın ne kast ettiğini anladığında Catriona hem utançla kızardı hem de sinirlenerek kaşlarını çattı. "Sanırım bir bakireyle karşılaşma ihtimaline karşı bunu sürekli yanında taşıyorsun." Simon'ın yanaklarının hafif hafif kızarmaya başladığını ağzı açık bir şekilde izledi. "Bay Wescott, neden yüzünüz kızardı?"

Simon soluğunu dışarı üfleyerek elini saçlarının arasından geçirdi. "Duyulduğu takdirde tüm imajımı zedeleyecek çok önemli bir sırrımı paylaşacağım seninle." Catriona'nın kulağına doğru eğilerek fısıldadı: "Daha önce hiç, bir bakireyle birlikte olmadım."

Genç kızın gözleri, duyduklarına inanamıyormuş gibi açıldı. "Gerçekten mi?"

Simon başını ciddiyetle salladı. "Sen ilksin."

Bu itiraftan tuhaf bir şekilde hoşnut olan genç kız gülümsedi. "Sanırım bu da seni bir tür bakir yapar." Genç adamın göğsüne vurarak, "Endişelenme. Nazik olmaya

gayret ederim," dedi.

"Lütfen yapma," diye gürleyen Simon, Catriona'nın alt dudağını dişiyle yakaladı ve baştan çıkarıcı bir şekilde hafif hafif ısırdı.

Catriona onun parmaklarına birazcık yağ dökeceğini sanmıştı, ancak genç adam şişeyi olduğu gibi göbeğinin üzerine boca ederek onu şaşırttı.

Yağ aralarına doğru süzülmeye başlayınca, Catriona zevkle inledi.

Başparmaklarının önderliğinde Simon'ın elleri kendi yolunu bulup aşağılara doğru inerek Catriona'nın bacakları iki yana doğru

açılıncaya kadar, kalçaları arasındaki olağanüstü duyarlı bölgeyi okşamaya devam etti. Yağ, Simon'ın uyuşturucu dokunuşları altında sıcak gelmişti. Ellerinin teması, Catriona'ya kendini şımartılmış bir harem kızı ya da kral için hazırlık yapan kraliçe gibi hissettirmişti.

Tüm dünya sıkışıp bacakları arasındaki küçük ipeksi üçgene dönüşünceye kadar Simon çıldırtan okşamalarını sürdürdü. Ama dokunmadığı tek yer de orasıydı.

Bir keresinde Catriona'ya, on dakika vakit verirse onu kendisine yalvartacağını söylemişti. Ama bu beş dakikadan bile kısa sürmüştü. "Lütfen, Simon," diye inledi, genç adamın dokunuşları onu öldürüyordu. "Ah, lütfen..." Başını saçlarının arasına doğru gömse de bu korkunç arzusundan saklanacağı bir yer yoktu.

Simon insafsız değildi. Catriona'nın şiddetli isteğini geri çevirmedi, iki parmağını da ipeksi tüyleri aralamak için kullandı ve kaygan yolu takip ederek son varış noktasını buldu.

Oradaki nazik bölgenin kanatlarına geldiğinde parmağında kalan yağı içeri doğru iyice sürdü. Genç kız kendini, güneşin öpücükleriyle patlayarak çiçek açan bir tomurcuk gibi hissediyordu ve onun sunduğu her şeyi almaya son derece istekliydi.

Zevkten neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlama isteğini bastırdı. "Yaratıcı baştan çıkarma tekniklerinden biri mi bu?"

"Hayır. Ama bu onlardan biri," diye fısıldayan. Simon parmağını içeri doğru daldırdı.

Alçak sesle inleyen Catriona, ruhunun bedeninden ayrılarak, sözle ifade edilemeyecek bir zevk dalgasına kapıldığını hissetti. Yağırı ve genç kızın kendi bedeninin ürettiği zevk damlalarının yardımıyla, parmağını içeri ve dışarı kaydırarak onu bekleyen akıbetin ne olacağını taklit edercesine Catriona'yı kendinden geçirdi.

Fakat Simon'ın onunla işi daha bitmemişti. Catriona o ilkel gücün etkisiyle bayılacağını düşünürken, genç adam parmağını yavaşça daha önce diliyle uyardığı o ıslanmış tomurcuğa dokundurdu. Bu dokunuşla patlama noktasına gelen genç kız, yeni bir coşku dalgasına kapıldı.

Duyduğu hazzın sarsıntılarının hâlâ etkisi altındayken genç adam parmağını çekerek, geriye doldurulmak için yanıp tutuşan bir sancılı boşluk bıraktı. Genç kız uyluğunda, sertleşmiş erkekliğini hissettiğinde onun da niyetinin o boşluğu doldurmak olduğunu anladı.

Birdenbire Simon'ın şimdiye kadar kaç kadınla yatmış olduğunun kendisi için hiç önemi kalmamıştı. Bu gece Simon onundu. Sadece onun. Bütünüyle onun...

Bu düşünce Catriona'yı daha cesur kıldığı gibi vahşileştirmişti de. “Bekle," diye emretti.

Genç adamın şaşkın bakışları genç kızın yüzüne çevrildi. Hırıltıyla çıkan sesin ondan geldiği güçlükle anlaşılıyordu. “Eğer anlaşmamızı bozmaya karar verdiysen, bunu şimdi söylesen iyi edersin."

Genç kız yağ şişesini alarak, büyük bir miktar; avucuna döktü, sonra da ona uzandı. Nazik elleri onu kavramaya çabalarken, genç adam yutkunarak başını geriye attı. Catriona kaskatı erkekliğini yağlamak, için iki elini de kullanırken, ellerinin arasındaki şeyin boyutu ve kalınlığı karşısında şaşırmakla birlikte, genç adamın ay ışığının dansıyla aydınlanan yüzündeki keyifli ifadeden de büyülenmişti. Genç adamın gözleri kapalıydı ve dişlerini açıkta bırakan dudaklarındaki ifade, vahşi olduğu kadar güzeldi,

Genç kız cesur hareketlerle elindeki yağı hiç boşluk bırakmayacak şekilde yedirirken, Simon Catriona'nın bileklerini bir mengene gibi yakalayıverdi.

“Hoşuna gitmedi mi?" diye soran Catriona korkusunu gizleyemedi.

“Sorun da bu ya, meleğim," diye mırıldandı, genç kızı sırtüstü yatırıp kendi gölgesiyle kaplarken. “Çok fazla hoşlandım. Ve eğer sen *bunu* yapmaya devam edersen, ben de *bunu...* yapamayacağım."

Simon ona egemen olmak üzere, kendini tüm varlığıyla genç kızın içine gömdüğünde, Catriona şok hissiyle soluk alamadı. Genç kız sanki keskin bir bıçakla deşiliyormuş gibi acı hissetti. Genç adamın onu hazırlama çabalarına rağmen, toy bedeni bu duruma güçlükle katlanıyordu.

Simon Catriona'yı terli alnından öperken uzun süre koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı. "Özür dilerim, tatlım. Yemin ederim tek amacım zevk vermekti, acı değil."

Catriona huysuzca burnundan soludu. "Sanırım parmağını daha çok sevdim."

Simon, yüzünü ellerinin arasına alarak onu süzdüğünde gözlerindeki yoğun şefkat genç kızın yüreğini dağlamıştı. "Bu konudaki fikrini değiştirmek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

Bu sözü yerine getirmenin kendisi için bir zevk olacağını bilen Simon ağırlığını ellerine vererek, Catriona'nın içinde hareket etmeye başladı. Genç kız mükemmel

derecede dar ve bir o kadar da sıcaktı. Hem de tamamıyla ona aitti. Sanki hayatında birlikte olduğu ilk bakire değildi. Hayatında ilk kez birlikte olduğu ve tek arzu ettiği kadındı.

Sanki bütün gecesini bu işe adayacak kadar vakti varmışçasına ağır ve derin darbelerle Catriona'nın içine girip çıkıyordu. Gözlerini kapayıp duygularına teslim olmayı ne kadar istiyor olsa da, zevkten titreyen genç kızın yüzünü izlemekten kendini alamadı.

Catriona'nın dudaklarının sessiz bir iç geçirmeyle aralanması uzun sürmedi, yanakları kızarmış ve gözleri duyduğu hazdan pırıl pırıl olmuştu. Genç kız kalçalarını kaldırıp onun hareketlerine kendisininkiyle karşılık vermeye başladığında, Simon gözlerini sımsıkı kapadı. İhtiyaçlarının öne çıkarak dillere destan becerisini yok etmesinden korktuğu için inlemesini önlemek amacıyla dişlerini sıktı.

Catriona böylesine güzel bir erkekle birlikte olmanın şaşkınlığıyla ellerini genç adamın terden parlayan göğsünde gezdirdi. Bacaklarının arasındaki zonklama geçmiş ve yerini bedenlerinin sürtünmesiyle onu müthiş derecede duyarlı hale getiren bir sızıya terk etmişti.

Margaret yenge ve kuzen Georgina onu, öpüşmenin, kucaklaşmanın ve güzel sözler duymanın evlilikte yeterli olacağına inandırmışlardı. Çünkü onlara göre, evlilik kurumu soğukkanlılıkla sürdürülür ve kadının değeri erkeğin şefkatiyle ölçülürdü.

Ama belli ki birileri bunları Simon'a söylememişti. Çünkü şu anda *genç kıza* bahşettiği zevk, *ağzı ve* elleriyle sunduğu şefkate kıyasla son derece derin ve güçlüydü. Catriona, onun kendini aldığını hissetti. Sahip olunduğunu... Sanki bir daha asla kendisi olmayacaktı. Sanki genç adam için her şeyi yapabilir, onun da kendisine, ne kadar şaşırtıcı ve yasaklı olursa olsun, her şeyi yapmasına izin verebilir gibiydi. Eğer o aşk sanatının ustasıysa, o halde bu gece genç kız onun gönüllü ve hevesli çırağıydı.

Simon'ın yüzünü avuçlarının içine alarak kendisine bakması ve gerçekten görmesi için zorladı. "Bana istediğim her şeyi verdin, Simon. Sen ne istiyorsun?"

Genç adam, "Seni," dedi kısık bir sesle. "Sadece seni."

Artık kelimelerle ve düşünmekle harcayacak fazla zaman yoktu. Sadece tek vücut olmuş bedenlerinin ahenkli hareketi vardı

Catriona'nın içine gözü kara bir şekilde girerken, Simon dişlerini sıktı. Bunca yıldır dizginlemeye çalıştığı yabani duygular sanki genç kızın dokunuşuyla zincirlerinden kurtulmuş gibiydi. Simon bir kereliğine de olsa seviştiği kişinin yerine, kendi zevklerini ön planda tutmuştu.

Buna rağmen, Catriona'nın ismini haykırdığını duyması ve kadifemsi gerginliğinin, altında kıvranıp kendinden geçerek sarsıldığını hissetmesi bu durumu daha da mükemmel kılmıştı. İçinden gelen şiddetli bir sarsıntıyla boşaldıktan sonra

genç kızın üzerine yığılarak kendinden geçti.

Uzunca bir süre orada, birbirlerinin kollarında, nefes nefese kaldılar. Nihayet hırıltıyla konuşabildiğinde, Catriona'nın sesi hâlâ huşu içindeydi. "Jem ile Bess'in neden bağırdıklarını şimdi anlıyorum."

Simon da genç kızın saçlarının arasından, "Ben de yirmi iki yaşında olmanın nasıl bir şey olduğunu şimdi hatırladım," diye mırıldandı.

Catriona hâlâ içinde olan Simon'ın tekrar sertleştiğini hissettiğinde, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ciddi olamazsınız, Bay Wescott."

Simon çapkın bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Hayatım boyunca hiç bu kadar ciddi olmamıştım, Bayan Wescott."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Catriona, Simon'ın göğüslerini okşamasının verdiği harika bir hisle uyandı. Kalçalarını genç adamın kasıklarına doğru bastırdı, bedeninden yayılan sıcaklığın içine gömülerek mırıldandı. "Uyuduğumu ve kendimi koruyamayacağımı bile bile beni okşaman çok ayıp."

Genç adam diğer elini bacaklarının arasına sokarak, bacaklarını da okşamaya başladı. "Kesinlikle çok haklısın. Kendimden utanmalıyım. Peki, bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?"

Genç adam en uzun parmağını içine doğru kaydırdığında, Catriona zevkle soluğunu tuttu. "Hımm... bilmiyorum. Uyuyormuş gibi davransam?"

Gözlerini yumdu ama uzun süre öyle durması imkânsızdı. Simon göğüs uçlarını nazikçe uyardığında, hızlanan soluklarını engelleyemedi ve kendini onun avuçlarına doğru kaldırarak günahkâr ellerine teslim ederken, zevkle ürperdi.

Genç adam, "İlk karşılaşmamızda," diye mırıldandı, dudaklarını göğüslerinin ucunda gezdirirken, sahiplenici tavrı genç kızın titremesine neden oluyordu. "Bana aşk sanatına dair bilgiler vermiştin. Öyle değil mi? Ne demiştin? Erkeğin yaptığı, sadece dişinin ensesini ısırarak hareketsiz kalmasını sağlamak ve sonra da sırtına binmek mi demiştin?"

Simon ensesini hafif hafif ısırıp aynı anda arkasından içine giriverince, Catriona yeniden bir titreme dalgasının içinde buldu kendini.

Simon, "Ama sonrasında ne olacağından hiç bahsetmedin," diye kulağına fısıldarken, kendini genç kızın derinliklerine doğru gömdü ama bir tek kasını dahi oynatmadı.

Catriona, "Bu," diye karşılık verdi nefesi kesilmiş bir halde ve tarihin en eski ahengiyle sallanmaya başladı. "Sadece bu."

O

Kısa zaman sonra Simon'ın kollarına kıvrılmış olan Catriona'yı müthiş derecede uyku basmıştı ama gecenin değerli hiçbir anını uykuyla harcamak istemiyordu. Simon'ın elleri saçlarıyla oynuyor ve bir buklesini parmağına dolaştırdıktan sonra diğer buklesine geçiyordu. Havanın soğuğu artıp yaprakların ve çimlerin üzerine çiy düşmeye başladığında, genç adam battaniyeleri üzerlerine çekerek *ısınmalarını sağladı.*

"Trafalgar Savaşı'ndan döndüğün o gün, limanda bana gülümsediğin zaman, zavallı kalbim yerinden oynadı sanmıştım," diye itiraf etti Catriona. "On altı

yaşındaydım ve bir gün beni kollarına alarak Alice'in ve tüm dünyanın önünde bana olan ebedî bağlılığını ilan edeceğini bir şekilde biliyordum."

"Korkarım kendimde değildim." Bakışlarını gökyüzündeki parlayan yıldızlara çevirdiğinde, profilinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. "O gün kalabalığın içinde geçmişimden gelen tek hayalet sen değildin. Annem de oradaydı."

Catriona kaşlarını çattı, yanlış işitmiş olmalıydı. "Annen mi? Anlamadım. Bana onun öldüğünü söyledin."

"Herkese onun öldüğünü söyledim. Ama doğrusu, nihayet zengin ve evlenmemiş bir sevgili bulduğuydu. Ah, beni babama iyiliğim için bıraktığına yemin etti. Hayatımda erkek etkisine ihtiyaç duyduğum bir yaşta olduğumu ve babamın bana sağlayacağı bir yuva ve geleceğin olduğunu, kendisinin bunları sağlama umudunun asla olmadığını söyledi." Kesik, acı dolu bir kahkaha attı. "Beni avukatın bürosuna bırakırken, sanki hiç ayrılmayacakmışız gibi öyle bir sarıldı ki ve gözlerinden süzülen yaşlar öylesine etkileyiciydi ki. Ama yıllar boyu, rol gereği aynı gözyaşlarını defalarca nasıl akıttığını izlediğimi unutmuştu."

Catriona, "Ya o gözyaşları gerçekse?" diye sordu usulca. "Ya yüreği parçalansa bile, bunu senin iyiliğin için yaptığına gerçekten inandıysa?"

Simon, "O zaman aptalın tekiymiş," dedi açık açık. "Babamın sadakasıyla yaşayacağıma, sokaklarda yaşamayı, yankesicilik yapmayı ve vücudumu yabancılara satarak kendi yolumu bulmayı tercih ederdim. Babamın annemden de fazla aşağıladığı tek şey bendim."

Catriona nazikçe Simon'ın göğsünü okşadı, ama kendi kalbinin sızısına bir çare bulamadı. "O gün onu limanda görünce ne yaptın?"

"Herhangi bir güzel kadına ne yaptıysam aynısını. Ona göz kırptım ve yürümeye devam ettim. Geriye dönüp baktığımda, gitmişti. Daha sonra sevgilisiyle evlendiğini ve Northumberland'da saygın bir hayat yaşadığım duydum." Pişman bir ifadeyle genç

kıza baktı. "Onun hayatta olduğunu başka hiç kimseye hatta babama bile söylemedim."

Catriona, "Bu da tutmam gereken iki sırrın olduğunu gösterir," diye ciddi bir şekilde karşılık verdi. "Annenin yaşadığı ve senin, bakirelerin ırzına geçen bir adam olmadığın."

Simon yuvarlanarak Catriona'nın üzerine çıktı ve parmaklarını onunkilere geçirip ellerini başının iki yanında hapsetti. Gözlerindeki azgın ifade Catriona'mn nefesini kesmişti. "Ama senin ırzına geçen birisiyim."

"Bu geceden sonra," diye fısıldadı bacaklarını aralayan Catriona, "artık bu bir sır değil."

Simon uçurumun kenarında durmuş, aşağıdaki vadiyi ve günün doğuşunu seyrediyordu. Rüzgâr saçlarını dalgalandırıyor ve Önü açık gömleğini uçuruyordu. *Az* miktardaki dolgun bulutlar pembe gökyüzünde titreşirken o kadar yakın görünüyorlardı ki, sanki uzanıp tutulabilecek gibiydiler. Ama bunu denerse, buhar gibi elinde eriyecektiler.

Catriona'yı, battaniyelerden ibaret yataklarında, sol yanağındaki gamzesini belirginleştiren yarım gülümsemesiyle uyuyorken bırakmıştı. Birlikte olduğu kadınların yatağından onlar uyurken sıvışmakta oldukça deneyimliydi. Genellikle çizmeleri elinde sessizce yatak odalarından dışarı süzülür ve asla kendini suçlu hissedip üzülmezdi. Neden üzülecekti ki? Ondan ne bekleniyorsa daima yerine getirir ve ahularından öper, onları dudaklarında bir gülümsemeyle ve kışın habercisi olan soğuk rüzgârlar esmeye başladığı zaman, boş yataklarında anımsayacakları hoş bir anıyla bırakırdı.

Ama onların hiçbiri karısı değildi.

Catriona'ya kesinlikle bir eşin hak ettiği şekilde hassas davranmamıştı. Ona tıpkı zevklerini tatmin etmek için kiraladığı bir hayat kadını gibi davranmıştı. Belki de babasının annesine davrandığı gibi.

Artık uzun bir liste haline gelen günahlarına bir de masum avcılığını ekleyebilirdi. Bu kez bu durum yüzünden viskiyi de suçlayamazdı. Hayatının en sarhoş edici gecesi olsa bile, Catriona'yı yatağına attığında son derece ayıktı.

Catriona'nın haklı olduğunu bilmek, vicdanım rahatlatıyor sayılmazdı. İhtiyaçlarının ne kadar tatmin olduğunu önemsemeden, onunla işini çabucak bitirmek ve genç kızın küçümser tavırlarına göz yummak daha nitelikli bir davranış olurdu. Tüm baştan çıkarma becerisini ortaya koyup genç kıza daima hatırlayacağı ihtiras dolu bir gece yaşatmaktan daha iyi olurdu.

Ve kendisinin de unutmayacağı bir gece...

O

Catriona yüzünde uykulu bir gülümseme ve üzerinde kırışmış geceliğiyle büyük salonun yıkıntıları arasında gezinip durdu. Açık mavi gökyüzüne bakınca, güneşin doğmuş olduğuna şaşırdı. Hoş bir bitkinlik hissiyle, tembel Robert the Bruce gibi esnedi ve gerindi. Bugüne kadar kullanmadığı kasları ağrıyordu. Bu onun, damadı tarafından en iyi şekilde sevilmiş olan bir gelin gibi hissetmesine neden oldu.

Akortsuz bir ıslık sesi kulaklarını tırmaladı. Başını sesin geldiği tarafa çevirip bunun, Simon'ın evlendikleri günün gecesinde, handa söylediği belden aşağı İskoç

şarkısı olduğunu fark edince, gülümsemesi derinleşti.

Neşe saçan sesi takip ederek daha önce kalenin avlusu olan geniş çayırlığı geçti ve Simon'ı atları arabaya doğru götürürken buldu.

"Günaydın, gün ışığım," dedi Simon kibirli bir gülümsemeyle. "Tüm gününü yatakta geçireceğini sandım. Ben de seni uyandırmaya geliyordum."

Genç adamın gülümsemesine kendi gamzeli gülüşüyle karşılık verdi. "Hatırladığım kadarıyla bunu zaten yaptın. Hem de gece boyunca birkaç defa."

Açık saçık şakasına, kendine has edepsiz bir espriyle karşılık vermemesi Catriona'yı şaşırtmıştı. Simon sadece atları arabanın önüne getirerek koşum takımlarını bağlamaya başladı.

Kaşlarını çatan Catriona, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Atlan arabaya bağlıyorum. Eddingham ve oyuncak asker taburu gelmeden buradan gitmiş olmak istiyorum. Hafta sonuna kadar seni amcanın evine götüreceğime göre önümüzde çok uzun bir yol var."

Catriona gözlerini kırpıştırdı. "Beni amcamın evine mi götüreceksin?"

"Kuşkusuz." Tüm dikkatini deri koşum takımlarını atların boynuna geçirmeye vermişti. "Artık işim bittiğine ve tüm borçlar kapandığına göre, seni başka nereye götürecektim ki?"

Catriona, sanki cam tozu yutmuş gibi nefes almaya çalıştı.

Eğer gerçekten ne tür bir adam olduğumu bilseydin, sevmeden de seninle sevişebilecek kapasitede olduğumu gayet iyi bilirdin.

Simon onu uyarmaya çalışmıştı, ama romantik bir aptal olduğu için onu dinlememişti bile.

İncitici bir utanç duygusuyla içi ezildi. Baştan çıkardığı diğer kadınlardan hiç farkı yoktu. Kendini Sımon'ın hünerli dokunuşlarının ve tatlı dilinin büyüsüne terk etmiş, bedensel zevkleri uğruna onun kollarında geçireceği bir gece için onurunu ve masumiyetini hiçe saymıştı. Izdırap dolu bir an boyunca, ondan mı yoksa kendisinden mi daha çok nefret ettiğini bilemedi.

Ama bu an Simon'ın çenesinde seğiren kası görmesinden önceydi. Alaycı bir ifadeyle atan kas genç adamın gülümsemesinin ve aynı zamanda o güzel ve hain dudaklarından dökülen kelimelerin yalan olduğunu kanıtlıyordu.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," dedi Catriona kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Atları arabaya bağlamaya çalışıyorum ki gün batmadan yola koyulabilelim."

"Dün gece senin için bir şey ifade etmiyormuş gibi davranmaya çalışıyorsun. Ve ben de bir şey ifade etmiyormuşum gibi."

Kolanları sıkıca bağladıktan sonra Catriona'ya dönen Simon, sıkılmış gibi derin bir nefes aldı. "Bu sıkıntıyı yaşamayacağımızı umuyordum. Bunun, bir bakireyle sevişmenin tehlikelerinden biri olduğunu bilmeliydim. Erkeğin en ufak ilgisi yüzünden hemen duygusallaşırlar."

"Dün gece bana gösterdiğin şey bir erkeğin en ufak ilgisi miydi yani? Çünkü bana sorarsan bundan fazlası olduğuna yemin edebilirim. Hem de çok daha fazlası."

Simon teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Lütfen bana, ölümsüz aşkını tekrar dile getirmeyeceğini söyle. Gururum okşansa da, bu gerçekten sıkıcı olmaya başladı."

Catriona, "Kes artık," diye patladı. "Sözlerinin tek kelimesini bile inanarak söylemiyorsun."

Simon tek kaşını kaldırarak baktı. "Tabii ki inanıyorum. Gelişim dönemimi tiyatro kulislerinde geçirmiş olabilirim ama bu denli yetenekli bir aktör olduğumu sanmıyorum. Öyle olsa şu anda burada seninle tartışmak yerine, dar bir pantolon giymiş, Don Juan'ı oynamak için tenorlarla rekabet ediyor olurdum."

Catriona gözlerinde biriken yaşları ve sesindeki yalvarışı artık tutamaz hale gelmişti. "Bunu neden yapıyorsun?"

Simon ona doğru gelerek, tıpkı bir zamanlar ahırda yaptığı gibi, şefkatle yanaklarını elleri arasına aldı. Şu anki dokunuşu genç kızın hiç olmadığı kadar çok ve dayanılmaz bir arzuyla ürpermesine neden olmuştu. "Güzel bir kızsın, Cat. Aklı olan hangi adam seninle sevişmek istemez ki? Bana bu imkân sunuldu ve ben de yaptım. Bugüne kadar yaptığım en vicdanlı şey olmayabilir, ama gözyaşlarına veya suçlamalara da gerçekten gerek yok. Sonuçta ikimiz de istediğimiz şeyi aldık."

"Öyle mi?" diye fısıldayan Catriona dudağının kenarından süzülen yaşların tuzlu tadını aldı. O dudaklar bitmez tükenmez gece boyunca dizginlenemeyen bir tutkuyla öpülmüştü. "İstediğin bu mu? Yoksa babanın seni layık olduğuna inandırdığı şey mi? Korktuğun nedir, Simon? Seni tıpkı annen gibi terk edeceğimden mi korkuyorsun? Bu nedenle mi benim ya da tüm diğer kadınların, kalbine değil sadece yatağına girmesine izin veriyorsun? Terk eden daima sen olasın diye mi?"

Simon son bir kez yanağını hafifçe okşadıktan sonra, arkasını döndü ve genç kıza, onun gidişini izlemekten başka fırsat bırakmadı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Catriona hapishanedeki hücresine girdiği gün gibi kararlı ve kendinden emin adımlarla Kincaid Kalesi'nin yıkıntılarının arasından ilerlerken, Simon beklenmedik bir üzüntü hissetti. Genç kız kalın, yünlü, gri yürüyüş elbisesini giymişti. Kızıl renkli saçları artık serbest ve omzuna dökülür vaziyette değildi. Gözlerini gölgede bırakan siperli şapkanın altında sımsıkı bağlanmıştı. Cumartesi öğlenleri alış veriş yapan herhangi bir Londra leydisinden hiçbir farkı yoktu.

Karla kaplı uçurumun kenarında, kollarını dünyayı kucaklamak üzere açan kızdan eser yoktu, topuklarım yere vura vura gayda eşliğinde İskoç dans ezgileriyle oynayan kıza ve Simon'ın kalbi ile yatağını gece boyunca ısıtan o vahşi çocuğa dair bir iz yoktu.

Catriona bavulunu tek bir kelime bile etmeden ona verdi. Simon bavulu arabanın arkasına koyup ona elini uzatamadan önce Catriona çekici dantelli çoraplarını ortaya çıkaracak şekilde elbisesinin eteklerini toplayarak ön taraftaki oturma yerine tırmanıverdi.

Gözlerini ileriye dikerek, "Bu, bana fazladan paraya mal olacak mı?" diye sordu.

"Anlamadım," diye ihtiyatla karşılık verdi Simon, onun sesindeki gerginliğin farkındaydı.

"Beni amcamın kapısının eşiğine götürmen anlaşmamıza dâhil olmadığı için, benden fazladan bir para beklenip beklenmeğini şimdiden bilmek isterim."

Simon boğazını temizlemeyi denedi, ancak şehvetli hayal gücü yüzünden aklına genç kızın yerine getirmesinden çok hoşlanacağı birkaç hizmetin görüntüsünü gelince şiddetle öksürmeye başladı. "Buna gerek yok," dedi tekrar konuşabildiğinde. "Bende oldukça fazla kredin var."

Catriona eldivenli ellerini kucağında kavuşturdu. "Robert the Bruce'u kafesine koydum. Onu getirebilir misin?"

Sırf onun buz gibi görünüşünden kaçmak isteyen Simon büyük salonun yıkıntılarına doğru döndü. Kafesin bir köşesine büzülmüş olan Robert the Bruce, özgürlüğünden mahrum olduğu için oldukça çaresiz bir durumdaydı.

Simon kafesin yanına çömelerek kedinin gözlerine baktı. "Üzgünüm, koca dostum. Newgate'te bulunmuş birisi olarak şu anda neler hissettiğini çok iyi anlıyorum."

Tam kafesi almak üzereyken gözü tanıdık bir nesneye ilişti. Catriona'nın en sevdiği şal daha önce yapının köşesini oluşturan iki taşın üzerine öylesine atılmıştı.

Simon şalı alarak omzuna attı sonra da Robert the Bruce'u alarak arabaya gitti. Kafesi Catriona'nın yanına yerleştirdikten sonra şalı uzattı. "Bunu bırakmışsın."

Bakışlarını ileriye doğru odaklamış olan Catriona ona aldırmadı. Çocukluğundan beri bu kumaş parçası onun her şeyi olmuştu. Ama o artık o zamanki kız değildi. Simon onu yatağına alarak değil ama yatağından atarak bir kadın yapmayı başarmıştı.

"Bilerek bıraktım," dedi sert bir ses tonuyla. "Çok eski ve yıpranmış. Amcam istediğim her türlü şalı alabilecekken neden bir paçavraya sarınıp dolaşayım ki?"

Simon'ın kaşları çatıldı. "Ama bunun ailenden kalan tek şey olduğunu sanıyordum. Ağabeyinden."

Catriona oturduğu yerde dönerek, Simon'a ilk kez doğrudan baktı. Gözleri hâlâ şiş görünmesine rağmen, yanaklarındaki gözyaşı izlerini tamamıyla yok etmişti. Solgundu ama kararlı görünüyordu, yüzündeki çiller tüm yalınlığıyla ortadaydı. "Ailem artık yok ve ağabeyim de. Bırak onu lütfen. *İstemiyorum.*"

Simon elini yavaşça aşağı indirdi, sonra da arabanın arkasına doğru yürüdü. Parmaklarının arasında tuttuğu şalı sıktı, onu herhangi bir çöp gibi atmak içinden gelmiyordu. Catriona burada çok şey kaybetmişti. Topluluğu bir araya getirme hayalini. Genç adama olan güvenini. Masumiyetini.

Genç kızın dikkatinin kediye yöneldiğinden emin olduktan sonra, şalı katlayarak vagondaki kumaş toplarının altına yerleştirdi.

Arabanın önündeki oturma yerine çıktığında, Catriona'nın kafesi ikisinin arasına

koymuş olduğunu fark etti. Böylece bacaklarının birbirlerine sürtünme ya da genç adamın dirseğinin yanlışlıkla onun göğsüne dokunma riski ortadan kalkmış olacaktı.

Dizginleri atların sırtına hafifçe vuran genç adam onları harekete geçirdi. Onları yola çıkaracak taşlı patikada ilerlerken, geriye dönüp moloz yığının üzerinde nöbetçi gibi duran kuleye bakan Simon olmuştu. Catriona dosdoğru karşıya bakmaya devam etmiş ve bir kez olsun, ardında bıraktığı Kincaid Kalesi'ne ve hayallerine bakmamıştı.

O

Üç gün boyunca süren gergin sessizlikten ve iki gece boyunca da aynı kamp ateşini genç kızla paylaşıp yatağını paylaşmamaktan muzdarip olan Simon, Catriona'nın herhangi bir konuda -bu sincaplar ya da bodur ağaçlar hakkında bile olsa razıydı sohbet etmesi için her şeyini verirdi. Ne kadar sıcak olabildiğini bilen genç adam için bu soğuk tavrı daha da ızdırap vericiydi.

Üçüncü gün Edinburgh'a geldiklerinde, yolda giden arabalardan yükselen nal sesleri, arabacıların küfürleri ve sokak satıcılarının mallarını pazarlamak için bağırmaları, Catriona'nın sessizliğinden harap olmuş olan Simon'ın kulağına müzik gibi gelmişti.

Gerçek bir yatakta yatmanın ne kadar güzel bir his olacağının hayaliyle Simon, Catriona'yı arabada bırakıp bir oda kiralamak için Kaldırımdaki Horoz isimli hanın girişine yöneldi.

Geri döndüğünde, vereceği bilgiye genç kızın nasıl tepki göstereceğinden korkuyordu. "Küçük bir sorunumuz var. Korkarım gece için sadece bir odaları kalmış."

"Bu neden sorun oluyor ki? Biz *hâlâ* karı kocayız. En azından, piskopos tersini ilan edene kadar." Eldivenli elini arabadan inmesine yardım etmesi için genç adama uzattığında, Simon kaleyi terk ettiklerinden beri ilk defa genç kızın kendine dokunmasına izin verdiğini fark etti.

O

Simon'ın yatakta uyumaya dair umutları gerçekleşmemişti. Catriona ve Robert the Bruce odaya adımlarım atar atmaz güzelim karyolayı kapmışlardı. Gretna Green'dekine benzemeyen yatak aslında Catriona izin verse üçüne de yetecek boyuttaydı. Ama izin vermediği için, Simon şöminenin önündeki toz kokulu kilimin üzerine battaniyeleri sererek yaptığı yatağa kalmıştı.

Catriona ve kedisi yumuşacık yorganın altına kıvrılırken, Simon yerde ellerini başının altına destek yaparak sırtüstü uzanmış, şöminedeki odunların çıtırtısını dinliyor ve kuş tüyü yatakta karısıyla yatmayı ne kadar özlediğini düşünmemeye

çalışıyordu. Catriona'nın onu ahıra, atların yanına göndermediğine şükretmesi gerekirdi.

Catriona'nın yorganın arasına yerleşirken çıkardığı hışırtılar ve durumundan hoşnut olduğunu belirten mırıltıları sadece Simon'ın eziyetini artırıyordu.

Genç adam neredeyse uykuya dalıyordu ki, derin bir iç geçirmeyi takip eden, "Küçük anlaşmamızı düşünüyorum da Bay Wescott, sanırım size minnettar olmalıyım," sözlerini işitti.

Gözleri birden açılıveren Simon, "Öyle mi?" diye karşılık verdi.

"Kesinlikle. Sonuçta tüm İngiltere'de efsane haline gelmiş bir âşıktan sevişme sanatı dersi almak kaç kadına nasip olur ki?"

"Beni pohpohlamana gerek yok," dedi genç adam sahte bir ciddiyetle. "Tüm Londra desen yeter. Bath'da bir adamın elleri arkasından bağlı bir vaziyetteyken, diliyle kiraz sapına düğüm attığını duydum."

"Hımm," dedi genç kadın düşünür gibi bir ara vererek. "Belki de Ross amcayı yazın beni oraya göndermesi için ikna edebilirim."

Kaşlarını çatan Simon başını dirseğiyle destekleyerek kaldırdı.

"Eminim bir sonraki kocam senden öğrendiklerimden çok hoşnut kalacak, özellikle de ağzımla yapmayı öğrettiğin o küçük becerikli hamlelerden."

Genç adam kıskanç biri olmadığına yemin edebilirdi, ama Catriona'nın dudaklarının başka birisinin dudaklarında olması düşüncesi bile Simon'ı çılgına çevirmişti ve o karanlık adamı Catriona'nın geleceğinden sıyırıp atmak için şimdiden öldürmek istedi.

"Belki de tekrar evlenmem," dedi Catriona neşeyle. "Seninle birlikte olduktan sonra, âşık olmak gibi aptalca bir zaafa düşmeden bir dizi sevgiliyle birlikte olmanın ne kadar özgürce bir davranış olduğunu fark ettim. Her zaman keyifli ve tasasız olmanın..."

Eğer bu doğruysa, o zaman neden Simon, başı ve kalbi patlayacakmış gibi hissediyordu acaba?

Doğruldu. İki haftadan fazla bir süredir kumar masalarından uzak kalmış olabilirdi, ama rakibinin blöfünü nasıl göreceğini hâlâ unutmamıştı.

"Belki de benden yararlanmak için çok geç değildir," diye önerdi, ayağa kalkarak.

Catriona yastıklara dayanmış, Robert the Bruce da ayaklarının dibine kıvrılmıştı. Simon yatağa doğru adım atınca, gözleri ateşten yansıyan ışıkta ihtiyatla parlayan Catriona yatağın baş kısmına doğru büzüldü. Saçlarını iki örgü yaparak toplamaya çalışsa da birkaç isyankâr bukle yüzünün etrafına yayılmıştı.

Simon'ın gölgesi üzerine düştüğünde, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Sana tüm bilgilerimi öğrenme şansı tanıyorum. Yıllardır edindiğim tecrübeye dayanarak aşk sanatındaki bazı becerilerin pratik yapmadan geliştirilemeyeceğini fark ettim." Parmağının ucunu Catriona'nın üst dudağındaki kusursuz çıkıntıya dokundurdu, sonra da alt dudağının kıvrımlarında dolaştırdı. "Bu senin güzel

dudaklarını da kapsıyor."

Genç kız gözlerini sımsıkı yumarak titrek bir nefes aldı, büyüleyici bir kırmızılık yanaklarına yayılıyordu. "Bana, istekli olmanın beceriden daha üstün olduğunu söyleyen sen değil miydin?"

"Aslında öyle," dedi sesini boğuk bir fısıltı şeklinde kısarak. "Ama ikisini de ortaya çıkardığında ne kadar dayanılmaz olacağını bir düşün."

Catriona'nın zaten dayanılmaz olduğunu itiraf edemeden Simon dudaklarını onunkilere değdirdi. Bu kadar dayanılmaz olmasaydı, onun bal tadındaki dudaklarının tadına varmaz, pantolonun önü dikişleri yırtılırcasına kuvvetli bir şekilde açılmaz ve hayatının ikinci büyük hatasını yapmak üzere olmazdı.

Simon, Catriona'nın açık kollarına doğru eğildiğinde, genç kız ayaklarını uzatarak Robert the Bruce'u yataktan attı.

O

Catriona, bir kolu yataktan aşağı sarkmış yüzüstü yatar vaziyette uyandı. Başını kaldırdı ve gözlerinin üzerindeki saçlarını geriye attı. Pencereden süzülen güneş ışıklan çıplak bedenini ısıtıyordu. Şöminenin önündeki battaniyeye kıvrılmış olan Robert the Bruce ona kötü kötü bakıyordu.

"Üzgünüm, oğlum," diye fısıldadı genç kız. "Seni her zaman her şeyden çok seveceğimi biliyorsun."

Kedi onun yalanına inanmıyormuş gibi kısa bir bakış attıktan sonra patisini yalamaya koyuldu.

Catriona derin bir iç geçirmeyle arkasına döndüğünde, kocasının yanında boylu boyunca yayılmış, hafif hafif horluyor olduğunu gördü.

Dirseğine dayanarak doğrulduğunda dudakları gülümsemeyle kıvrıldı. Sabah güneşi, uzamaya yüz tutmuş sakallarından ayaklarına kadar, Simon'ın kaslı bedenindeki her detayı okşuyordu.

Catriona onun dinlenmeyi hak ettiğini düşündü. Gece boyu geçirdikleri enfes saatler boyunca, ikisinin de uyumasına kesinlikle izin vermemişti. Sanki Catriona'nın ona tattıracağı her zevki emmeye ve verdiği heyecanla onu bitap düşürüp tatmin etmeye kararlı gibi davranmıştı.

Gece yarısı, Catriona'yı "bir önceki birleşmelerinden sonra hâlâ uyuşuk bir vaziyetteyken yatakta bırakarak aşağı inmiş, hancıdan taze çilek ve bir tabak krema almıştı. Onlarla ne yapmaya niyetlendiğini öğrenince, genç kız bunun bir çılgınlık olduğunu düşünmüştü.

Dudakları şuh bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sevişmenin aynı zamanda bu kadar yapışkan ve bu kadar da tatlı olabileceğini hiç hayal etmemişti.

Simon gece boyunca, modası geçmiş ipek çorapların ve karyola başlığının da dâhil olduğu aşk sanatının tüm inceliklerini ona öğretmişti. Özellikle de bağlarından kurtulup ondan öcünü nasıl aldığını hatırlayınca, zevkten titredi.

Simon'ı son gecelerinde kasıtlı olarak oyuna getirmişti, ama sonunda kendi tuzağına kendisi düşmüştü. Genç adama unutamayacağı zevkler tattırarak hayatının geri kalanında neyi kaçıracağını göstermek istemişti, ama aslında onunla son bir kez birlikte olmaya karşı koyamayan tarafın kendisi olacağını çok geç fark etti.

Simon'ın alnına düşen saçları düzeltirken, gülümsemesi kayboldu. Her he kadar tam tersine inanmayı çok istese de, o yıllar önce âşık olduğu gençle aynı kişiydi. Yakışıklıydı. Sevecendi.

m

Kendi istekleri söz konusu olduğunda da acımasızdı. Ve her zaman âşık olma riskini göze almadan sevişmeyi tercih edecekti.

Catriona ona doğru uzandı ve dudaklarını alnındaki *yara* izine dokundurdu. Onun gibi olamadığı için pişmandı.

O

Simon öğlene doğru uyandığında Catriona'nın da kedisinin de gitmiş olduğunu gördü. Evlendikleri günün sabahında olduğu gibi paniğe kapılmayı reddetti. Dişlerini fırçaladı ve rahat rahat banyosunu yaparak giyindi. Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek birçok kadının beğendiği bir şekle soktu. Kravatını özenle bağladı ve banyodaki aynadan yansıyan görüntüsüne beğeniyle baktı.

Aşağı indiğinde, Catriona'yı orada küçük ayağını yere vurarak ve günün yarısını uykuyla geçirdiği için onu haşlamak üzere bekler vaziyette bulacağından emindi.

Ancak onun yerine, elinde ucuz bal mumuyla kapatılmış parşömen kâğıdı tutan, kırmızı suratlı hancıyı buldu. "Eşiniz aşağı indiğinizde bunu size vermemi istedi."

Simon adamın gözlerindeki acımayı göremeden önce, mektubu alarak döndü. Yanından geçen arabaların gürültüsünden habersiz, bir süre kaldırımda yürüdükten sonra Catriona'nın düzgün el yazısıyla yazdığı notu açtı ve okudu;

Sevgili Bay Wescott,

Bundan böyle, (her bölümü söylendiği kadar etkileyici olan) hizmetlerinize gerek kalmadı. Robert the Bruce ve ben Londra'ya dönmek için bir posta arabasına binmeye karar verdik. Kısa zamanda iki misli *yol kat edebileceğiz. Evliliğimizin tasfiyesi ile ilgili işlemler tamamlandığında amcam sizinle temasa geçecektir. O zamana kadar...*
Catriona Kincaid Wescott

Simon mektubu nazikçe katlayarak ceketinin iç cebine, kalbinin yanma koydu ve kendi kendine bunun en iyisi olduğunu söyledi. Catriona ikisini de Londra'daki tuhaf ayrılık anma katlanmaktan kurtarmıştı. Tutamayacağı sözler veremediği için özür dilemeye, bir hafta sonra başka kadına söyleyecek olduğu sevgi sözcüklerini mırıldanmaya ve dudaklarını onunkilere dokundurarak ikisinin de son olduğunu bildiği bir Öpüşmeye gerek kalmamıştı.

Böylesine olgun ve düşünceli davrandığı için genç kıza minnettar olmalıydı.

Öyleyse neden hissettikleri, tıpkı annesinin onu avukatın ofisinin eşiğine bıraktığı günle aynıydı?

O

Posta arabasının geldiğini bildiren tüyler ürpertici çığlık Roscommon Kincaid'in en büyük kızına aitti. Daha Alice'in bebek bezi kullandığı günden ve bir şey istediğinde duyma mesafesinde olan herkesin sırf onu susturmak için hemen istediği şeyi ona verdiğini kavradığından beri duymaya alışık olduğu bu ses, yine de dişlerini sıkmasına ve elleriyle kulaklarını kapamak istemesine neden olmuştu.

Gözden geçirdiği hesap defterinin üzerinde çirkin bir mürekkep lekesi bırakarak yerinden zıpladı ve onun cüssesinde birinden beklenmeyecek kadar çevik hareketlerle çalışma odasından çıktı.

Ne kadar canını sıksa da onu monotonluktan kurtaracak herhangi bir şeye minnettar olması gerektiğini düşünüyordu. Catriona alçak sevgilisiyle kaçtığından beri çevresindeki her şey donuklaşmıştı. Birkaç kez tayların doğumunu seyretmek için ahıra kaçmayı başarsa da, zamanının büyük bir bölümünü, Alice'in Leydi Enderley'nin balosunda tanıştığı yakışıklı genç yüzünden ayakları yerden kesilmiş şekilde dolaşmasını izleyerek ve karısının en son yaptığı nakış hakkındaki zırvalarını dinleyerek eve tıkılmış bir halde geçiriyordu.

Kıvrak zekâlı yeğeniyle fikir tartışması yapmaktan ne kadar hoşlandığını, o gidinceye kadar fark etmemişti. Artık İskoç haklarını ya da Prens Charlie'nin en iyi komutanının savaşa girme tavsiyesini göz ardı etmeyip bataklıkta savaşsaydı, İskoç tahtını elinde tutacak olma ihtimalini onunla tartışacak kimse kalmamıştı. Catriona gittiğinden beri doğru dürüst satranç bile oynamamıştı.

Girişteki hole ulaştığında, hizmetli aceleyle önüne geçerek ön kapıyı ürkekçe açtı.

Ross'un karısı sütunlu girişin merdivenlerinde durmuş, elindeki mendili dudaklarına bastırıyordu. Alice ise merdivenin en alt basamağından ağaçlı yolu işaret ediyordu.

Bu mesafeden kulağa pek hoş gelmese de, feryadı biraz daha kolay anlaşılıyordu. "Bu o, baba! Sana söyleyeyim bu o! Küçük, iğrenç yaratık tıpkı ilk geldiğinde yaptığı gibi, tüm hayatımızı mahvetmek için geri döndü!"

Tozlu posta arabası durduğunda Ross gözlerini kırpıştırdı. Arabacı, koltuğunda uyumuş ve yıllar boyu seyahat etmiş gibi görünüyordu. Şapkası hafif kaymış, elbisesi buruş buruş olmuş ve yolculuk boyunca kirlenmiş, yanaklarında is lekesi ve kollarında da canı sıkkın görünen bir kedi olan zarif bir genç kız arabanın arkasından indi.

Ross merdivenlerden ona doğru sürüklenerek inerken hâlâ hislerinden emin değildi. "Catriona? Çocuğum sen misin?"

Genç kız çenesini dikleştirerek gergin bir gülümsemeyle, "Merhaba Ross amca. Eve döndüm" dedi.

Şaşırtıcı haberi hazmetmesine zaman bırakmadan, Catriona gözyaşlarına boğularak kendini onun kollarına attı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

"Tıpkı bir koçun boynuzu gibi organı varmış diyorlar, anlarsın ya."

"Ah, öyle mi diyorlar? Bunun kıymetini bilecek bir kadınla evlenmemesi ne yazık. Kadınlara sadece bakarak korselerinin bağlarını çözebildiğini söylüyorlar."

"Hah! Benim Billy üç yıldır korseme bakmaya devam ediyor ama hâlâ iplerini bulamadı. Çözülmesini istediğimde kendim açmak zorunda kalıyorum."

"Bir de sadece bir kadının ona yetmediğini duydum. Haşin şehvetini tatmin etmek için her seferinde iki kadın gerekiyormuş."

"Bu hiç de sorun olmazdı, değil mi? Onlardan biri sen, biri de ben olduğumuz sürece tabii."

Genç hizmetçiler kendilerini tutamayıp şuh bir kahkaha attıklarında, Catriona boğazını gürültüyle temizleyerek odaya girdi.

Hizmetçilerin pembe yüzleri daha da kızarmıştı. Birisi aşağı yukarı eğilerek çirkin bir reverans yaparken, diğeri elindeki tüylü toz fırçası komodinin üzerinde sallamaya başladı. "İyi günler, hanımefendi. Biz de tam gidiyorduk."

Catriona, "Eminim öyledir," diye soğukça karşılık verdi, onlar itişe kakışa odadan kaçarken.

Hizmetçiler mutfağa doğru kaçıştığında boğuk kıkırtıları, hâlâ genç kızın yanan kulaklarına geliyordu.

Geçen bir ay süresince hizmetçilerin onun ve utanç verici evliği hakkındaki fısıldaşmalarına ilk kez şahit olmuyordu. Kendi evinde gizlice dolaşmaktan, kıs kıs gülen hizmetçilerden ve bahçıvanların alaycı bakışlarından kaçmaktan gittikçe yorgun düşmeye başlamıştı. Okuma yazması olanların birçoğu yaklaşan boşanmaya dair haberlerin detaylarını magazin sayfalarından takip ediyordu. Diğerleri de kasabadan sebze alırken ya da işleri bittiğinde mutfaktaki şöminenin çevresinde sigara içerken dedikodu yaparak olan bitenden haberdar oluyordu.

Simon'a planını anlatırken tahmin ettiği gibi, şehrin maskarası olan genç adam değil, kendisi olmuştu. Hiç kimse Catriona'nın ayrılmak istemesinin nedeninin, Londra'nın en azılı çapkını olan genç adamı, kocalık görevini yerine getiremeyerek karısını tatmin edememesi olduğuna inanmıyordu. Birkaç hayat kadını ve adı kötüye çıkmış kadın, dedikodu sayfalarında boy göstererek Simon lehine zevkle tanıklık edeceklerini söylemişti bile.

Neyse ki tüm bunlara gerek kalmamıştı. Amcasının etkisiyle ve Gretna Green'de kıyılan nikâhlara karşı kilise ahalisinin tepkisi sayesinde, piskopos bu ayın sonuna kadar boşanmanın gerçekleşeceğini garanti etmişti. Kilisede evlilik ilanı yapmadığı ve nikâhları bir rahip tarafından değil de, bir demirci tarafından kıyılmış olduğu için, kilise kurulu karşısında bu evliliğin Tanrı tarafından kutsanmış olmadığını

savunmak kolay olacaktı.

Normalde, boşanma süreci üç yıl sürerdi. Bu süreçte, damadın erkeklik gücünü test etmek üzere, mahkemenin seçtiği iki üstün vasıflı hayat kadını atanır ve belirli bir sürenin sonunda karar verilirdi. Catriona için bu rekabetin nasıl bir felaketle sonuçlanacağını tahmin etmek çok güç değildi.

Catriona, amcasıyla iş birliğini sağlama almak için Simon ile arasında geçen her şeyi anlatmak zorunda kalmıştı. Yani, hemen her şeyi. Sahte evliliklerini sadece bir kereliğine değil, iki kere tam anlamıyla gerçek hale getirdiklerini söylemeyi ihmal etmişti. Eğer her bir birleşmeyi sayarsa, birçok kere bile denebilirdi.

Hem şehirdeki misafir odalarında ve hem de magazin sayfalarında, genç kızın gün gibi ortada olan kusuruna dair birçok spekülasyon yapılıyordu. Acaba bir erkeğin temasından etkilenmeyecek kadar soğuk muydu? Acaba balayında damadı yatakta başka bir kadınla yakaladı da, adamın hem saygınlığına hem de erkekliğine leke mi sürmek istemişti? Hatta bazıları üstü kapalı bir şekilde genç kızın belki de yatakta başka bir kadın tercih ettiğini söylemeye bile cüret etti. Çünkü *normal* eğilimleri olan hiçbir kadın, Simon Wescott gibi cinsel cazibesi olan bir adama karşı koyamazdı.

Catriona uzun Fransız pencerelerden sızan parlak gün ışığının farkında bile olmadan, zarif döşenmiş misafir odasında amaçsızca dolaştı. Çok yakında, sanki hiç Bayan Simon Wescott olmamış, iki muhteşem geceyi genç adamın kollarında geçirmemiş gibi olacaktı.

iki hafta öncesine kadar, o gecelerin bir meyve vereceğini ümit ediyordu. Hatta Simon'ın bir balo salonunda, kendisini karnında onun çocuğunu taşır vaziyette bulacağına dair fantezi bile kurmuştu. Ama âdet görünce ümidi yıkılmış ve tüm bu hayallerin Simon'ın ellerinde bir kadına dönüşen kişiye değil de, toy bir kız olana ait olduğunu acı bir şekilde anımsatmıştı.

Yüreğindeki içini sızlatan acıya aldırmamaya çalışarak kitaplığa doğru yürüdü. Dört bir yana saçılmış Kincaid'lerin sonuncusu olarak, artık Sör Walter Scott'un derlediği şarkılarla teselli bulamazdı. Bu yargısına karşın, raftan Robert Bums'e ait ince bir şiir kitabı aldı. Kitabın sayfalarını huzursuzca çevirirken birden gölüne tanıdık bir kısım ilişti.

Sanat eseri gibisin, zarif kadınım,
Sana olan aşkım o kadar derin ki;
Seni daima seveceğim
Ta ki denizler kuruyana kadar.

Sayfa gözünün önünde bulanıklaştı. Simon'ın bu şiirin her kelimesini ezberden, Kıncaid Kalesi'ndeki büyük salonun yıkıntıları arasında nasıl içtenlikle ve dokunaklı okuduğunu hatırlayınca, kitabı çarparak kapadı. Buğulu yeşil gözlerine baktığında, genç adamın yüreğinden konuştuğuna inanmak zor olmamıştı. Ama şimdi o güzel

kelimelerin sadece bir kalbi kazanmak üzere yazılmış olduğunu biliyordu, elde tutmak üzere değil.

Şiir kitabını raftaki yerine koydu ve bir kez daha huzursuzca odayı adımladı. Kalbinin kırılmasından çok sıkıntıdan ölürse kendisini şanslı sayacaktı. Tıpkı Margaret yenge gibi, renkli kâğıtlara deniz kabukları yapıştırması ya da dikiş modelleri üzerine sıkıcı söylevler çekmesi an meselesiydi ve bu da onu ürkütüyordu.

Georgina'nın davetini geri çevirip onun ve kocasının Londra'daki evine gitmediğine neredeyse pişman olmaya başlamıştı. Ama dedikodunun orada çok daha şiddetli olacağını ve ona karşı takılan tavırları kolaylıkla görmezden gelemeyeceğini biliyordu. Zaten ayın sonunda kilise kurulunun önüne çıkmak üzere oraya gideceği için yeterince korkuyordu.

Koridordan ayak sesleri geldi. Düşüncelerinin bölündüğüne tuhaf bir şekilde memnun olan Catriona, hevesle kapıya doğru döndü. Üniformalı bir uşak kapıda duruyordu. Peruk taktığı başını eğerek, "Sizi görmek isteyen bir beyefendi geldi, madam," dedi.

Genç kız kalbinin umutla çarpmasını önleyemedi. Eteklerini düzelterek, dudaklarına zayıf bir tebessüm yerleştirip, "İçeri al, lütfen," dedi.

Uşak bir adım yana çekilerek, takdim etti. "Eddingham Markisi."

Eddingham beyaz eldivenli eliyle tuttuğu bastonunu sallayarak odaya girerken, Catriona'nın morali bozuldu. Kendini beğenmiş tebessümü, hâlâ en ince ayrıntısına kadar sinir bozucuydu.

"Size çay hazırlatayım mı?" diye soran uşaktı.

Catriona, "Buna gerek yok," dedi buz gibi bakışlarını davetsiz misafirine yönelterek. "Marki, çay içecek kadar uzun kalmayacak."

Catriona, uşağı kulağından yakalayıp kalmasını emredemeden, adam reverans yaparak odadan çıktı. Bir refakatçiye hayır demezdi doğrusu. Ama artık evli bir kadın olduğu için buna gerek yoktu.

Eddingham nezaket dolu bir reverans yaptı. "Bayan Kincaid."

"Bayan Wescott olacaktı, Lordum."

"Ah, evet." Kara gözleri kindar bir neşeyle parladı. "Ama duyduğuma göre bu çok uzun sürmeyecekmiş."

Genç kız ona oturması için bir yer göstermeyince odada aylak aylak dolaştı ve bulduğu bir kanepeye otururak çizmeli ayağını diğer dizinin üzerine attı. Genç kız da gönülsüzce onun karşısındaki iskemleye oturdu. Ellerini kucağında kavuşturarak, adamın kabalığı hakkında ne düşüneceğini zerre kadar umursamadan, suratını astı.

Münasebetsiz sessizliği ilk bozan Marki oldu. "Kuzey İskoçya'dan henüz döndüğümü bilmek istersiniz diye düşündüm."

"Gerçekten mi? Temiz hava, mizacınızı olumlu yönde etkilemiştir umarım."

"Kendimi daha zinde hissettirdi. Belalı Kincaid'ları ya da kanun kaçağı liderlerini geri püskürtmeye gerek kalmadığını da bilmek isteyeceğinizi sanıyorum. Görünüşe göre o kadar yüreksizmişler ki, daha ismimi duyar duymaz ürkek koyunlar gibi kaçışmışlar."

"Kadınlarda da aynı etkiyi yarattığınızı duydum."

Adamın gülümsemesinden aslında canının sıkıldığı anlaşılıyordu. "Beni hayal kırıklığına uğrattınız. Bu evliliğin kibirli dilinizi uslandıracağını ummuştum."

"Her erkek, kendisinde olmadığı için kadının ruhunu ezmeye kalkışmıyor."

Adam derin bir nefes aldı. "Hakkımda düşündüğünüzün aksine, ben kötü bir adam değilim, *Bayan Kincaid,*" derken, isminin üzerinde kasıtlı olarak vurgu yaptı. "Daima, kin tutmadığım için övünmüşümdür."

"Son görüşmemizde cehennemde yanmam konusundaki tutkulu dileğinizden sonra, bunu duymak beni çok rahatlattı."

Adam, sanki genç kız hiçbir şey söylememiş gibi devam etti. "Başınıza gelen talihsizliği duyunca, derhal nasıl yardımcı olabileceğimi düşündüm."

Catriona, uşağın teklifini reddettiğine pişman olmaya başlamıştı. Sıcak çay dolu demliği Eddingham'ın kucağına boca etmekten çok keyif alacaktı. "Ne kadar da iyilikseversiniz."

"Önümüzdeki iki hafta içinde arazimdeki taş yığınlarını kaldırmak için, Kuzey İskoçya'ya gitmeyi planlıyorum. Önemli şeyler değil ama göze batıyorlar ve danışmanlarım da o arazinin, Şevyot koyunları için, kolaylıkla bir otlağa dönüştürülebileceğini garanti ettiler."

Bir anlığına, Catriona'nın gözünde yıldızlarla kaplı gökyüzünün altında yalnız başına duran Kincaid Kalesi'nin silüeti belirdi, gecenin içine süzülen gaydanın şahane melodisini işitti, yosundan yatağında sırtüstü uzanmış olan ve genç kızı sadece kâğıt üstünde değil gerçekten karısı yapan Simon'ın ellerini çıplak bedeninde hissetti.

"Bunun beni neden ilgilendirdiğini anlamadım," dedi sert bir sesle. "Amcam size Kuzey İskoçya Kincaid'leri ile bir ilgimiz olmadığını söylemişti."

Adamın sesi yumuşadı. "Sizi ilgilendirmesi gerekir, çünkü sizi de yanımda götürmeyi umuyorum."

Genç kız yanlış duyduğunu umarak, anlamadan baktı. "Umarım yine evlenme teklifi etmeye çalışmıyorsunuzdur."

Adamın kısa kahkahası hiç hoş değildi. "Ah, şu anda bu teklifi *yapacak* bir aptal bulacağınızı sanmıyorum. Wescott ile **aşa**ğılık birlikteliğiniz itibarınızı onarılmayacak ölçüde zedeledi. Siz defolusunuz, Bayan Kincaid **ve** hayatınıza evde kalmış birisi **ola**rak devam etmeye ya da kendinizi sokakta satmaya karar verme-diğiniz sürece, yapabileceğiniz tek şey güzelliğiniz bozulup şişmanlamadan önce varlıklı birilerinin metresi olmayı ummaktır."

Catriona gözlerinin önünde küçük yaldızlar belirene kadar, soluk almadığını

fark etmedi. "O adamın kendiniz olmasını mı umuyorsunuz, Lordum?"

Dudaklarını teessüf eder gibi büzerek somurttu. "Londra'da kolumda sizinle görünmek pek hoş olmaz tabii, ama Kuzey
İskoçya'daki arazime sizin için güzel bir kır evi yaptırabilirim ve şehir hayatından bunaldığımda ziyaretinize gelirim. Eğer beni memnun etmek için çaba sarf ederseniz, çok cömert ve... usta bir sevgili olabileceğimi görürsünüz." Gözlerini genç kızın yaka dekoltesine dikerek eldivenli eliyle bastonunu okşadı. "Ve Simon'ın aksine, sizi kesinlikle mutlu edeceğime söz verebilirim."

Catriona tatlılıkla gülümsemeden önce, bir süre öylece bakakaldı. "Ah, kocam beni çok memnun etti. Tıpkı bir koçun boynuzu gibi organı var, anlarsınız ya."

Eddingham'ın bakışları genç kızın yüzüne çıkıverdi. "Anlamadım?"

Adamın zaten boğuk çıkan sesi yerini, Catriona'nın çay konusunda bir kez daha pişman olmasına neden olan, şiddetli bir öksürüğe dönüştü. Eğer bir kurabiye kemiriyor olsaydı, şimdi ciğerlerine kadar gitmiş olacaktı.

"Bu doğru." Özlemle iç geçirdi. "Benim Simon'ım sadece bana bakarak korsemin bağcıklarını çözebiliyordu. O çevremde olduğu sürece, asla bunu kendim yapmak zorunda kalmadım." Adama doğru masum bir edayla kirpiklerini kırpıştırdı. "Onun bitmek tükenmek bilmeyen arzusunu tatmin etmek için iki kadın gerektiğini sıkça duymuştum, ama tek ihtiyaç duyduğu kadının ben olduğum konusunda beni ikna etti."

Marki sıçrayarak yerinden kalktı; yüzünün rengi, duyduğu hiddetle, pembeden kırmızıya dönmüştü. Bastonunu öyle sıkı kavramıştı ki sanki şu anda tek istediği şey genç kızı onunla dövmekti. "Bir kadın olabilirsin," diye hırladı, "ama leydi değilsin."

Genç kız onunla yüz yüze gelmek için ayağa kalktı. "Ve siz sör, siz de bir beyefendi değilsiniz."

"Yollarımız tekrar kesişirse, bunu hatırlarsan iyi edersin." Genç kıza son bir kez küçümseyerek baktıktan sonra, kapıya doğru yürüdü.

Catriona, "Merak etme, *Ed*," diye ardından seslendi. "Hyde Park'ta atla gezintiden uzak durmak için elimden geleni yapacağım."

Kapıya birkaç adım kala Eddingham donakaldı, yüzünün rengi soluvermişti.

"Ah, Simon zavallı nişanlının başına gelen talihsiz kazadan bahsetti. Bu çok korkunç bir facia! Daha çok gençmiş, çok güzelmiş... ve sana çok sadıkmış."

Marki hiçbir şey söylemedi. Sadece döndü ve ceketinin kuyruğunu sallaya sallaya odadan çıktı.

Catriona'nın dizleri dış kapının çarpılarak kapanma sesi gelene kadar ona ihanet etmemişti. Sandalyeye çökerek elini gülmekle ağlamak arası gidip gelen ağzına kapadı.

"Ah, Simon," diye fısıldadı. "Bundan ne kadar hoşlanırdın!"

Simon oldukça uzun bir süredir hiçbir şeyden hoşlanmıyordu.

Pali Mall'daki kumar masalarından başlayıp St. James Sokağı'nın barlarında kendisi hakkında yapılan şakalara gülerek şuh bir gülümsemeyle efsanevi hüneri şerefine kaldırılan kadehlere eşlik ederek sabahlıyor ve ısmarlanan içkilere kadehini kaldırıyordu.

Aslında birkaç yudum şaraptan fazlasını içmiyordu, çünkü son sarhoşluğu neredeyse Catriona'nın hayatına mal olacaktı. Kadehin dibine doğru yol aldıkça, şakalar çok daha komik, kadınlar çok daha güzel ve kumar daha heyecanlı hale geliyordu fakat durumunu hafifleten sarhoşluğun bulanık hali olmayınca, kendini hayatındaki bir yabancı gibi hissediyordu. Tıpkı ona hayran olan seyircilerini memnun etmek isteyen, iflah olmaz bir çapkını canlandıran bir aktör gibi.

Kaderin güzel bir oyunuyla, kumar masalarında kazanmaya başlamıştı. Tüm borçlarını ödemişti ve Catriona'nın çeyizinden kalan parayı büyüterek küçük bir servete dönüştürmeyi başarmıştı. Eski Simon Wescott parasının çoğunu, terzilere ya da yatağa atmak üzere kur yaptığı kadınlara aldığı gösterişli hediyelere çarçur ederdi. Ama bir haftadan az bir süre önce kendini bir bankanın parmaklıklı penceresinden içeri bakarken bulmuştu. Genç adam daha ne yaptığının bile farkına varamadan kendi adına açılan ve hızla katlanan bir hesabı olmuştu.

Uğrak yeri olan Pickering Meydanı'na geldiğinde, güler yüzlü tavrı sayesinde hiç kimse içinde ne fırtınalar koptuğunu tahmin edemezdi.

Odanın üzerine çökmüş ağır sigara dumanının arasında gözüne ilişen oyun masasına doğru ilerlerken, *kutlama yapmam gerekir,* diye düşündü. Piskoposun Catriona ile boşanmasını onaylamasına sadece birkaç gün vardı. Bir kez daha özgür bir adam olacaktı. Gece boyu kumar oynamakta, sabaha kadar kafayı çekmekte ve istediği her kadını yatağa atmakta serbest olacaktı.

Her kadını, ama kendi karısını değil...

Sigarasından derin bir nefes çekti, birden sanki göğsü bir mengeneyle sıkılıyormuş gibi hissetti. Kuzey İskoçya'dan döndüğünden beri doğru dürüst nefes bile alamıyordu. Bacalardan tüten isin, şehrin üzerinde oluşturduğu duman bulutunun, dar sokaklardan her geçişinde burnuna gelen lağım kokusunun ve salona girer girmez çevresini kuşatan kadınların iğrenç parfüm kokularının oldukça farkındaydı.

Catriona'nın zeki tahmini gerçekleşmiş ve saçma suçlaması, sadece genç adamın ününe ün katmasını sağlamıştı. Oyun masasında kendine bir iskemle çekerken, masadaki diğer adamları kısaca selamladı. Masaya, oyun oynamak üzere ve kumar borcunu cinsellikle ödemeyi tehlikeli bir alışkanlık haline getirmiş olan şehvet dolu bir hayat kadınının yaklaştığını fark etti. Kadın arkasına geçip soluk pudralı kollarını boynuna doladığında, Simon onun yatağa attığı en son adamın kokusunu alabiliyordu.

"Merhaba, Simon. Bu gece burada olmanı umuyordum ben de. Seni fena halde özledim ve tam da yoğun kumar oynama havasındayım," diye mırıldanırken,

kullandığı masum kelimelerin içine kâğıt dağıtan kocaman gözlü adamın fark etmeyeceği bir anlam yüklemişti.

Adam oyun kâğıtlarını kutusundan çıkarıp kumar masasına koyduğunda, Simon, "Korkarım bu gece burada, sadece bu masadaki oyunla ilgileneceğim," dedi.

"Tek amacın beni yalvartmak, öyle değil mi?" Dilinin ucunu genç adamın kulağında dolaştırırken, elleri de her kelimede biraz daha aşağılara kayıyordu. "Sana yalvarmamdan ne kadar hoşlandığını hatırlıyorum."

Açgözlü eli genç adamın kasıklarını avuçladığında, vücudu bu dokunuşa ani bir refleksle cevap verdi. Ama her zamanki gibi arzunun pençesine düşmek yerine, genç adamın tek hissettiği acımayla karışık bir tiksinti duygusuydu.

Kâğıt dağıtan adama utangaç bir bakış attıktan sonra, kadının bileğini yakalayarak kendinden uzaklaştırdı. "Edepsizliğe bir son ver, Angela. Evli bir adam olduğumu gayet iyi biliyorsun."

Kadın kahkahayla güldü. "Karının şimdi burada olmasını isterdim. Ona biraz akıl verirdim. Sonra da bizimle birlikte üst kata gelirdi belki ve gerçek bir kadının erkeğini nasıl memnun ettiğini ona gösterirdim."

Simon ona doğru döndüğünde, bakışlarındaki anlam kadının masadan bir adım gerilemesine neden oldu.

"Peki," dedi, tarçın rengi saçlarının buklelerini düzelterek. "Seni şimdilik oyununla baş başa bırakıyorum. Eğer fikrini değiştirirsen, karşıdaki oyun masasında olacağım."

Simon birkaç dakika sonra karşıdaki oyun masasına baktığında, kadının başka bir adamın kulağını yalamaya başladığını gördü.

Ceketinin cebinden ince bir sigara aldı ve kâğıt dağıtıcının sigarasını yakmasına izin verdi. Eğer tüm gece buraya tıkılıp bu havayı soluyacaksa, en azından yenisini solumak daha iyiydi.

Masaya bir adamın gölgesi düştüğünde, daha kendini oyunun ritmine yeni kaptırmaya başlamıştı.

Sigaranın dumanını burnundan üfleyerek gelen kişiye baktı. "Philo Wilcox," dedi sözcükleri uzatarak. "Seni son gördüğümde, bu masada hile yaptığın için kıçından vurulmuş bir vaziyette kaçıyordun."

Philo sol kalçasını ovuşturarak Simon'ın yanındaki sandalyeye çekinerek oturdu. "Aylarca oturamadım. Bu senin için pek sportmence sayılmaz, değil mi?"

"Düellonun ortasında ağaca tırmanmaktan daha kötü sayılmaz. Yoksa seni kafandan vurmamı mı tercih ederdin?"

Phillo burnunu çektiğinde, uzun suratı daha da uzamıştı. "Beni hilekârlık ve korkaklık damgasından kurtarırdı hiç olmazsa."

Simon, "Ama zaten hilekâr ve korkağın tekiydin," dedi sigarasının külünü dökerek.

"Ve şimdi artık bunu herkes bildiği için sana teşekkür borçluyum." Philo

omzunun üzerinden kaçamak bir bakış attı. "Kumarhane sahibi beni burada yakalarsa, kulağımdan tuttuğu gibi dışarı atar."

"O halde beni onu çağırmak zorunda bırakmadan önce, gitmeni tavsiye ederim."

Philo'nun asık suratı yerini sırıtmaya terk etti. Simon'ın omzuna yavaşça vurdu. "Ah, böyle davranma eski dostum. Şansımı döndürmeme yardım edeceğini umuyordum."

"Nasıl? Oturabilmen için altına yastık vererek mi?"

"Şey, aslında şöyle bir şey: Sen gelininin bacaklarının arasından çıkınca, birkaç arkadaş ve ben onu ilk yatağa atanın kim olacağına dair White's'ta bahse girdik."

Simon dudaklarından sallanan sigarayı tamamıyla unutmuştu.

Philo, Simon'a yaklaşarak, fısıldamaya başladı. "O ne derse desin, biz onu çok iyi becerdiğini biliyoruz. Uygun bir süre geçtiğinde -ki bu iki hafta olabilir onun biraz rodeo oynamaya hevesli olacağını düşündük. Tüm paramı kendime koyduğumdan, küçük bir tanıştırma yapman için seni ikna edebileceğimi umuyordum. Tabii hâlâ seninle konuşuyorsa..."

Daha bir saniye önce ona sırıtan Philo, bir saniye sonra ağzı kanlar içinde boylu boyunca yerde yatıyordu. Simon da tepesinde dikilmiş hâlâ sızlayan sağ yumruğunu ovuşturuyordu.

"Hey! Bu da pek sportmence sayılmaz!" Çenesini ovuşturarak kalkmaya yeltendi, ama Simon'ın hırıltıyla yumruğunu tekrar kaldırdığını görünce, en akıllı hareketin bu olduğunu düşünerek uzandığı yerde kaldı.

Uğultuların arasında kulağında yankılanan Catriona'nın sesini duyabiliyordu: *Senin gözünde savaşmaya değecek bir şey var mı? Uğrunda ölmeye değer bir şey? O kıymetli boynunu riske atmana değecek kadar değerli ve soylu bir şey var mı?*

Hayatı boyunca bu şeyi aramıştı ve en sonunda bulduğunda da sırtını ona dönüp gitmişti. Catriona'nın, ikisine de yetecek kadar cesarete ve inanca sahip olduğunun farkına varmamış ve o güzel, cömert yüreğinde kendisi gibi bir alçak için bile sevgi barındırdığına inanmaya korkmuştu.

Simon'ın dudakları mutlu bir gülümsemeyle kıvrıldığında, Philo inleyerek ellerini yüzüne kapadı. Ama Simon hayatında ilk kez istediği bir şey uğruna savaş vermeye kararlı bir şekilde, topukları üzerinde geri dönerek kapıya doğru yürüdü.

Yol devasa boyutlardaki bir adam tarafından kapatılmıştı. Durduğu yerde bile sallanan kocaman adam diklendi. “Hey, sen! Philo'ya ne yaptın? O benim arkadaşım."

Simon, yukarı ve biraz daha yukarı bakıp da adamın iri kafasını görünce gözlerine inanamadı. Görünen o ki, Catriona'ya olan bağlılığını kanıtlamak üzere, onun şerefini savunurken bu köhne kumarhanede ölmesine fırsat tanıyan Tanrı'nın çok ince bir espri anlayışı vardı.

Çabucak eğilerek adamın sosis parmaklı yumruğunu savuştururken, genç kızın bu fedakârlığını asla bilmeyecek oluşuna yanıyordu.

Yumruğunun boşa gitmesiyle tepesi atan dev yaratık, Simon'ı kravatından yakalayarak bez bebek gibi ayaklarını yerden kesecek şekilde kaldırdı. Devasa yumruğunu geri çekerek büyük bir olasılıkla genç adamın tüm dişlerini dökecek şekilde kafasına patlatacakken, Angela kumar masasından fırlayıp kedi gibi cı- yaklayarak adamın sırtına atladı.

Adamın saçlarını iki eliyle kuvvetli bir şekilde çekerek, haykırdı. "Sakın bu güzel yüze vurayım deme, yoksa o çirkin suratını tırnaklarımla kazırım!"

Kumar masasından sıçrayan başka bir adam, "Hey sen! Sakın bir kadına vurayım deme!" diye bağırdı.

Simon boğulmakla o kadar meşguldü ki, Angela'nın ne bir kadın olduğunu, ne de dayak yeme tehlikesiyle karşı karşıya kalma ihtimali olabileceğini söyleyebildi. Kadın bir kolunu adamın kalın boynuna dolayıp keskin, küçük dişlerini kulağına geçirdiğinde, tehlikeli durum tam tersine dönmüş ve saldırganın aleyhinde gelişmişti.

Adam acıyla gürleyerek Simon'ın kravatını serbest bıraktı. Ortalık birden cehennem yerine döndü.

Kulüpteki masalar, kartlar ve zarlar çıkan arbedede havada uçuşmaya başlamıştı. Artık kimin, kimin tarafını tuttuğunun bir önemi yoktu. Ortalığa, sadece yumrukların konuştuğu, sandalyelerin ve insanların havada uçuştuğu ve kemiklerin çatırdadığı ilkel bir curcuna hâkimdi.

Simon kafasına doğru uçan bir iskemleyi eğilerek savuşturdu. Göz ucuyla Philo'nun kapıya doğru hızla emeklediğini gördü. İçinden gelen şeytani isteğe karşı koyamayarak kavga edenlerin arasından sıvıştı ve Philo tam kapıdan çıkağı anda kıçına kuvvetli bir tekme savurdu. Adam cıyaklayarak kapıdan dışarı uçtu,

Simon toz silkelermiş gibi ellerini birbirine vurduğunda, önüne sıçrayan bir adam ceketinin kollarını sıvayarak kocaman yumruğunu ona savurmak üzere hazırlandı.

Simon iki elini de havaya kaldırdı. "Surata değil, lütfen."

Adam kibarca başını salladı, sonra da yumruğunu Simon'ın midesine geçirdi.

Acıyla homurdanan Simon ortadan ikiye katlanmıştı. "Sağ ol" diye hırıltıyla soludu, başını hızla kaldırıp adamın çenesine vurmadan önce. Sonra da Jackson's'ta yaptığı kavgalarında mükemmelleştirdiği sağlı sollu yumruklarla rakibini yere serdi.

Daha zaferin tadına varamamışken, bir sandalye kafasının arkasında patlayarak parçalara bölündü. Genç adam dizlerinin üzerine düşerken, çevresinde dönen yıldızlardan başka bir şey göremiyordu. Güneşte yanmış, ince ve kaslı bir el ona doğru uzandığında, genç adam hâlâ yıldızlardan kurtulmaya çalışıyordu.

Yardım önerisine şaşıran Simon, gözlerini şüpheyle kısarak muhtemel kurtarıcısına baktı. Kieran Kincaid'in bir deri bir kemik görüntüsü yavaş yavaş netleşti.

Gözlerini kırpıştırdı. Kafatasına yediği darbe düşündüğünden daha ağır olmalıydı. Ama eğer bir halüsinasyon görüyorsa, üzerine eğilen bu yüz neden gülümseyen Catriona'ya değil de, onun kabilesinden gelen bir suratsıza aitti?

Kieran, Simon'ı kolundan yakalayarak ondan beklenmeyecek derecede bir güçle ayağa kaldırdı.

Başının arkasını ovalayan Simon kaşlarını çattı. "Buraya hangi cehennemden düştün?"

Kieran, "İskoçya," diye kısaca yanıtladı. "Ondan önce annem, babamın gözündeki ışıltı olduğumu söylerdi."

"Beni nasıl buldun?"

Kieran omuzlarını silkti, "Dürüst olmak gerekirse, bu çok zor olmadı. Tek yapmamız gereken, Londra'daki her randevu evini, birahaneyi ve batakhaneyi dolaşmaktı. Bizim için oldukça zorlu geçti."

Kirli ceketiyle kapıdan uçarak çıkan çilli oğlanı görünce, Simon Kieran'ın yalnız gelmediğini anladı. En az bir düzine Kincaid kulübe dalmış ve neşeyle arbedeye katılmıştı.

“Catriona'nın kıçına tekme vurmasına müsaade ettiğini duydum." Başını tiksintiyle salladı. "Ben de *onun* bir kaçık olduğunu düşünmüştüm. Öyle iyi bir hatunu kaçırdığın için lanet bir aptalın tekisin, Wescott."

Simon kravatını düzeltti. "Asıl sen suçlusun. Onun gitmesine izin verdiğin için sen de yeterince aptallık ettin."

"Bunu biliyorum. Bu nedenle buradayım. Onu geri götürmek için."

Farkında olduklarından daha fazla ortak noktalarının olduğunu anlayan iki adam, birbirlerine düşünceli gözlerle baktılar.

Kieran, "Onu bir kız kardeş ya da bir kuzen gibi görüyordum, ama eğer onu istemiyorsan, ona *benim* gelinim olmasını teklif edebilirim," diye ekledi gelişigüzel bir şekilde.

Kieran daha ne olduğunu bile anlamadan, Simon gömleğinin yakasına yapışarak, onu en yakındaki duvara yapıştırmıştı bile.

Kuzey İskoçyalı adamın dudakları az bulunur bir sırıtmayla kıvrıldı. "Her zaman bir kız kardeşim olmasını isterdim."

YIRMI BIRINCI BÖLÜM

"Burada beklerseniz, babanıza geldiğinizi bildireceğim" dedi yaşlı kâhya. Durumu kesinlikle onaylamadığı, her halinden belliydi.

Simon, "Teşekkürler," dedi resmî bir şekilde. "Bu arada, bir şey aşırmamaya gayret ederim."

Kâhya, ayaklarını sürüyerek odadan çıkmadan önce ona ayıplar gibi baktı. Çocuksu bir dürtüyü bastıramayan Simon sıska ihtiyarın arkasından dil çıkardı.

Derin bir nefes aldı, eğer istemiş olsa, babasını soyup soğana çevirecek kadar çok zamanı olduğunu biliyordu. Dük, kendi kademesinin bir ayrıcalığı olduğunu varsayarak kendinden aşağı seviyedekileri her zaman bekletmeye bayılırdı.

Şu anda en çok istediği şeyin babasının gümüş mum söndürme makasını çalmak değil de, buradan bir an önce kaçmak olduğunu bir bilse, hizmetli kesinlikle çok şaşırırdı. Kardeşinin cenazesine katıldıktan sonra, bir daha asla bu eve adım atmayacağını umut etmişti. Babasını *memnun* etmek için gururunu ayaklar altına almayı hiç başaramamıştı. Koca yumruklu uşaklardan dayak yemeyi bile daha cok tercih ederdi.

Ellerini arkasında kavuşturarak odanın içinde dolaştı. Babasının sığınağı olan kütüphaneye en son girişinden bu yana uzun yıllar geçmişti.

Hemen her şey hatırladığı gibiydi. Görkemli, sekizgen odanın zemini, İtalya'dan ithal edilen parlak pembe mermerle döşenmişti. Paha biçilmez Aubusson Fransız halısı tam ortaya serilmişti. Odada görkemle sergilenen sanat objelerinin ya da mermer heykellerin üzerinde en ufak bir toz zerresi bile yoktu. İhmal edildiklerine dair iz taşıyan tek şey maun raflara dizilmiş kitaplardı.

Disiplin ve cezanın aynı dozda dağıtıldığı yer olan, babasının masif çalışma masası, hâlâ odaya hükmeder gibiydi. Simon birçok nedenle buraya çağırtılmıştı. Bunlar söylev dinlemek, azarlanmak, hırpalanmak ve bazen de babası çileden çıkmışsa şeker kamışından yapılmış bir sopayla dayak yemekti. Aslında, babası sadece o zamanlarda ona gerçekten bakardı. Ne zaman yanlış bir şey yapsa, Dük onun varlığını görmezden gelemez hale gelirdi. Ama Simon'ı kendi başına dövmek zahmetine de katlanmaz, hizmetçilere bunu yapmaları için emir verirdi.

Richard'ın göz kamaştırıcı, kırmızı üniformalı, devasa portresi şöminenin üzerinde asılıydı. Simon kendi minyatürünün bir rafın köşesine tıkılmış olma ihtimalinin bile çok düşük olduğunun farkındaydı.

Richard'ın ona karşı aşağılık ve yersiz kıskançlığına karşın, Simon onu daima kendinden üstün görürdü. Richard yaşça ondan büyüktü, daha güçlüydü ve babalarının göz bebeğiydi. Ancak portreye bakarken kaşları çatıldı. Sanki ağabeyini neredeyse ilk kez görüyor gibiydi. Richard'ın düşük omuzlarını, çenesindeki zayıflığı ve soluk kahverengi gözlerindeki acımazsız ifadeyi daha önce neden fark etmemişti ki?

"Dikkat çekici bir benzerlik, değil mi?" dedi babası arkasından.

"Gerçekten öyle. Sanki uzanıp kulağımı yumruklayabilirmiş gibi hissettim."

Simon babasına döndü. Üç yıldan fazla bir süredir görüşmemelerine rağmen, yine de onun ne kadar yaşlandığını görmek genç adamı sarsmıştı. Yakışıklı yüzünü kaplayan beyaz saçları seyrelmiş ve alnıyla tepesi açılmıştı. Gut hastalığı ilerlemiş olmalıydı ki, masanın çevresini dolaşırken baston kullanıyordu.

"Umarım uzun sürmez," dedi babası, tahta benzeyen sandalyesine çökerken. Tahtına kurulduğuna göre, artık onu aşağılamaya başlayabilirdi. "Tefecilere borcunu ödemek ya da bir hayat kadınını hamile bıraktığın için paraya ihtiyacın olduğu varsayıyorum. Newgate'teki tutukluluğunun işe yarayacağını umuyordum. Bir kişilik geliştirip bu zırvalıklardan vazgeçmeni... Sonra o deli İskoç kızla kaçtığını duydum. Bunun bir felaketle sonuçlanmasına şaşırmadım. İskoçların, ahlâksız ve dönek bir ırk oldukları hakkındaki şöhretlerini herkes bilir."

Bir çekmeceyi açarak içinden deri kaplı bir kutu çıkardı. Bir fiske vurarak kapağını açarken, "Peki ne kadara ihtiyacın var? Yüz sterlin mi? Beş yüz mü?" diye sordu.

Simon yaklaştı ve kapağı nazik ama kararlı bir ifadeyle kapadı. "Senin paranı

istemiyorum. Bugüne dek senden bir metelik bile istemediğimi gayet iyi biliyorsun. Bu hayatta her zaman kendi yolumu buldum."

"Deniz kuvvetlerindeki görevini ben satın aldım," diye hatırlatma yaptı.

"Ayağına dolaşmamam ve o ana kadar yaptıklarımdan daha fazlasını yapıp adını lekelemem için."

"İki konuda da işe yaramamış gibi görünüyor, değil mi?"

Simon ceketine uzanarak katlanmış bir mektup çıkardı ve babasına verdi.

Kâğıdı açan babası, hızla göz gezdirdi ve bembeyaz olan tek kaşını kaldırarak Simon'ı süzdü. "Benden gerçekten bunu yapmamı mı bekliyorsun?"

Simon ellerini masaya dayayarak ona doğru eğildi. “Bu senden talep ettiğim en son şey olacak. Eğer yaparsan, bir daha beni asla görmek zorunda kalmayacaksın."

"O halde," dedi babası canlı bir ses tonuyla ve genç adamın gözlerinin içine bakarak ekledi, "oldu bil."

Simon doğruldu ve babasının varlığından kurtulduğu için tuhaf bir rahatlama hissiyle geriye döndü. Ama sonra bunun, bu evde geçirdiği gençlik yıllarından beri aklını kurcalayan soruyu sormak için son şansı olduğunu fark etti.

Tekrar masaya doğru döndü. "Neden annemden bu kadar çok nefret ettin?"

"Hemen sözünden döndün değil mi? Hatırladığım kadarıyla bunun," kâğıt parçasına hafifçe vurdu, "benden talep ettiğin son şey olacağına söz vermiştin."

Simon kendi ahmaklığına yanarak başım salladı ve bir an önce bu yerden ve babasından kurtulma isteğiyle kapıya doğru yürüdü.

Babası konuştuğunda, Simon'ın özgürlüğüne sadece birkaç adımı kalmıştı. "Annenden nefret etmedim. Ona hayrandım," dediğinde sesi o kadar kısık çıkmıştı ki genç adam güçlükle duyabildi.

Simon yavaşça geri döndü, masaya doğru giderken attığı her adımı uyurgezer gibiydi. Babası yeleğinin köstek konulan cebinden, parlak pirinçten bir zincir çekti. Zincirin ucunda bir madalyon sallanıyordu.

Madalyonu titreyen eliyle Simon'a uzattı. Simon onu alarak açtığında, içinde oval bir çerçeveye iliştirilmiş annesinin bir resmini buldu. Işık saçan dalgalı saçlarıyla, muzip gülümsemesinin belirginleştirdiği gamzeleriyle ve yaramaz bakışlı gözleriyle, annesi tıpkı hatırladığı gibi görünüyordu.

Babasının gözleri garip bir biçimde buğulandı. "Karım, Richard'a gebe kaldıktan sonra beni yatağına almadı. Bana bir vâris vermekle görevini tamamladığını düşünüyordu." Omuzlarını silkti. "Aslında her durumda ilişkimizin o boyutuna güçlükle katlanıyordu ya neyse.

"Sonra bir gece tiyatroda annenle tanıştım. Aramızda bir şey olmasını asla istemedim, ama o kadar güzel, o kadar eğlenceli, o kadar sıcak... o kadar sevgi doluydu ki. Karımı terk etmek istedim. Annene benimle kaçması için yalvardım. Ama bunun, benim ve ailemin saygıdeğer adını lekeleyecek korkunç bir skandala neden olacağını söyleyerek beni reddetti. Beni sevdiğine yemin etti, ama yine de o

gece beni göndererek bir daha asla geri dönmememi söyledi."

"Peki ya, kalbi kırılsa bile, bunun senin için en iyisi olduğuna inandıysa?" diye soran Simon, bir zamanlar Catriona'nın kendisine söylediklerini tekrar ediyordu.

Babası gözlerini kaldırdığında, oradaki buğu gitmiş ve yerini küçümseme dolu bir ifadeye bırakmıştı. "Ne zaman sana baksam, onu *görüyorum* ve beni gönderdiği geceyi hatırlıyorum." Zayıf yumruklarıyla masaya vuruşu, Londra'nın en güçlü adamı gibi değil de, huysuz bir çocukmuş gibi bir görüntü çiziyordu. "O bencil, acımasız ve kalpsiz bir kadındı! Onca yıl seni benden uzak tutmaya hakkı yoktu. Seni buraya gönderdiği zaman, bir yabancıdan başka bir şey değildin."

Simon, "Asla bir yabancı değildim, baba," dedi usulca. "Senin oğlundum."

Resmi kendi cebine koydu ve dönerek son defa babasının kütüphanesinden dışarı yürüdü.

O

Catriona balo salonuna inen merdivenin ilk basamağında durmuş, saksıdaki palmiyenin arkasına saklanma dürtüsünü bastırmaya çalışıyordu. Argyle Rooms, Londra'daki en güzel balo salonuydu. Seçkin salonun uzunluğu ise otuz metreden daha fazlaydı. Duvar boyunca yükselen ve gökyüzünün resmedildiği içbükey kemeri taşıyan Korint tarzı kolonlar göze çarpıyordu. Uçuk mavi zeminin üzerindeki beyaz bulutlar, genç kıza bir bahar günündeki Kuzey İskoçya'nın gökyüzünü hatırlattı.

Gözlerini sımsıkı kapayarak, Eddingham ve adamlarının tam da bu sıralarda atalarından yadigâr olan evinin kalıntılarını yok ediyor olduklarım düşünmemeye çalıştı.

Yarım düzine kristal avizenin üzerindeki bir düzine pembe mum, aşağıdaki kalabalığın üzerine hafif bir ışık yayıyordu. Salondaki bazı misafirler orkestranın çaldığı Mozart eserine ayak uydurarak vals yapıyordu. Diğerleri ise küçük gruplar halinde kümelenmiş, yelpazelerini sallayarak kadehlerindeki içkiyi yudumluyorlardı. Siyahlar içindeki birkaç yaşlı dul ise, duvarın kenarındaki iskemlelerine kurulmuş, tek taraftan tutulan gözlüklerinin ardındaki gözlerini onaylamayan bir tavırla kısarak baktıkları, gürültüyle gülen ya da birbirlerine çok yakın dans eden gençler hakkında fısıldaşıyordu.

Ve sadece birkaç dakika sonra onun hakkında da fısıldayacakiardı.

Catriona derin bir nefes alarak elini korseyle sarılmış beline koyarken, Georgina ve Ross amcanın bu çılgınlık için kendisini ikna etmesine nasıl izin verdiğini sorguladı. Bu fikri ilk gündeme getirdiklerinde, *uygun* olacağını düşünmüştü. Yarın boşanma işlemi sonuçlanacağına göre, bir balo salonuna dudaklarındaki gülümsemeyle ve başı dik bir vaziyette girerek kalbinin ve gururunun yara almadığını tüm Londra'ya göstermenin daha iyi bir yolu var mıydı?

Hatta Georgina, York Sokağı'ndaki en sevdiği mağazaya, el değmemişliğin simgesi beyaz renk ipekten, yüksek korseli bir elbise bile sipariş etmişti.

Margaret yengesinden ödünç aldığı incilerle örülmüş tokayla topladığı saçları, kıyafetinin sade zarafetini tamamlıyordu.

Kalabalığa göz gezdirirken, Simon'la karşılaşma şansı olmadığı için rahat olması gerektiğini biliyordu. Aynı sosyal çevreyi paylaşmıyorlardı sonuçta. O güçlü bir dükün oğlu olabilirdi ama hâlâ alçağın teki olduğu için, bazı kapılar ona sonsuza dek kapalı kalacaktı.

Bu düşünce onu rahatlatacağı yerde, kalbi gittikçe sıkışıyormuş gibi hissediyordu.

Georgina onu görmeden önce balo salonundan kaçmaya kararlı bir şekilde döndüğünde Ross amcasıyla burun buruna geldi.

Kolunu genç kızınkine geçiren adam, merakla tek kaşını kaldırdı. "Kaçmayı düşünmüyorsun değil mi, tatlım?"

Catriona, "Nereden anladın?" diye sordu utançla ona bakarak.

Yaşlı adam yanaklarını şişirerek, üzüntüyle iç geçirdi. "Düğün gecemizde aynı bakışı Margaret'ın gözlerinde de gördüm."

"Utanılacak bir geçmişi olan bir kadınla birlikte görülmek istediğinden emin misin? Bu, soylu Kincaid adına lekeleyebilir"

"Komik olma," diye yanıtladı, genç kızın kolunu sevecen bir şekilde sıkarak. "Kolumda bu kadar akıllı ve güzel bir bayanın olması beni gururlandırır ancak."

Gözlerini kırpıştırarak **ona bakan Ca**triona, gözlerindeki yanma hissine şaşırmıştı.

"Ayrıca," diye ekledi yaşlı adam, dudağının bir köşesi gülümsemeyle kıvrılırken. "Hayatının geri kalan kısmını, Alice'in cıyaklamalarını dinleyerek ve beni satrançta yenerek geçirmeyecek kadar da gençsin."

Merdivenden kol kola inerlerken, amcasının sözleri genç kıza, çenesini dikleştirmek ve yüzüne hoş bir gülücük yerleştirmek için ihtiyacı olan cesareti vermişti.

Tam da korktuğu gibi, fark edildiği anda bir sessizlik olmuştu. Müzisyenler bile bocalamış ve akortsuz sesler çıkardıktan sonra bir dans müziği çalmaya başlamışlardı. Konuşmalar tekrar başladığında ise, sesler daha alçalmış ve buna birbirlerini dürtmeler ve başlarıyla onları işaret etmeler eşlik etmişti.

Ross amca soğukkanlılığını korudu. Ona eşlik eden Catriona'nın yüzündeki gülümseme, dansa katıldıklarında donmuş gibiydi. Amcasının hareketleri, onun yaşında bir adam için oldukça seriydi.

Genç kızın gözüne, tiyatronun zeminine yukarıdan bakan kırmızı çizgili locada oturan Georgina ve kocası ilişti, sonra da kız kardeşinin iyi niyeti ile taban tabana, zıt bir kötümserlikle ona dik dik bakan Alice'i gördü. Kısa saçlı ve etkileyici favorileri olan yakışıklı genç bir asker, Alice'e eşlik ediyordu. Öyle görünüyordu ki,

kuzeni hâlâ üniformalı erkeklere karşı koyamıyordu.

Dans müziği sona erdiğine, zayıf bir alkış sesi duyuldu. Amcası, "Bir şey içmek ister miydin?" diye sordu.

Catriona istediğini belirtecek şekilde kafasını sallayınca, amcası onu pistin ortasında tek başına bırakarak gitti.

Taze leş bulmuş bir akbaba gibi yukarıdan inerek kalabalığı yaran Alice, üzerine doğru atıldı. "O kindar iftiraları atarak asil ismimizi lekeledikten sonra, hâlâ halkın içine çıkma cüreti gösterebildiğine inanamıyorum," dedi tıslar gibi. "Benimle birlikte olduğunda Simon'nın hiçbir sorunu yoktu."

Catriona, "Öyle bir şansı hiç olmadı ki," diye serinkanlılıkla karşılık verdi. "Oradaydım. Hatırladın mı?"

Sertçe öksürerek, "Lanet olası" diyen Alice, sarı buklelerini savurarak kalabalığın arasına karıştı.

Catriona başını sallarken kuzeninin Eddingham'la evlenmemiş olmasının ne kadar yazık olduğunu düşündü. Mükemmel bir çift olurlardı.

Çevresine bakındığında, her sosyal etkinlikle aynı bitmek tükenmek bilmez hikâyeleri anlatmakla ün yapmış eski bir tanıdığın, amcasının yolunu kesmiş olduğunu fark etti. Ross amca ona doğru özür diler gibi bir bakış attı, ama kolunu yakalamış olan adam, ne kaçmak için amcasına ne de kurtarmak, için Catriona'ya fırsat veriyordu.

Birisi arkasından çarptığında, Alice'in zekice bir karşılık bulup geri geldiğini düşünen Catriona, hızla geri döndü. Ama ona çarpan, yüzü kızarmış genç bir çiftti.

"Çok özür dileriz, hanımefendi," dedi adam, son moda kâkülünü geri atarak.

Kız kıkırdadı ve cazibeyle reverans yaptı. "Lütfen bizi bağışlayın"

El ele yollarına devam ettiklerinde, neden Catriona'vı neredeyse tepeledikleri daha kolay anlaşılıyordu, çünkü ikisi de önlerine bakmak yerine, birbirlerini hayranlıkla süzmekle meşguldüler. Gençliklerine ve genç kızın parmağında ışıldayan yüzüğe bakılırsa, yeni evlenmiş olmalıydılar.

Birbirlerine bakışlarındaki bir şey, Catriona'ya nikâh gününde, demircinin oraya hızla dalan ve iliklerine kadar ıslanmış olsalar da neşeyle ışık saçan Jem ve Bess'i hatırlattı.

Kör edici bir kederle gözlerini kapadı. O da en az Simon kadar buraya ait değildi. Onun için de sonsuza dek kapalı olacak kapılar vardı. Uzun ve karlı kjş gecelerinde battaniyenin altında kollarına sokulacağı âşığına açılan kapılar... Altın rengi saçları olan ve şeytani yeşil gözleri olsa da meleğe benzeyen bir ev dolusu çocuğun kahkahasına açılan kapılar... Bir ömür boyu sürecek aşka açılan kapılar...

Her hareketini gözetleyen bakışlardan çaresizce kurtulmak isteyen Catriona döndü ve balo salonun en ücra köşesindeki kemere doğru yürüdü.

Gaydadan gelen ilk nota genç kızın yüreğini dağlamıştı. Avize tepesine düşecek olsa bile yerinden kıpırdayamayacak hale gelmişti.

Balo salonunun duvarlarının oluşturduğu sınırları tutkuyla aşan eski enstrümandan duyulan müzik, daha önce çalınan her şeyin sadece sönük bir müzik taklidi olmasını sağlıyor gibiydi.

Catriona merdivenin başında duran beyaz saçlı adamı görmek için yavaşça geri döndü, yaşlı adam gaydaya üflerken gücünün tamamını kullanıyordu. Balo salonundaki herkes şaşkına dönmüştü. Siyah ve yeşil ekose kumaşlı etekler giymiş bir düzine adamın, omuzları geride ve başları yukarıda askerî bir katılıkla merdivenlerden indiğini gören Catriona'nın şaşkınlığı daha da fazlaydı. Merdivenlerin dibinde boy sırasına göre ikili bir koridor oluşturdular.

Gayda mükemmel bir ezgiyle müziği bitirip son notalar sanki havada asılı kaldığında, bir an ortalığa akıl almaz bir sessizlik hâkim olurken, sonra gök gürültüsünü andıran bir alkış kopuverdi. Bu gösterinin bu geceki eğlencenin bir parçası olduğuna inanan erkekler ayaklarını yere vurup ıslık çalarak, "Harika fikir!" ve "Kesinlikle büyüleyici!" diye bağırdı.

Merdivenlerin başında başka bir adam göründü. Tüm alkışlar kesiliverdi.

Sessizlik o kadar yoğundu ki, kocasının kısılmış gözlerine bakan Catriona, kalbinin gümbür gümbür atışının kulaklarında çınladığını duyabiliyordu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Bu adam, tıraşlı yüzü, temiz görünümlü ve yakasına ancak ulaşan düzgün saç kesimli haliyle, genç kızın ahırda gördüğü Simon idi. En az balo salonundaki diğer erkekler kadar iyi giyinmişti, ama geniş omzunun üzerine genç kızın *taptığı* İskoç kumaşını Kincaid şalınıatmıştı ve ucunu gümüş bir broşla tutturmuştu.

Kalabalık onu tanıyınca, salondaki şaşkın mırıltılar yerini bir uçtan diğer uca dalga dalga yayılan seslere bıraktı.

İnsanlar ailesinden bahsederken utanç duyabilirdi belki ama Simon Wescott'un erkekliğin muhteşem bir örneği olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Kadınlardan bazısı yelpazelerini açarak çılgın gibi kendisini yellerken, diğerleri bayılmak üzere olduklarından en yakınlarında kim varsa onun koluna yapışmıştı.

Simon merdivenlerden inip direkt olarak ona doğru yürürken, Catriona ikinci kadın grubuna dâhil olmaktan korkuyordu. Fakat ne yazık ki onun tutunabileceği bir kol yoktu. Düştüğü takdirde onu kimse tutmazdı.

Bu attığı her adıma hâkim, çevik ve tehlikeli haliyle genç kızın limandan hatırladığı Simon'dı. Her zerresiyle ödülünü al

maya kararlı bir fatih gibi görünüyordu. Kuzey İskoçyalılar bir adım gerisinden onu takip ederken, önündeki yol büyülü bir şekilde açılıverdi.

Çıldırmış gibi çevresine bakınan genç kız, Ross amcanın gelip onu kurtarmasını, rezilliği yüzünden Simon'ı kınamasını ve bu gümüş dilli Adonis'in kalbini bir daha kırma riskinin olmayacağı güvenli ve sıkıcı bir hayata apar topar götürülmeyi bekledi... Ancak amcası, kalabalığın diğer üyeleri kadar hevesli bir ilgiyle gelişmeleri izliyordu.

Simon tam önünde durduğunda, yeşil gözleri öylesine bir tutkuyla yanıyordu ki, Catriona bunu çok iyi hatırladı.

Bu, avını yakaladığından emin, çok edepsiz... ve oldukça karşı konulmaz haliyle, genç kızın yatakta tanıdığı Simon'dı.

Catriona, "Burada ne yapıyorsun?" diye sorarken, sesinin hissettiği kadar soluk soluğa çıkmamasını diledi.

"Buraya gelme nedenim, boşanmak için haklı bir gerekçen olmadığını bildirmektir. Kocan olarak, hem senin hem de *kendimin,* sadece bir kere değil, defalarca tatmin olmasını sağlayarak, görevimi eksiksiz yerine getirdim."

Kalabalık, şaşkınlıkla ve soluk soluğa konuşmaya başlamıştı. Eliyle yüzünü gizleyen Ross amcanın gülmenin mi, ağlamanın mı eşiğinde olduğunu anlamak mümkün değildi.

Catriona ellerini göğsünde kavuşturarak çenesini dikleştirdi. "Benim tatmin olduğumu nereden çıkardın?"

Simon'ın haylaz gülümsemesi, tekrar salondaki kirpiklerin kırpıştırılması ve yelpazelerin sallanmasına neden oldu. "Bu soruyu geri çekmeniz iyi olur, Bayan Wescott. Bir beyefendi, bu detayları açığa vurmaz... ama ben yapabilirim."

"Zaten artık bunun bir önemi kalmadı. Çok geç kaldın. Piskopos kilise kurulunu çağırdı. Sabah saat dokuzda evliliğimiz sona erecek."

"Eğer benim erkekliğim sorgulanacaksa, bunu kanıtlamaktan çok memnun olurum. Tek yapman gereken, *hoşbeş* etmeyi bırakıp şuradaki perdeli köşeye gelmen ve benimle on beş dakika geçirmendir."

Birkaç kadın yelpazelerinin ardından kıkırdadı. *Catriona bu* hoşbeşlerin sonrasında nasıl *hoş* vakitler geçirmiş olduklarını hatırlayınca yanaklarının ısındığını hissetti.

Simon, "Tabii piskopos birkaç tanık da isteyebilir," diye ekledi. Kibar bir tavırla salonda göz gezdirdi ve sesini yükselterek, "Birkaç gönüllü alabilir miyiz?" diye sordu.

Birkaç tane el havaya kalktı ve hepsi de erkekti.

"Hey bir dakika, eğer siz İngilizler bir kadını yatağa atmak için böyle kur yapıyorsanız, soyunuzun bugüne dek tükenmemiş olduğuna şaşarım doğrusu."

Kieran, Simon'ın arkasından, kaşları tiksintiyle çatılmış bir halde çıkıverince, Catriona şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Gözyaşlarına boğulmadan önce, bu dokunaklı küçük toplantınızı bölmeme izin verin, yoksa burada bulunmamızın gerçek sebebini söyleyemeyeceğim. Kuzey İskoçya'ya geri dönüyoruz. Eddingham denen herifi Kincaid topraklarından sonsuza dek süreceğiz."

Kaşlarını çatarak direkt ona bakan Catriona, birden kendini çok kederli hissetmeye başladı. "Bu, beni neden ilgilendirsin ki? Ne bana ne de yardımıma ihtiyacın olduğunu çok açık bir şekilde dile getirdin." Elini Simon'a doğru salladı. "İstediğin lider işte burada, tam karşında!"

Kieran ve Simon birbirlerine baktı. Simon başını salladı.

Boğazını temizleyen Kieran, bir dizini yere koyarak sırtını gururla dikleştirdi. Bakışlarını genç kıza doğru kaldırarak, "Catriona Kincaid, Kincaid topluluğunu lideri olarak size olan sadakatimize yemin ederiz. Yaşadığımız sürece, istekleriniz doğrultusunda size kılıçlarımızla, yüreğimizle ve hayatımızla hizmet edeceğimize ve bağlı kalacağımıza yemin ederiz."

Başıyla selam verdiğinde, diğer Kuzey İskoçyalılar da teker teker diz çöktü. Yaşlı gaydacı güçlükle diz çökerek en son selam veren kişi oldu.

Catriona geçirdiği şokun etkisiyle felç olmuş gibiydi, Simon omzundaki şalı alarak nazik bir tavırla genç kızın omuzlarına atarak önünde diz çöktüğünde, gözyaşları kızın yanaklarından süzülmeye başlamıştı.

Selam vermek yerine, genç kızın elini tutarak tıpkı Gretna Green'e gidecekleri sabah yatak odasında yaptığı gibi, gözlerinin içine bakan Simon, "Catriona Kincaid," dedi resmî bir şekilde, "seni gördüğüm ilk andan beri, benim için dünyadaki tek kadın olduğunu anlamalıydım. Ne aptal ve inatçıyım ki bunu fark edemedim. Ama senin cesaretine, yüreğine, güzelliğine, zekâna âşık oldum ve başka hiçbir şeyi ve hiç kimseyi düşünemez oldum. Daha iyi birisi olsaydım, seni yatağıma almadan önce aşkımı sana ve kendime itiraf ederdim. Ama sana o kadar açlık besliyordum ki, ne bu dünyada ne de ahiretteki herhangi bir güç, benim olmanı durdurabilirdi."

İçki şişelerinin yanında duran bir kadın dayanamayıp bayıldığında, küçük bir kargaşa yaşandı.

Simon parmağıyla, Catriona'nın elini nazikçe okşadı. "Sadece anlaşmamızı kötüye kullanmış olmamdan ötürü beni affetmeni diliyorum, bu durumu telafi etmeme izin vermeni ve karım olarak kalarak hayatımı, ismimi ve geleceğimi benimle paylaşma şerefini bahşetmeni istiyorum. Bir keresinde bana, bu dünyada senin için bir yer olmadığını hissettiğini söylemiştin. İşte, böyle bir yerin olduğunu söylemek için buradayım. Ve bu yer benim kollarımdan başka bir yerde değil."

Elini dudaklarına götürerek öylesine dokunaklı bir arzuyla öptü ki, genç kızın yüreği sıkıştı. Sonra da, yalvaran bakışlarını genç kızın yüzüne çevirdi. Sonraki sözcüklerini sadece Catriona'nın duyabileceği şekilde derinden ve usulca söylemişti. "Bir zamanlar beni sevmiş olduğunu biliyorum, Catriona. Tekrar sevmen için çok geç olmadığını söyle bana, lütfen."

Çok geç.

Kelimeler Catriona'nın beyninde bir ağıt gibi yankılanıyordu.

Bugüne kadar en çok istediği şeyi teklif ediyordu bu kelimeler. Ama genç kız hayatında ilk kez, bu teklifi kabul etmekten korkuyordu. Paha biçilmez bir hazine gibi koruduğu hayallerine, o kadar uzun zamandır inanmış ve bunların gerçekleşmesini ummuştu ki... Buna en çok ihtiyaç duyduğu ve güvenini yitirdiği bir anda inancını nasıl yitirmişti?

Simon gibi bir adamın, sevgisine bağlı kalacağına nasıl güvenebilirdi? Söylediklerinin kalbinden değil de, tiyatrodan hatırladığı etkileyici bir replikten ibaret olmadığına nasıl emin olabilirdi? Yüreğini ve hayallerini, cilalanmış çizmeleriyle ezmesinden bir kez daha nasıl koruyabilirdi?

"Üzgünüm," diye fısıldadı, elini onun elinden çekerek. "Yapamam. Gerçekten yapamam."

Daha önce onların yaptığını yaparak arkasını döndü ve yüreğinden gelmese de, tüm onuruyla yürüdü.

Simon'ın sesi çınladığında, genç kız henüz birkaç adım atmıştı. Bir keresinde sana, sevdiğin adamı ne kadar bekleyeceğini sorduğumda, 'Sonsuza kadar,' demiştin. Yalan mıydı?"

Ona verecek bir cevabı olmadığı için, genç kız yürümeye devam etti.

"Onlar için savaşmıyorum. Senin için savaşıyorum. Ve seninle ya da sensiz, Balquhidder'a gidip Kincaid Kalesi'ni geri alacağız."

Genç kız durdu ve arkasına döndüğünde hepsinin ayağa kalkmış olduğunu gördü. Gözleri yaşlarla perdelenmiş bir halde, Simon'ı seçmeye çalışarak, "O zaman Tanrı sizinle olsun, çünkü ben olamam," dedi.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Catriona Kincaid şalına sarınmış bir vaziyette yatak odasının penceresine doğru sokulmuştu. Yatağının ayakucuna kıvrılmış olan Robert the Bruce da onunla aynı derecede kederli görünüyordu. Dışarıda mükemmel bir bahar havası olmasına rağmen, ona kara kış gibi geliyordu. Ilık havanın içeri girmesi için pencereyi açma zahmetinde bile bulunmamıştı. Onsuz dönen dünyaya, kalın camların ardından bakmaktan hoşnuttu.

Balonun üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Simon ve diğerleri şu sıralar Balquhidder'a varmış olmalıydı. Gözlerini kapadığında, Kieran'ın inatçı boynunun darağacındaki görüntüsüyle, altın saçları kana bulanmış Simon'ın yerde yatan görüntüsü gözünün önüne geliverdi.

Kapısı sertçe tıklatıldı. Her kim olursa olsun gitmesini ve onu yalnız bırakmasını söyleyemeden önce amcası kapıyı açarak odaya daldı.

Ellerini kalçasına koyan adam, Catriona'nın çıplak ayaklarını, dört gündür üzerinden çıkarmadığı buruşuk geceliğini, kuruyan gözyaşlarının yanağında bıraktığı izi ve yatağının ayakucundaki sandığın üzerinde dokunulmamış duran öğle yemeği tepsisini süzdü.

Derin bir iç geçirerek başını salladı. "Bunu söyleyeceğimi hiç sanmazdım, Catriona Kincaid, ama beni hayal kırıklığına uğrattın."

Genç kız karma karışık olmuş saçlarını gözünden ittirdi. "Seni her *zaman hayal* kırıklığına uğratmışım gibi bir izlenimim vardı."

"Bazen sabrımı ve sinirlerimi zorladığın anlar oldu, ama asla beni hayal kırıklığına uğratmamıştın, çocuğum. Ve seni asla bir korkak olarak görmedim. Senin, babanın kızı olduğunu sanıyordum."

Catriona ayağa fırladı, amcasının insafsız sözleri içini dağlamıştı. "Babam hayalperest bir aptalın tekiydi! Bunu sen söyledin."

Amcası, "En azından bir hayali vardı!" diye gürleyince, Robert the Bruce soluğu yatağın altında aldı. "Gerçeği bilmek istersen söyleyeyim; Davey'yi kıskanıyordum,

onun saçma sapan İskoç davasını ve tutkusunu kıskanıyordum. Ben en büyük erkek çocuktum. Babamın isteklerine karşı gelerek büyük maceralara katılmama ve yüce hayaller peşinde koşmama izin verilmedi. Burada kalmalı ve mülkü nasıl yöneteceğimi öğrenmeliydim. Aşk için değil, görevimi yerine getirmek için evlendirildim."

"O zaman belki de, istediğin şey uğruna kalbini ve hayatını tehlikeye atmak zorunda kalmadığın için şanslıydın."

"Davey kısacık ömründe benim asla erişemeyeceğim kadar çok şey yaşadı. Tadını çıkardı. Sevdi. Sevildi. İki güzel çocuk ve ona tapan bir eşle kutsandı. Çok genç ölmüş olabilir, ama karnı etle, yüreği de pişmanlıkla tıka basa dolu bir şekilde yaşlanmış olarak yatağında ölmek yerine, en azından inançları uğruna öldü!"

Amcasının sözleriyle sersemleyen Catriona, penceredeki yerine sokularak şalına sarıldı.

Yaşlı adam ceketinin cebine uzanarak bir parça bezle sarılmış bir kâğıt demeti çıkardı. "Yaptığım şey yüzünden hayatın boyunca benden nefret edeceğinin farkındayım ve öyle olursa da seni suçlamayacağım, ama bunları artık senden saklayamam." Paketi genç kızın kucağına attı.

Genç kız, "Bunlar da ne?" diye sordu, kırık bal mumu damgalara kaşlarını çatarak bakarken.

"Ağabeyinden gelen mektuplar. Senin buraya geldiğin aydan beri gönderiyordu ve üç yıl önce kesildi."

Catriona paketi evirip çevirdikten sonra, yaşlarla dolu gözlerini amcasının yüzüne çevirdi. "Bunları benden sakladın mı? Onca yıl boyunca!"

"Bunun en iyisi olduğunu düşündüm. Daha çok küçüktün ve yeterince felakete şahit olmuştun. Geçmişi unutabilirsen, acılarını da unutabilirsin diye düşündüm. Hatalıydım. Beni bağışlamanı hak etmediğimi biliyorum ama özür dilerim, çok üzgünüm."

Bu sözleri söyledikten sonra döndü ve omuzlan düşmüş bir halde ağır ağır odadan çıkıp kapıyı ardından usulca kapadı.

Robert the Bruce yatağın altından çıktı. Penceredeki çıkıntıya zıplayarak Catriona'nın kucağına kıvrıldığında, genç kız mektup destesinin en altındakini aldı ve titreyen elleriyle açtı.

Benim sevgili Kitterim,

Annemin mektup yazma konusunda bana eğitim vermesinin bir nedeni olduğunu anlamaltydım. Günün birinde, kulaklarının arkasını yıkamanı tembih etmek ve kışın ayakkabılarını giymedin diye seni azarlamak için öğrettiklerinin her birine ihtiyaç duyacağımı biliyor olmalıydı.

Catriona gözyaşlarının arasında gülümsedi. Ağabeyinin ona sataşan sesi o kadar netti ki, sanki saçlarını karıştırmak için yanı başında duruyormuş gibiydi. Bir

mektuptan ötekine geçerek ağabeyinin kelimelerini büyük bir açlıkla yalayıp yutuyordu. Mektuplar, Kieran ve diğer adamlarla ilgili komik olaylarla ve Kuzey İskoçya'mn her mevsimdeki nefes kesen tasvirleriyle doluydu. Connor bir kere bile açlıktan, soğuktan ya da karnını doyurmak için kendisinden daha şanslı olanlardan çalmak zorunda olduğundan şikâyet etmemişti.

Catriona son mektubun bal mumu mührünü dikkatle kırdı, bunun ağabeyinden gelen son ses olabileceğini biliyordu.

Benim tatlı Kitten'ım,

Bir daha benden ne zaman haber alacağını bilmiyorum. Son birkaç haftada büyük kayıplar yaşadık, kâğıt ve mürekkep ise gitgide azalıyor. Mektuplarıma bugüne dek senden bir yanıt gelmediğinden, iyi bir İngiliz leydisi olmuş olmanı ve amcamın sınıfının ve zenginliğinin sana sunduğu ayrıcalığın keyfini ve tadım çıkardığım ummaktan başka bir şey yapamıyorum.

Eskimiş kâğıdın üzerine düşen bir damla yaş, uçuk mürekkebi dağıttı.

Bu dünyada nereye gidersen git, damarlarında Kincaid kanının dolaştığını w *ağlamaya değen her şeyin, uğrunda savaşmaya da değer olduğunu asla unutma. Ben hep öyle yapacağım...*

Sadık ağabeyin,

Connor Kincaid

Catriona uzunca bir süre karman çorman, erkeksi el yazısını inceleyerek orada oturdu, sonra birden ayağa fırlayarak kucağındaki Robert the Bruce'u kabaca itip yere attı.

"Ross amca! Ross amca!" Catriona döner merdivenleri ikişer ikişer inerken cilalı tırabzanlardan kaymamak için kendini zor tutuyordu.

Girişteki holü uçarak geçip süratle köşeyi döndüğünde, az kalsın elinde gümüş tepsi taşıyan uşakla çarpışıyordu.

Catriona konuk odasının önünden uçar gibi geçerken, iki salon hizmetçisi ağızları açık bir vaziyette onu izliyordu. Catriona ayakları kayarak durdu.

Sevimli bir gülümsemeyle, "Bu arada, bilin ki, ikiniz de yanıldınız. Kocam yatağında sadece bir kadının olmasını ister ve o kadın da benim," dedi.

"Ama hanımefendi," dedi aralarından biri, kafası karışmış gibi görünüyordu. "Artık sizin kocanız olduğunu sanmıyordum"

"Şey, olacak. Pek yakında."

Narin ve güçlü bacaklarının daha rahat hareket etmesi için eteklerini topladı ve koridorda hızla koşmaya başladı.

Alice ve Margaret yenge, ellerinde sıcak çikolata fincanlarıyla kahvaltı odasından çıkmak üzereydi. Alice uşak kadar şanslı değildi. Catriona hızla ona

çarpınca, sıcak çikolata kızın fırfırlı korsesine dökülüverdi.

Alice öfkeyle çığlığı bastı, Margaret yenge de, "Ah Tanrım şuraya bak!" diye bağırarak kıkırdamasını mendiliyle gizledi.

"Önüne baksana, şu yaptığına bak!" diye haykıran Alice annesinin elindeki mendili kaparak kirlenmiş korsesini silmeye başladı.

Catriona, "Çok üzgünüm," dedi ama hiç öyle görünmüyordu. "Ne kadar sakar bir hayvan olduğumu bilirsin."

Yeğeni çalışma odasına dalınca, Kont başını kaldırdı, genç kızın darmadağınık saçları, vahşi gözleriyle müthiş bir uyum içindeydi. Genç kızın şu anki görüntüsü, evinde bir zamanlar, yanında kedisi ve elinde "İskoç Sınır Şarkıları" kitabının eskimiş bir kopyasıyla serseri mayın gibi dolaşan, çıplak ayaklı çocuğa çok benziyordu.

"Roscommon amca," diyen genç kız, ellerini masanın üzerine koyarak, yaşlı adamın gözlerinin ta içine baktı. "Eğer ağabeyimin mektuplarını benden sakladığın için seni affetmemi istiyorsan, sana bir şans vereceğim. Yardımın gerekiyor."

O

Posta arabacısı yönünü dar bir patikaya doğru çevirdiğinde, Kincaid Kalesi'nin ayakta kalan tek kulesi görününceye kadar Catriona nefesini tuttuğunun farkında bile değildi. Silüeti, gökyüzünün parlak mavi rengiyle tezat oluşturuyor ve yıpranmış duvarları hem ezelî hem de ebedî bir manzara sergiliyordu. Gönderde sallanan yeşil-siyah bayrağı gördüğünde, genç kızın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Tıpkı babasının anlattığı gibi, bayrağın rüzgârda dalgalanırken çıkardığı sesi bile duyabiliyordu.

Araba sarsılarak durdu. Genç kız kapıyı açarak arabadan indi ve sonra da dönüp Ross amcanın inmesine yardımcı oldu.

Yaşlı adam yürümeye çalışırken, her adımında sızlanıyordu. "Bir kontun böylesine ilkel bir taşıtla seyahat etmek zorunda kalması hiç yakışık alır mı?"

"Eddingham, kaleyi ve Simon'ı ortadan kaldırmadan önce oraya sadece bu yolla ulaşabileceğimiz konusunda anlaşmıştık, Ross amca."

Yaşlı adam arkalarındaki arabaya baktıktan sonra, sesini kıstı. "Sadece bu özel aracın bana ne kadara mal olduğunu takdir etmeni umuyorum. Cüzdanımı en yakındaki bir hayduda fırlatsam, daha iyiydi."

"Dert etme," dedi genç kız, ıssız yolu gölgeleyen kayaları gergin gözlerle süzerken. "Hâlâ bunu yapmak zorunda kalabilirsin."

Yaşlı adam mendilini çıkararak alnını sildi. "Babam, bu vahşi doğadan kurtulmak için ruhunu sattı ve şimdi ben buradayım, tam da onun başladığı yerde. Nasıl oluyor da birisinin burada nefes alması bekleniyor? Hava o kadar temiz ki. Ve gökyüzü de," diye ekledi, mavi göğe şüpheyle bakarken.

"Sanırım sürekli şehrin üzerini kaplayan duman bulutunu özledin."

"Yatağımın konforunu ve şömineyi özledim. Londra'dan çıktığımızdan beri doğru dürüst bir fincan çay bile içemedim."

"Her zaman büyük bir macera yaşamak istediğini sanıyordum."

Yaşlı adam iç geçirdi. "Evet öyle. Ama Margaret'ı iyi geceler öpücüğü vermesi için ikna etmek ve Alice'e bir koca bulmak, ihtiyaç duyduğum tek macera olsa gerek."

Arabanın açık kapısına bakmadan önce, Catriona onun kolunu sevecen bir tavırla sıktı. "Ben seni çağırana kadar burada bekler misin?" diye usulca sordu.

Amcası endişesini gizleyemediği kısılmış gözleriyle ona baktı. "Emin misin?"

Başım sallayan Catriona titrek bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Hayatım boyunca hiç olmadığım kadar."

"Peki, o halde. Ama eğer bir haydut gelirse, tıpkı Alice gibi çığlık atarım bilesin."

Catriona kahkaha attı. "Onu korkuttuğun gibi buradan Edinburgh'a kadar tüm kuşları ve sincapları da korkutursun."

Paltosunun eteklerini, tozlanmasın diye toplayarak kaleye giden patika yolda yürümeye başladı. Bir zamanlar aynı yolu, sadece aile sevgisinin sağlayacağı bir güvenle yanakları kızarmış bir vaziyette, babasının omuzlarındayken geçmişti. Bugün de sanki babasının yanında yürüyormuş gibi hissediyordu ve o kısacık hayatında yaptığı gibi, genç kızın da severek ve keyif alarak hayatını sürdürmesini öğütlüyor gibiydi.

Adımlarını gitgide sıklaştırdı. Eğer birisi kollarını açmış onu beklemiyorsa, ne kadar güzel olursa olsun bir yuvasının olamayacağını sonunda öğrenmişti. O kolların, kendisini hâlâ bekliyor olmasına dua etmekten başka bir şey yapamazdı.

Başlığını çıkararak saçlarını serbest bıraktı ve tepeye doğru tırmandı. Savaş hazırlığı içindeki bir kargaşanın ortasına düşmeyi beklerken, yıkık bir taşın üzerine yayılmış, bir elinde kitap, ağzında da bir samanın çöpünü geveleyen yalnız bir adam gördü. Güneşte parlayan saçları altın gibiydi.

Adam, Catriona'nın olduğu yöne baktı, gözleri önce büyüdü, sonra da kısıldı. Genç kız yaklaşırken, usulca yerinden kalkan adamın tavrı çekingendi.

"Bu kez hangi hediyeleri getirdin bakalım?" diye sordu. "Ayakkabı mı, kitap mı, yoksa gayda mı?"

Başlığını çimlerin üzerine atan genç kız, boş ellerini açtı. "Korkarım sadece kendimi getirdim. Tabii kabul görülürse."

Genç adam başını yana yatırarak Catriona'yı incelerken, buğulu gözlerinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. "Haydi ama Bayan Kincaid, utanç verici konuşmalar yapmayacağına tövbe ettiğini sanıyordum!"

"Onlar sadece soylu Kuzey İskoçya ruhunu ve zorbalardan kurtulmayı içeren konuşmalardı." Başıyla adamın bıraktığı kitabı gösterdi. "Robbie Burns bilgilerini mi tazeliyordun?"

Genç adam iç geçirdi. "Kendimi bir avuç duygusal yabaninin ortasına atacaksam,

başka bir şansım olduğunu sanmıyorum, öyle değil mi?"

Kaşlarım çatan Catriona, metruk kalıntılara göz gezdirdi. "Peki, o duygusal yabaniler nerede?"

İlgisizce omuzlarını silken genç adam, "Etrafta," dedi.

Catriona ona bir adım daha yaklaşmayı göze aldı. "Liderleri olmayı kabul ettin mi?"

"Yalnızca gerçek liderleri evine dönünceye kadar."

"Kieran'a göre, Connor gelmeyecekmiş. Ve bulunmak istemezse de, onu kimse bulamazmış."

"Ben Connor'dan bahsetmiyordum."

Catriona hissettiği özlem yüzünden titreyerek nefes alıp ona bir adım daha yaklaştı. O kadar sersemlemişti ki, bir anlığına toynak seslerinin gürültüsünün, kalbinin çarpıntısı olduğunu sandı.

Ta ki gözüne çarpan kırmızılığı görene kadar... Döndü ve iki düzine İngilizin aşağıdaki vadi boyunca dörtnala geldiklerini gördü.

Kırmızı üniformalılar geliyordu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Paniğe kapılan Catriona'nın soluğu kesildi. Kırmızı üniformalılar geliyordu. Tıpkı daha önce geldikleri gibi, sevdiği her şeyi ve herkesi almak için geliyorlardı. Bir anlığına, ne yapacağını bilemeyen genç kızın tek istediği saklanmaktı. Karanlık, küçük bir deliğe büzülüp gözlerini sımsıkı kapamak ve sevdiklerinin ölüm çığlıklarını duymamak için, ellerini kulaklarına bastırmak istiyordu.

Sonra Simon omuzlarını tuttu ve onu geçmişinden çekerek şimdiki zamana getirdi. Ve bir geleceğe inanmasını sağladı.

Askerler atlarını uçurum yamacına doğru yi nlendirip avlunun yıkıntılarına geldiklerinde, artık çocukluk kâbusunun hortlaklarını defetmiş olan Catriona tüm azametiyle, genç adamın yanında duruyordu.

Siyahlar giymiş adamın tanıdık görüntüsü bile artık moralini bozmuyordu.

Simon, "Merhaba Ed," dedi, Marki atından indiğinde. Onlara doğru yürürken adamın mahmuzları şıngırdıyordu. "Komşu olduğumuzu duydum. Biz de çaya uğrarsın diye umuyorduk."

Simon'a sert bir bakış atan Eddingham dudak bükerek Catriona'ya döndü. "Sizi burada gördüğüme şaşırdığımı *itiraf* etmeliyim, Bayan Kincaid. Yoksa aklınızı başınıza toplayıp cömert teklifimi kabul etmeye mi karar verdiniz?"

Simon'ın gözleri kısıldı. "Ne teklifi?"

Catriona tatlılıkla gülümsedi. "Ah, Marki, nezaket göstererek benden metresi olmamı istedi. Defolu olduğum için şehirde benimle birlikte görünemezmiş tabii. Ama ne zaman sıkılsa beni burada Kuzey İskoçya'daki yatağımda ziyaret etmeye söz verdi."

Simon, "Ne kadar hayırsever birisiymiş," diye düz bir sesle konuştuğunda sesi, Catriona'nın şimdiye kadar duyduğu en tehlikeli tonda çıkmıştı.

"Başkasının arazisine izinsiz girmiş bulunuyorsunuz ve ikinizin de derhal burayı terk etmesini istiyorum."

Simon, Eddingham'm bu isteğine bir karşılık veremeden, Catriona öne atıldı ve bir parmağıyla adamın kolalı kravatının kumaşını kabaca dürtükledi. "Başkasının arazisine izinsiz giren sîzsiniz. Burası Kincaid toprakları ve değersiz bir kâğıt parçası bunu değiştiremez. Bu topraklar dört asırdır Kincaid kanıyla yıkandı ve bu kalenin bir taşını bile yerinden oynatırsanız, o kanın her damlasının sizden intikam olarak alınacağına yemin edebilirim."

Simon, "Bravo," diye mırıldandı. "Güzel konuşmaydı."

Ona doğru uyarır gibi bakan Catriona dikkatini Eddingham'a yöneltti. Yolu işaret ederek, "Amcamın bu tepenin eteğinde beni beklediğini bilmenizi isterim. Bizi buradan tahliye çabalarınızda ısrarlı davranırsanız, nişan kontratını ihlal ettiğiniz *ve*

kuzenimin kalbini kırdığınız için sizi mahkemeye vermek konusunda oldukça istekli davranacaktır," dedi.

Eddingham gözlerini yuvarlayarak konuştu. "Şaka yapıyor olmalısınız. O şirret kadının bir kalbi olmadığını, herkes biliyor."

"Öyleyse belki de amcam sizi, anlaşma şartlarına uyarak Alice ile evlenmenize zorlayacaktır."

Simon titredi. "Borçlular hapishanesinde yatmaktan daha beter bir akıbetin olacağına seni temin ederim. Yerinde olsam Eddie, küçük hanımın isteklerini yerine getirirdim."

Eddingham çirkin bir küfür savurdu. "Burada durup sizin aptalca tehditlerinizi biraz daha dinlersem, Tanrı beni kahretsin. İkisini de tutuklayın!" diyerek askerlerine emir verdi. "Ve eğer direnirlerse," diye ekledi, sanki bunu yapmalarını diler gibi, "onları vurun."

Bir düzine asker atlarından indi. Catriona gayriihtiyari Simon'ın kollarına sığındı.

"Yerinizde olsam Marki'nin emirlerini yerine getirmekte bu kadar hevesli davranmazdım." Simon yeleğinin cebinden bir belge çıkardı ve yanındaki subaya verdi.

Eddingham'a şüpheli bir bakış atan adam, tedirgince bal mumu mührü kırdı ve krem rengi kâğıdı açtı. Okurken dudakları kıpırdıyor ve kaşları her kelimede biraz daha yukarı kalkıyordu.

Eddingham, "Daha ne bekliyorsun, seni ahmak?" diye kükredi. "Bu aptalla, bu kaltağı hemen tutukla!"

Simon, "Korkarım ki bu mümkün değil," dedi nazikçe. "O artık benim için çalışıyor."

Subay derin bir nefes alarak, Eddingham'a döndü. "Üzgünüm, Lordum, ama sizi Bayan Elizabeth Markam'ı öldürme suçundan tutuklamak için Kraliyet'ten direkt emir almış bulunuyorum. Belli ki Kral güvenilir kaynaklardan ki bu Bolingbroke Dükü'nün ta kendisinin genç Leydi'nin ölümüyle doğrudan ilginiz olduğu hakkında delil elde etmiş."

Yarım düzine asker çevresini kuşatıverince, Eddingham'ın benzi attı ve ölü gibi bir hal aldı.

Catriona Simon'a döndüğünde, Eddingham hâlâ şaşkınlıkla bir şeyler kekelemeye devam ediyordu. "Baban mı? *Babana* mı gittin? *Benim için mi?*"

"Neden olmasın? Yaşlı keçinin ikinci oğlu için bir şey yapma vakti gelmişti."

Simon'ın ilgisizce omuz silkmesine rağmen, Catriona bu fedakârlığın ona neye mal olduğunun kesinlikle farkındaydı.

Askerlerden biri atından kelepçeleri aldı ve Eddingham'ın bileklerine takmaya yeltendi. "Pençelerini benden uzak tut, seni pislik," diye hırlayan adam ellerini kıvırarak, askerden kurtarmaya uğraştı. "Bunlara gerek yok. Wescott'tan farklı

olarak ben bir beyefendiyim."

Asker, emrinde olduğu subaya soran gözlerle baktı. Adam derin bir nefes aldı, sonra da başını salladı. "Kelepçe takma. Ama gözlerini de üzerinden ayırma."

Asker kelepçeleri indirip geri çekildiğinde, Eddingham yeleğini çekiştirip düzeltti ve Simon'a doğru küçümseyici gözlerle baktı. "Masumiyetimi kanıtladığımda, o zaman hapse atılan sen olacaksın. Hem de sonsuza dek orada kalacaksın."

Ona atına kadar eşlik etmek üzere gelen iki askere itiraz etmedi. Genç asker, kelepçeleri atının eğerindeki çantaya koymak üzere geri döndü.

Bir an askerin belinde duran tabanca, bir an sonra Eddingham'ın eline geçivermişti. Eddingham, Simon'a buz gibi bir gülümsemeyle bakarken silahın namlusunu direkt olarak Catriona'nın kalbine çevirmişti.

Simon, *"Hayır!"* diye bağırarak kendini genç kadının önüne attı.

Silah patladığında, Catriona yere düştü ve Simon da olanca ağırlığıyla onun üzerine yığıldı.

İkisi nefeslerin kesildiği uzunca bir an boyunca öylece kaldı ve birbirlerine baktı.

Simon, "Bana bakma," dedi sonunda, genç kızın en sevdiği çapkın gülümsemesiyle. "Tökezlemiş olmalıyım."

Catriona'run soluğu titrek bir hıçkırık şeklinde çıkıverdi. "Ah, yüce Tanrım. Yaralandın mı?" Genç kızın elleri, yavru kuşlar gibi çılgınca onun üzerinde gezinirken, bir yeri kanıyor mu diye kontrol ediyordu.

"Sorun yok." Simon doğruldu ve genç kızı da kaldırdı. "Vurulmadım."

"Ben vuruldum."

Bu sözlerin geldiği yöne baktıklarında, ayakları üzerinde sallanan Eddingham'ı, omzundaki oka bakarken buldular. Tabanca adamın güçsüz parmaklarından yere düştü.

Eddingham'ın dizleri büküldüğünde, askerler ona doğru atılarak yere düşmeden önce yakaladılar. Catriona bakışlarını kulenin surlarına doğru çevirdiğinde, iki düzine Kuzey İskoçyalı savaşçının, okları yaylarında gerilmiş bir vaziyette dizilmiş olduklarını gördü. Örgülü saçları ve çamurla boyanmış yüzleri savaşmaya hazır olduklarını gösteriyordu. En uzun boylusu genç kızı ciddi bir edayla selamladığında, Catriona, Eddingham'ın hedefi şaşırarak ikisini de ıskalamasını, Kieran'ın nişancılığına borçlu olduklarını anladı.

Kırmızı üniformalılar da tedirgin gözlerle surları süzüyordu.

Simon ayağa kalktı ve Catriona'ya da kalkması için yardım etti. "Ziyaretinizin gereğinden fazla sürdüğünü düşünüyorum beyler. Leydi'nin adamları size düzgün bir Kincaid karşılaması yapmaya karar vermeden, Marki'yi de alıp buradan gitmenizi öneririm."

Askerler tek kelime bile etmeden, inleyen Eddingham'ı tıpkı bir çuval gibi atın terkisine atarak atlarına binmeye başladı.

Catriona, "Ona ne olacak?" diye usulca sordu, adamlar atlarını geldiklerinden daha hızlı bir şekilde uçurumun kenarındaki patikaya doğru sürerlerken.

"Eğer o ok onu öldürmezse, Newgate'te biraz zaman geçireceğini zannediyorum. Ama konaklama şartlarının benimki kadar konforlu olacağından şüpheliyim. Ya da ziyaretçilerinin benimki kadar çekici olacağından."

Catriona başını salladı. "Seni kurnaz şeytan! Eğer Culloden'da İskoçların tarafında savaşsaydın, Prens Charlie'nin vârisleri hâlâ tahtta olurdu."

"Onlarla silahlı bir çatışmaya girip hepimizi öldürteceğimi gerçekten düşünmedin, değil mi? Konu istediğimi elde etmek olunca, dürüst savaşmadığımı bilirsin."

Genç kız, "Kesinlikle," dedi usulca gözlerini gözlerinden ayırmadan. "Peki, kaleye ne olacak şimdi?"

Simon sahte bir acımayla başım salladı. "Eddingham'ın cinayet suçundan yargılanmasıyla Kraliyet, arazilerini haczetmek zorunda kalacak. Bu araziyi satın almak için gerekli işlemleri yaptım bile. Hiç pahasına satın alabileceğimi düşünüyorum, özellikle de bir grup belalı kanun kaçağının buraya hâlâ musallat olduğunu söylediğimde."

"Onlar biz oluyoruz!" diye bağıran, onları kuleden dinleyen Kieran'ın ta kendisiydi. Birkaç topluluk üyesi başlarını eğerek Catriona'yı neşeyle selamladı.

"Peki, nasıl ödemeyi umuyorsun?" diye sordu. "Çeyizim bu *denli* cömert değildi."

"Hapishanedeki hücreme geldiğinden beri çok tuhaf şeyler oldu. Kumar masasındaki şansım tersine dönmüş görünüyor. Daha açık söylemek gerekirse, kaybedemiyorum. Şöyle ki, bir sonraki kumarımı, Eddingham'ın Şevyot koyunu sürüsünün kapımıza feslim edilmesi üzerine oynamayı düşünüyorum."

Genç kız başını salladı, onu sonsuza dek kaybetmeye bu kadar yaklaşmış olmak hâlâ içini titretiyordu. "Neden silahın önüne öyle atladın? Ölebilirdin."

Genç adam tek kaşını alay eder gibi kaldırdı. "Kahramanlar öyle yapmaz mı?"

Genç kız ona bakarken kalbi gözlerine yansıyordu. "Ya bir kahraman istemiyorsam? Ya sadece bir koca istiyorsam?"

Simon cevap veremeden önce, Catriona'nın amcası yıkıntıların arasından tökezleyerek geldi, bitkin bir vaziyette sızlanıyordu. Catriona ve Simon'ı görünce duraksadı ve *elini* kalbine koydu. "Silah sesini duyduğumda çok korktum. Ne yapmaya çalışıyorsunuz? Yaşlı bir adama felç geçirtmeye mi? Bizi çok fena ürküttünüz."

Simon, "Biz mi?" diye tekrar etti, Catriona'ya kuşkuyla bakarak. "Zavallı Margaret yengeyi buraya kadar sürüklemiş olamazsınız, değil mi?"

Catriona, "Pek sayılmaz," dedi. Tedirgin bir halde ait dudağını ısırarak, Simon'ı kolundan nazikçe tuttu ve onu yıkıntıların güney tarafındaki boş pencereye doğru götürdü.

Tepenin eteklerinde duran posta arabası, o noktadan oldukça net görülüyordu. Bir kadın arabanın yanında duruyordu. Uzun boylu bir kadındı, hâlâ incecikti ve bir

zamanlar altın sarısı olaan saçlarının gümüş rengine dönüşmüş olmasına rağmen çok zarif görünüyordu.

Catriona, Simon'ın gözlerinin yaşardığını gördüğünde, genç adam hâlâ şaşkınlıkla kaşlarını çatmıştı. "Catriona," dedi kısık bir sesle, "sen ne yaptın?"

Genç kız omuzlarını silkti. "Her koşulda, posta arabası Northumberland'da durmak zorundaydı. Çok zamanım yoktu, ama bir zamanlar Drury Lane'de sahne almış, güzelliği dillere destan olan birisini bulmak pek zor olmadı. Ona seninle buluşacağımızı söylediğimde, bizimle gelme konusunda ısrar etti. Onu, bunun tehlikeli olabileceği konusunda uyardım, ama oğlunu tekrar görecekse bunun umurunda bile olmadığını söyledi."

Catriona Simon'ın kolunu bırakarak yanağındaki yaşı sildi. "Eğer beni affetmezsen, bunu anlarım. Ancak düşündüm ki belki onu affetmeyi deneyebilirsin. Seni terk etti, çünkü bunun senin için en iyisi olduğuna inanıyordu. Seni terk ettim, çünkü tekrar kalbimi kırmandan çekinen, korkağın tekiydim."

Simon ona bakmak için dönünce, bakışlarındaki yalın vahşilikten cesareti kırılan Catriona bir adım geriledi. Ama genç adam onu sımsıkı kucaklayıverince korkusu eridi gitti. Kollarını Simon'ın boynuna dolayarak gitmesine asla izin vermeyecekmiş gibi sımsıkı sarıldı.

"Tekrar sor," diye kulağına fısıldadı. "Sevdiğim adamı ne kadar bekleyeceğimi sor."

"Sevdiğin adamı ne kadar beklersin?" Geri çekilerek genç kıza baktı ve titrek elleriyle saçlarını düzeltti. "Beni ne kadar beklersin?"

Genç kız gözyaşlarının arasından ona gülümsedi. "Sonsuza dek."

Simon başını salladı. “Beni hiçbir zaman beklemek zorunda kalmayacaksın, çünkü seni asla terk etmeyeceğim."

Genç kızın yüzünü ellerinin arasına alarak dudaklarını onunkilere yaklaştırdı ve bu yeminlerini bir öpücükle mühürledi.

Kincaid topluluğunun yurduna dönen liderini karşılarcasına, surlardaki Kuzey İskoçyalılardan neşe dolu bir alkış koptu.

SON BÖLÜM

Kırışmış çarşafların üzerine boylu boyunca uzanmış olan Catriona, kocası dudaklarının arasına kremalı çilek tartını koyduğunda kendini çok keyifli hissediyordu. Çıplak bedeni son sevişmelerinin etkisiyle hâlâ heyecan doluydu.

Ağzına konulan bir diğer çileği alarak iştahla ısırdı. "Biliyor musun, en iyi kocaların ehlileşmiş hovardalardan çıktığını hep duyardım."

Simon bir dirseğine dayanarak uzandı ve tek kaşını şehvetli bir şekilde kaldırdı. "Ehlileştiğimi kim söyledi?"

Genç adam, dudağının kenarında kalan kremayı yalamak için eğildiğinde, Catriona zevkle içini çekti.

Bir zamanlar Londra'nın en çapkın adamı, kumar oynamak yerine, şimdi çiftlik hayvanı yetiştiriciliği yapıyordu. Bir zamanlar kumar masasında kanıtladığı kuvvetli zekâsını kullanarak büyük bir servet edinmeyi başarmıştı. İçkiyi sadece karısına olan sadakati ve güzelliği şerefine kadeh kaldırdığı zamanlarda içer olmuştu. Cinsel arzuları hâlâ çok yoğundu ve yatağında hep bir

kadın vardı, ama uzunca bir süredir bu kadın, onun taptığı karısından başkası değildi.

Catriona, "Ehlîleşsen iyi edersin," diye onu uyardı. "Çünkü eğer başka bir kadına göz kırpacak dahi olursan, en güzel ipek çoraplarımı alır, seni bu karyolaya bağlarım ve..." Kulağına bir şey fısıldamak için ona doğru eğildi.

Simon'ın gözleri kocaman açılsa da, dudakları hoşnut bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Buna inanırım, sevgilim. Çünkü konu cazibe olduğunda, benden çok daha yaratıcı olabiliyorsun."

Birisi kapıyı çalınca, ikisi de birbirine bakarak inledi.

Catriona, "Yatak odasının kapısına kilit koyma konusunda ısrar etmene o kadar memnum ki," diye fısıldadı.

"Benim kadar olamazsın."

"Duymazlıktan gelelim," diye önerdi. "Belki giderler."

Tekrardan genç adama doğru uzandığında, kapı bu kez bir öncekinden daha kuvvetli bir şekilde çalındı.

Ne yapması gerektiğini bilen Simon söylendi. Catriona geceliğini giyerken o da yataktan inip pantolonunu giydi.

Malikânelerini Kincaid Kalesi'nin orijinal kalıntılarının çevresine yaptırmışlardı ve kuleyi de yatak odasına çevirmişlerdi. Böylece pencereden aşağıda uzanan vadinin ve karlarla kaplı dağların oluşturduğu görkemli bir manzaraya sahip olmuşlardı.

Simon kapıya doğru yürürken yarım düzine sarı ve turuncu kedi yavrusu ayağına dolandı. Robert the Bruce şimdilerde, zamanının büyük bir bölümünü şöminenin önünde uyuklayarak geçirse de, son yavruların babası olacak kadar gücü kalmıştı.

Simon daha kapıyı sonuna kadar açamadan iki ufaklık odaya dalarak, kedi yavrularıyla aynı coşku içinde cıvıldayarak yatağa atladı.

"Anne, neden geceliğini ters giydin?"

"Anne, çilekten alabilir miyim?"

"Anne, *biz* neden yatakta çilek yiyemiyoruz?"

"Anne, neden yapış yapışsınız?"

"Anne, babam neden bana öyle dik dik bakıyor? Yoksa kızgın mı?"

Simon çatık kaşlarını düzeltti. "Tabii ki kızgın değilim, ufaklık. Annenle birlikte birazcık uyukluyorduk sadece."

"Biz de sizinle birlikte uyuyabilir miyiz, baba?" diye soran kızının saçları sarıdan çok kızıla çalıyordu ve kocaman gri gözlerineyse tıpkı annesininki gibi, karşı koymak mümkün değildi.

Simon, "Tabii ki," dedi uzun bir iç geçirişle, ağır adımlarla yatağa dönerken.

"Ben uyumak istemiyorum," diyen ise yatağın üzerinde zıp zıp zıplayan altın saçlı oğullarıydı. "Lütfen, anne," diye yalvarırken, tombul parmağını Catriona'nın

saçının buklesine doladı. "Uyumak istemiyorum."

Genç kadın gözlerini Simon'a çevirdi. "Tıpkı senin gibi arsızın teki oldu. Dün onu, Donel'ların küçük kızını öpmeye çalışırken yakaladım."

Simon kıkırdayan oğlanı kucağına alarak, çocuk pes edene kadar gıdıkladı, sonra da onu örtülerin altına soktu. "Kadınlardan istediğin her şeyi, sadece kirpiklerini kırpıştırıp onların saçlarını okşayarak elde edemeyeceğini öğrenmek zorundasın."

Catriona, "Neden olmasın," diye araya girdi. "Sen öyle yaptın."

Çocukları sakinleştirip uyumaları için yatırdıklarında, kapı tekrar çalındı.

"Bu bir şaka olmalı," diyen Simon üzerindeki battaniyeyi iterek kapıya doğru yürüdü.

Kapıdaki bu kez, gümüş tepside bir mektup getiren uşaktı. "Bayan Wescott'a geldi."

Catriona, "Belki annen göndermiştir," dedi umutla. "Belki çocuklara bakmak için gelip tekrar bizimle kalır."

"Tanrım, umarım" diye söylenen Simon, mektubu ona uzattı.

Genç kadın mektubu çevirerek gönderenin adresini inceledi. Simon merakla ona doğru yanaştı. Bu bakışı daha önce, ikinci kez evlendiklerinde ve çocukları dünyaya geldiğinde görmüştü.

"Ne oldu, sevgilim?"

Genç adama baktığında yüzü neşeyle aydınlanmıştı. "Ağabeyimden geliyor. Connor'dan. O yaşıyor!"

Yatağa uzanarak titreyen elleriyle mektubu açtı. Mektubun içeriğine göz gezdirirken yüzünün rengi yavaş yavaş soldu.

Kederli gözlerini Simon'ın yüzüne çevirdi. "Ah Simon, bir şey yapmalıyız! Veda etmek için yazmış. Onu asacaklarmış!"

SON

Son değil arkası hırçın severde☺